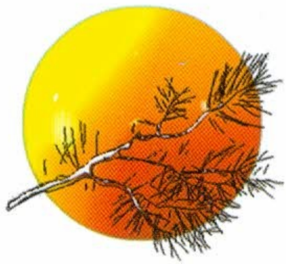
VLADIMIR MEGRE

CEDRII SUNĂTORI AI RUSIEI

RITUALURILE IUBIRII

cartea a opta
partea a doua

CEDRII SUNATORI AI RUSIEI

După afirmațiile Anastasiei, în texte au fost introduse combinații de litere și aranjamente de cuvinte care au influență binefăcătoare asupra omului.

Toate acestea pot avea efect atunci când, în timpul citirii, auzul nu va fi deranjat de zgomote produse de aparaturi sau mecanisme artificiale.

Doar sunetele naturale ca susurul apei, trilul păsărilor, foşnetul frunzelor în copaci, pot favoriza obținerea unui efect pozitiv.

Vladimir N. Megre

În momentul lansării primei ediții a cărții spusele Anastasiei au fost confirmate în peste 5000 de scrisori.

„... Prin inocularea în marea majoritate a oamenilor a ideii că la naştere important este procesul fiziologic, a fost eliminat din procesul naşterii mărețul spirit al Tatălui-Creator. Mai exact spus, a fost eliminat Dumnezeu-Tatăl. Lipsa Lui s-a reflectat asupra femeilor prin durerea facerii, ulterior prin suferința umană."

Vladimir N. Megre

Ritualurile Iubirii

cartea a opta (partea a doua)
din seria

CEDRII SUNĂTORI AI RUSIEI

EDITURA
DIANUȘA

Târgu Neamț

Traducător:
Cristian Călugăru

Tip traducere: *completă*

Redactori:
Cristian Călugăru – Emil Lorànt Cocian

Realizarea grafică a coperților:
Cristian Călugăru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MEGRE, VLADIMIR
Ritualurile iubirii / Vladimir Nicolaevici Megre ; trad., ed.: Cristian Călugăru. - Târgu Neamț : Dianuşa, 2012
ISBN 978-606-92816-1-1

I. Călugăru, Cristian (trad., ed.)

821.161.1-31=135.1

Iubirea este o esență cosmică

Bărbatul a apărut pe drum oarecum pe neaşteptate. Stătea aproape de centrul benzii carosabile, cu spatele la *jeep-ul* care se apropia. Eu am încetinit imediat pentru a-l ocoli pe ciudatul bătrân cu părul cărunt.

Mai rămăseseră vreo zece metri până la el, când s-a răsucit calm către mine. Eu am apăsat instinctiv pedala de frână.

În fața mea, pe şosea, stătea bunicul Anastasiei. L-am recunoscut imediat. Părul cărunt şi barba contrastau puternic cu ochii sclipitori, neobişnuit de tineri - neconcordanță care îl delimita pe bătrân, imediat şi categoric, între cei de vârsta lui. Am recunoscut imediat şi mantia lungă, de culoare gri, croită după un model original, dintr-o țesătură, mie necunoscută. Şi, totuşi, parcă nu-mi venea să-mi cred ochilor!

Ei bine! Cum a reuşit să ajungă acest bătrânel din taigaua siberiană tocmai aici, în centrul Rusiei, pe şoseaua ce leagă oraşul Vladimir de Suzdal? Cum? Cu ce mijloc de transport? Cum reuşeşte să se orienteze cu atâta uşurință acest pustnic siberian prin hățişul sistemului de transport în comun de pe la noi? Şi, pe deasupra, şi fără un document de identitate...

Banii, desigur, ar fi putut să-i câştige din vânzarea bureţilor uscaţi sau a nucuşoarelor de cedru, cum făcea nepoata lui, Anastasia. Dar cum s-a descurcat bătrânul fără acte de identitate?...

E drept că pe la noi sunt mulţi vagabonzi fără acte de identitate, iar miliţia nu le poate face nimic, însă bunicul Anastasiei nu prea aducea a vagabond...

Era îmbrăcat în haine ponosite şi vechi, e adevărat, însă era tot timpul curăţel, cu faţa luminoasă şi cu obrajii rumeni.

Am rămas cu mâinile încleştate pe volanul *jeep*-ului. Bătrânul s-a apropiat de maşină. I-am deschis portiera.

— Bună, Vladimir. Mergi la Suzdal? Mă iei şi pe mine? - a întrebat el cu un ton firesc.

— Da, cum să nu, vă duc, urcaţi! Cum aţi ajuns aici tocmai din taiga?

— Cum - nu contează - ci pentru ce!

— Ei bine, pentru ce?

— Ca să pornesc împreună cu tine într-o excursie prin adevărata istorie a Rusiei şi ca tu să nu mai fii supărat pe mine. Aşa a decis nepoţica Anastasia. Mi-a zis: „Tu eşti motivul supărării, bunicuţule." Şi iată-mă, merg cu tine în excursie. Tu, doară, pentru asta te îndrepţi spre Suzdal, nu?

— Da, vreau să vizitez muzeul. Aşa e, eram supărat, dar mi-a trecut.

Am mers o bucată în tăcere. Mi-am amintit cât de rece m-am despărţit de bunicul Anastasiei, în taiga. Nici nu ne-am luat rămas bun. Dar, iată ce s-a întâmplat...

Bunicul Anastasiei mă sfătuise să fondez un partid şi-mi propuse să-l numesc *Partidul Neamului*. În reali-

tate, propunerea fondării acestui partid, bazat pe ideile Anastasiei, fusese formulată deja de unele persoane cu mai mult timp în urmă.

Mulți consideră că partidul le-ar putea facilita oamenilor obținerea pământului necesar constituirii Vetrelor de Familie și pe viitor le-ar asigura protecție împotriva a tot felul de piedici birocratice, întrucât niciunul dintre partidele existente, din nefericire, nu se ocupă cu aceste probleme.

Ca urmare a faptului că anumite forțe nu acceptă ideile Anastasiei, încercând cu orice preț să discrediteze atât ideile, cât și persoanele în sufletul cărora acestea au penetrat, persoane care ne susțin - pe mine și pe Anastasia - au fost înaintate propuneri de a fonda un partid fără a se pune accent, în secțiunea *Scopuri și obiective* a statutului acestuia, pe problema creării unor condiții favorabile edificării Vetrelor de Familie. Ba, mai mult, se propunea ca, în genere, să nu se pomenească despre ideile Anastasiei și despre cărțile seriei *Cedrii sunători ai Rusiei*.

Au fost și cazuri în care au încercat să mă convingă că partidul nu ar fi avut șanse de a fi înregistrat. Așa că iată de ce am decis să mă consult cu bunicul Anastasiei în legătură cu această problemă, cu structura, obiectivele și sarcinile prioritare ale partidului. Am gândit că, din moment ce el cunoștea atât de bine activitatea preoților sacerdoți, care au născocit mereu tot felul de formațiuni sociale și religii care nu dăinuie doar de un singur mileniu, atunci el, cu certitudine, trebuia să cunoască și principiile secrete de organizare care fac ca aceste formațiuni să reziste în timp.

Pe deasupra, el însuși este un preot dintre cei de

seamă şi are, cu siguranţă, mult mai multă putere decât cei care cârmuiesc azi lumea. Atunci, de-i aşa, el cunoştea fără doar şi poate acele principii după care s-a creat organizaţia preoţească, care e mai durabilă decât însăşi religia.

De fapt, organizaţia preoţească - structură ce primează asupra religiei - a existat şi mai există încă, deoarece preoţii nu au participat doar la fondarea unor religii, ci şi a unor formaţiuni laice. Asta reiese clar din istoria Egiptului Antic şi a altor ţări.

Prin urmare, bunicul Anastasiei ar fi putut să implementeze o serie de principii directoare pentru *Partidul Neamului*, făcându-l mai solid şi transformându-l într-una din cele mai puternice organizaţii.

Eu îmi doream sincer să-i aud sfaturile şi, de asta, găsind un moment când, după părerea mea, nu era prins de gânduri, am abordat subiectul:

—Vorbeaţi ceva despre un partid. Şi cititorii mai demult vorbesc despre asta. Însă unii propun ca în statutul partidului să nu se amintească de Anastasia, de ideile ei şi de cărţi, facilitându-se prin asta înregistrarea partidului.

Bătrânul cărunt stătea în fata mea, sprijinit în toiagul tatălui său şi tăcea. Nu tăcea pur şi simplu, ci mă privea cu atenţie, ca şi cum m-ar fi văzut pentru prima oară. Privirea nu-i era blândă, ci, mai degrabă, critică.

Iar când, după o lungă pauză, a început să vorbească, în vocea lui s-au delimitat tonalităţi sfidătoare:

—Vorbeşti de înregistrare, vasăzică... Prin urmare, ai venit după un sfat? Să te pleci sau să nu te pleci?

—Ce treabă are aici aplecarea? Am venit să mă consult, cum să procedez, ca înregistrarea partidului să aibă loc fără probleme.

— Dar înregistrarea nu constituie un scop în sine, şi nici partidul... Fără idei, spui, fără menţiuni?... În acest caz, cum vor înţelege cititorii că e vorba de partidul neamului lor şi nu de un partid al trădătorilor mercantili? Ţi s-a propus să fondezi o formaţiune oarecare, fără rost, fără fundament, fără idei şi fără simboluri, cu care ai avea deja asigurată condiţia de *leadership** peste veacuri. Însă tu vii la mine şi mă întrebi dacă nu ar fi indicat, totuşi, să le urmezi sfatul. N-ai reuşit să-nţelegi singur că e vorba despre un simplu truc?

Am înţeles că tocmai nimerisem într-o situaţie stupidă şi, încercând să ies cumva din ea, am pus altă întrebare:

— Îndeobşte, vroiam să aud ce m-aţi sfătui cu privire la principiile de formare a structurilor partidului, la scopurile şi obiectivele acestuia.

Ceea ce urmă, m-a scos efectiv din pepeni. Am avut senzaţia că bătrânul nu numai că nu-mi răspundea la întrebări, ci se mai şi comporta cu mine arogant şi zeflemitor. Mai întâi m-a privit contrariat, a mormăit ceva indignat şi mi-a întors spatele. Ba, chiar s-a depărtat un pas de mine. Apoi s-a întors şi a spus:

— Vladimir, chiar nu ai înţeles că răspunsurile la toate întrebările puse de tine trebuie să vă parvină spontan, atât ţie, cât şi fiecăruia dintre cei care vor lua parte odată cu tine la fondarea partidului? Eu aş fi putut, bineînţeles, să te sfătuiesc. Dar mâine va veni altcineva care să-ţi dea alt indiciu, apoi altcineva şi, în acest fel, voi nu veţi trece la acţiune, ci veţi realiza doar o colecţie de sugestii.

**leadership* – poziţie socială de influenţă, de pe care o persoană oferă sprijin altora în scopul susţinerii unei activităţi comune (n.t.)

La dreapta, la stânga, apoi înainte şi-napoi... Ori vă veţi învârti în cerc. Toate, datorită lenei de a gândi.

Tocmai această expresie - *lenea de a gândi* - m-a jignit cel mai mult. De la prima întâlnire cu Anastasia, cu mai mulţi ani în urmă, îmi storc mintea şi ziua şi când merg la culcare. Şi sigur s-a supraîncălzit de la atâta muncă concentrată şi susţinută... Am scris opt cărţi, eu însumi am reflectat asupra celor spuse în ele. Uneori s-a întâmplat să verific de mai multe ori veridicitatea sensului unor fraze. Toate astea, desigur, bătrânul le ştia. Iritarea m-a cuprins tot mai intens, însă, abţinându-mă, i-am spus:

— Da, pare-se că toţi gândesc, reflectează... Noi organizaţii iau fiinţă: comuniste, democratice, de centru, dar urmarea e tot aceea, cum spunea cineva: „Indiferent ce partid vom face, în cele din urmă tot un Comitet Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice vom avea".

— Bine spus! De aia îţi spun şi eu că bateţi pasul pe loc, din cauza lenei de a gândi.

— Ce treabă are lenea de a gândi? Poate că, pur şi simplu, nu există informaţii suficiente!

— Aha, deci nu există suficiente informaţii şi ai venit la mine să le obţii! Da' o să reuşeşti să le asimilezi cu mintea ta amorţită?

Iritarea a continuat să se intensifice, însă, frânându-mi nervozitatea, i-am răspuns:

— Fie, voi încerca, îmi voi forţa creierul.

— Atunci ia aminte! Structura trebuie să fie similară cu *Vecea** din Novgorod, în epoca sa timpurie.

* *Vecea* – organ suprem al puterii în unele oraşe ruseşti între sec. X şi XV. Din sl. *Vece* (n.t.)

Restul veți înțelege pe urmă.

Acest răspuns m-a scos din sărite. Bătrânul știa foarte bine că nu există documente istorice despre perioada pre-creștină a Rusiei - fuseseră distruse! Prin urmare, nimeni, niciodată, nu va spune cum funcționa Vecea din Novgorod, mai ales în perioada sa timpurie. Așadar, își bătea joc de mine. De ce? Ce am făcut eu ca să se comporte cu mine în felul acesta? Străduindu-mă să vorbesc pe un ton cât mai calm, din respect pentru vârsta lui, am continuat:

—Mă scuzați că v-am deranjat. Dumneavoastră, probabil, vă gândiți la altele, mult mai importante... Am plecat.

M-am întors să plec, însă el mi-a aruncat din urmă:

—Scopul și obiectivele *Partidului Neamului* ar trebui să fie crearea condițiilor de reîntoarcere a Energiei Iubirii în familie. Trebuie reînviate ritualurile și sărbătorile care ajută la găsirea sufletului pereche.

—Ce? - m-am întors eu spre bătrân. —Iubirea în familie!? Pot să înțeleg că nu aveți chef să vorbiți cu mine despre lucruri importante, dar de ce mă luați peste picior?

—Nu te iau peste picior, Vladimir! Tu nu ești în stare să înțelegi că, dacă nu vei învăța să gândești cu propriul cap, îți vor trebui mulți ani pentru a înțelege.

—Ce să înțeleg? Dumneavoastră aveți măcar idee care sunt țelurile și obiective pe care și le stabilesc prin statut partidele din lumea întreagă?

—Știu, aproximativ.

—Atunci spuneți-mi, dacă știți, vă rog!

—Chipurile, asigură creșterea bunăstării tuturo-

ra şi mai multă libertate.

—Întocmai! Concret: dezvoltarea industriei, asigurarea locuinţelor şi frânarea inflaţiei.

—Tâmpenii gogonate... - a mormăit bătrânul.

—Tâmpenii? O tâmpenie ar fi dacă eu, urmând sfatul dumneavoastră, aş introduce în statutul partidului, ca obiectiv principal, paragraful: „Ca obiectiv principal, Partidul va susţine căutarea sufletului pereche pentru fiecare om în parte".

—Da! Şi tu mai adaugă: „Partidul va restitui poporului modul de viaţă şi ritualurile în măsură să menţină iubirea eternă în familii".

—Dar ce vă trece prin cap?! Vreţi să mă expuneţi batjocurii întregului popor? Cu astfel de probleme, cum ar fi căutarea sufletului pereche, se ocupă toate acele agenţii matrimoniale private. Aceste scopuri şi obiective nu sunt reprezentative pentru un partid, ci pentru o agenţie matrimonială. Iubirea, dragostea în familie sunt problemele fiecărei familii în parte şi nimeni n-are dreptul să intervină în chestiunile ei, nici chiar un partid. Asta nu intră în atribuţiile statului.

—Dar statul tău nu este format din familii, oare? Oare, nu familiile constituie baza oricărui stat?

—Constituie, constituie, iată de ce statul trebuie să ridice bunăstarea familiilor şi a fiecărui cetăţean în parte.

—Şi... crescând bunăstarea în ţară, veţi reîntoarce iubirea în majoritatea familiilor?

—Nu ştiu, dar se presupune că toate statele trebuie să aibă grijă de bunăstarea cetăţenilor săi.

—Vladimir, concentrează-te asupra sensului cuvântului *bunăstare*. Aprofundează cu calm sensul acestu-

ia. Acum voi pronunța un pic altfel acest cuvânt: *stare de bine*. Sau: *starea binelui*. Gândește-te și înțelege că doar iubirea este capabilă să ridice fiecare ființă umană la cel mai înalt nivel de bunăstare. Nu banii, nu palatele, ci doar sentimentul de iubire, dăruit omului de Creator.

Iubirea este o esență cosmică. E vie, rațională, dotată cu o înaltă inteligență. Iubirea este puternică și nu degeaba Dumnezeu s-a minunat de ea și i-a oferit omului în dar măreața ei energie. Neapărat va trebui să încerci să înțelegi iubirea și să nu-ți faci complexe să-i acorzi atenție la nivel de stat.

Iar statul format din multe familii care-și nasc pruncii în iubire și care-și creează Spațiul de Iubire, niciodată nu va suferi de inflație sau banditism. Un astfel de stat nu va fi constrâns să se lupte cu neajunsurile. Și toți proorocii, cu înțelepciunea lor perfidă, vor amuți. Din nechibzuință ori premeditat - nu contează - despre esențial nepomenind, ei i-au ghidat pe oameni departe de iubire.

Preoții știau asta și, din acest motiv, i-au încurajat pe prooroci.

De-a lungul secolelor, omenirea a creat ritualuri în sprijinul vieții și iubirii. C-or fi fost sugerate de Creator - aceste ritualuri - sau că înțelepciunea i-a condus pe oameni spre înalte culmi, nu are importanță. Acestea, cu adevărat, au generat mult bine de-a lungul veacurilor și au ajutat tinerii să-și afle fericirea și iubirea veșnică. Niciun ritual nu era superstițios ori ocult, ca azi, toate erau de caracter. Erau școală superioară și examen universal.

Ritualul cununiei la vedruși, din adâncurile vremii, ți l-a dezvăluit Anastasia. Tu ai scris despre el

într-o singură carte, însă ar merita să fie pomenit în fiecare. Încă nu a fost înţeles pe deplin nici de cei ce trăiesc azi şi nici de tine.

Uite: ea ţi-a mai povestit şi despre modurile străbune de căutare a perechii iubite. Însă nici acestea n-au fost înţelese, nici de tine, nici de alţii. Nepoţica a spus: „Din câte văd eu, nu am reuşit să creez imagini puternice". Ea îşi asumă întreaga vinovăţie, însă eu vă spun: de vină este şi lenea ta şi a altora de a gândi.

Şi fie ca cei mai buni analişti literali să descifreze ritualul cununiei la vedruşi, însă, crede-mă, Vladimir, nu vor găsi în el niciun act ocult sau superstiţios. Este raţional şi precis pentru zămislirea iubirii. Pe fondul lui vei observa absurditatea, ocultismul şi superstiţiozitatea sărbătorilor moderne. Tu trebuie să înţelegi un lucru: Anastasia ştie infinit de mult faţă de cât îţi spune ţie. Acţiunile şi logica faptelor ei, în primă fază nu le înţeleg nici preoţii şi rămân uluiţi de opera ei.

Tu pune-i întrebări şi inspir-o! Întreab-o: ce ritual urmau vedruşii la naşterea copiilor?

Ea nu-ţi va vorbi spontan despre asta. Deoarece, ea consideră că trebuie să-ţi vorbească doar despre ceea ce te interesează. Însă tu nu ştii câtă măreaţă înţelepciune seculară este prinsă în ritualurile antice. Acestea sunt creaţii ale lumilor Cosmosului.

Poporul care a rătăcit înţelepciunea seculară a strămoşilor merită dispreţ. Şi nu are importanţă de-a pierdut-o fiecare singur sau din vina preoţilor - cei care stăpânesc ştiinţele oculte.

Tu întreab-o şi, prin întrebările tale, inspir-o! Iar partidul îndeamnă-l la creaţia iubirii. Pentru moment, tu nu-mi trezeşti niciun interes anume. Ţie îţi va trebui mult

timp să explici chestiuni deja atât de evidente. Du-te! Nu îmi pică deloc bine să vorbesc şi să gândesc lucruri neplăcute.

Bătrânul s-a întors şi s-a îndepărtat încet. Eu am rămas singur în taiga. Mă simţeam luat în derâdere. Jignirea aruncată-mi chiar de la începutul conversaţiei nu-mi permitea să mă concentrez şi să înţeleg... Dar mai apoi, întorcându-mă acasă, am revenit adesea asupra discuţiei din taiga, am gândit şi am analizat. Mi-aş fi dorit foarte mult să găsesc dovezi - şi nu neapărat pentru bunicul Anastasiei, cât pentru mine însumi - care să arate că mintea mea nu se lenevise chiar atât de tare.

Aş fi vrut să accept sau să resping spusele lui prin propriile forţe.

Bătrânul, în taiga a spus că, atâta timp cât oamenii vor asculta numai sugestii şi nimeni nu va începe să cugete singur asupra esenţei vieţii, societatea nu va ieşi din şirul de cataclisme sociale, iar omul nu va fi niciodată fericit.

S-ar părea că tocmai aşa şi este.

Şi a mai vorbit şi despre existenţa unui anumit program al lui Dumnezeu. Care-o fi acesta? Şi cât de compatibil poate fi omul modern cu acest program?

Să corespundă, oare, viața noastră programului Divin?

Pruncul s-a născut la etajul al doilea, în sala de operații a maternității și, spre uimirea medicilor, părea în deplină sănătate.

Ca și clipe s-au scurs lunile și anii, iar copilașul a mers la cămin, la școală și la facultate. Educatorii cei înțelepți, pedagogii și profesorii i-au instilat un determinat program de viață.

...Iar el a găsit de cuviință că principalul lucru în viață e să aibă mulți bani care să-i permită să mănânce bine, să dețină un apartament, o mașină, haine. Astfel, s-a străduit să lucreze foarte mult, uneori chiar în două ture.

Între timp, clipele au măsurat anii și, ajungând la pensie, el a reușit să adune bani ca să-și cumpere un apartament cu două camere și o mașină de mâna a doua.

Cu puțin înainte să ajungă la pensie, s-a îndrăgostit, s-a căsătorit, a divorțat și s-a căsătorit din nou. De la prima soție a avut un copil care, însă, după divorț, a rămas cu mama. Și cea de-a doua soție i-a născut un copil, dar acesta a plecat departe spre Nord și îl sună o dată sau de două ori pe an. Clipe au măsurat și anii bătrâneții, omul s-a îmbolnăvit și a murit. Asta e soarta tristă a celor

mai mulți oameni care-și duc traiul pe Pământ.

Există o minoritate, formată din cei care reușesc să devină artiști de renume, politicieni, președinți, milionari. Viața acestei categorii de persoane este considerată mai fericită, dar e o iluzie. Nici aceștia nu au mai puține preocupări decât ceilalți și finalul este întocmai identic: bătrânețe, boli și moarte. Să fie, oare, aceasta soarta oamenilor de pe Pământ, prestabilită în programul Divin? Nu!

Nu ar fi putut Creatorul să prestabilească pentru copiii Săi o soartă atât de dură și tristă.

Se întâmplă așa datorită faptului că însăși comunitatea umană, sub influența anumitor forțe, a ignorat programul Divin și a mers pe drumul autodistrugerii și auto-torturii.

Unii ar putea să se îndoiască de existența unui program Divin de viață a oamenilor, deoarece, despre acest argument nu vorbesc nici oamenii de știință și nici politicienii.

Religiile interpretează planul lui Dumnezeu, dar întotdeauna prin intermediari și adesea în moduri diferite. Punctul lor comun este doar recunoașterea existenței lui Dumnezeu.

În existența unei entități intelectuale, supreme și inteligente, care a creat lumea vizibilă nouă și viața pe Pământ, cred mulți oameni de știință și filozofi. Și ar fi imposibil să nu crezi în asta. Deoarece există o interconexiune chiar prea rațională între toate cele existente în lumea noastră. Iar dacă-i așa, atunci prea-înțeleapta entitate ar fi putut crea totul doar cu sens, doar etern și menind o perspectivă fericită tuturor, dar mai presus de toate, iubitului și după înfățișarea Sa zămislitului - omului! Cu alte

cuvinte, omului i-a fost predestinat un determinat model de trai pe Pământ, care să-i ofere posibilitatea de a se cunoaşte pe sine şi întregul Univers. Să cunoască şi să ducă la îndeplinire programul Divin, îmbogăţindu-l cu propriile-i creaţii minunate. Dumnezeu aşteaptă de la fiul Său - omul - creaţia colectivă şi fericirea tuturor de la a ei contemplare.

Programul lui Dumnezeu neîndoielnic există, iar cu acesta pot lua cunoştinţă nu doar persoane distincte, ci oricine doreşte. Nu e scris cu litere sau hieroglife pe foi de papirus, ci doar cu semne vii, caracteristice doar lui Dumnezeu şi răspândite în natura de El creată.

Înţelepciunea şi inteligenţa oamenilor din Epoca Antică Rusă le permiteau citirea acestei măreţe cărţi Divine. Oamenii contemporani, în marea lor majoritate, cunosc doar o parte din aceste litere-semne. Va trebui să învăţăm din nou alfabetul Divin.

Cartea pe care o scriu eu acum nu are tematică religioasă. Nu e o încercare de a filozofa. E doar un apel la cercetare, la cunoaşterea programului Divin.

Nu vreau nici să învăţ nimic pe nimeni, nici să propovăduiesc. Vreau doar să-i familiarizez pe cititorii mei cu informaţiile despre cultura strămoşilor noştri, prin ritualurile prevăzute de magi, predestinate a păstra iubirea în familii, şi să-i încurajez pe toţi să confirme sau să corecteze deducţiile făcute.

Am fost îmboldit să public aceste materiale de vorbele şi deducţiile logice ale pustnicilor din taiga, în primul rând ale Anastasiei.

Publicarea lor e necesară pentru ca informaţia să fie percepută la nivelul propriilor sentimente şi ca, unindu-ne eforturile, să începem să acţionăm în confor-

mitate cu logica vieții, în speranța că însăși generația noastră va începe să mediteze și să accelereze procesul de clădire a unei noi civilizații pentru sine și pentru fiii săi.

Anastasia a prezentat, poate în mod conceptual, doar primul punct din programul de dezvoltare al omenirii, punct care constă în următoarele:

„Comunitatea umană ar trebui să studieze programul Divin, folosind materialul prezentat de Dumnezeu, și să transforme întreaga planetă într-o încântătoare oază paradiziacă. Să clădească o comunitate armonioasă pentru toate ființele vii. Odată atins acest nivel de trai, omul va descoperi posibilitatea de a duce viața pe alte planete și în alte galaxii".

Țintind spre această atât de grandioasă concepție, Anastasia a propus ca mai întâi să fie clădite Vetrele de Familie.

Haideți să începem să ne familiarizăm împreună cu problemele arhicunoscute și simple la înfățișare.

De ce Iubirea vine şi pleacă?

Ah, câte poezii şi lucrări filozofice i-au fost dedicate acestui sentiment! Greu de găsit o operă literară în care să nu fie abordată această temă într-o măsură mai mică sau mai mare. Aproape toate religiile vorbesc despre iubire. Se consideră că acest sentiment măreț i-a fost dăruit omului de către Dumnezeu.

Însă realitatea societății umane contemporane zugrăveşte sentimentul iubirii ca pe cel mai sadic fenomen.

Ar putea fi numit acesta darul lui Dumnezeu? Sub nicio formă, nu!

Ori, poate, suntem tocmai noi cei care deviem de la un anumit stil de viață, caracteristic ființei umane? Şi drept urmare, iubirea dispare dându-ne prin asta de înțeles: „Eu nu pot exista în asemenea condiții. Stilul vostru de viață mă ucide. Voi înşivă muriți."

Întorcându-mă mintal la discuția din taiga, mi-am amintit cât de neobişnuit vorbea despre iubire pustnicul cărunt: „Iubirea este cea mai puternică energie cosmică. Ea nu este lipsită de cuget. Are idei şi sentimente proprii. Iubirea este o esență vie, auto-suficientă, o entitate vie.

A fost trimisă pe Pământ prin voia lui Dumnezeu şi e pregătită să dăruiască fiecărui om care trăieşte pe Pământ măreaţa-i energie şi să-i asigure o viaţă în eternă iubire.

Ea vine la fiecare, încercând, în limba sentimentelor, să-i vorbească despre programul Divin. Iar dacă omul nu o percepe, iubirea e nevoită să plece. Şi nu o face din proprie voinţă, ci din a omului."

Iubirea! Sentiment misterios! În pofida faptului că a fost trăit de aproape fiecare om vreodată poposit pe Pământ, rămâne, totuşi, neexplorat.

Pe de o parte, tema iubirii este abordată în marea majoritate a operelor literare, de proză şi poezie, în aproape toate genurile de artă, pe de alta, întreaga informaţie din acestea se limitează la constatarea existenţei unui astfel de fenomen – cel al iubirii – şi în cele mai bune cazuri, expune simptomele exterioare ale acestuia şi comportamentul diferitor persoane sub influenţa sentimentelor născute în ele.

Să fie, oare, chiar atât de necesară cercetarea acestui sentiment de iubire, cunoscut tuturor?

Informaţia neobişnuită şi nemaiîntâlnită altundeva înainte, primită în taigaua siberiană, mărturiseşte că studiile sunt foarte necesare. Trebuie să învăţăm să pătrundem iubirea.

Eu cred că unul dintre cele mai corecte răspunsuri la întrebarea „de ce pleacă iubirea", ar fi unul simplu: „pleacă negăsind înţelegere".

Dar oamenii, în trecut, o înţelegeau.

Gândiţi-vă singuri: cu mai bine de zece mii de ani în urmă, vedruşii deţineau cunoştinţe cu ajutorul cărora săvârşeau acţiuni menite să consolideze iubirea, ba

mai mult, s-o facă veşnică. Una dintre acestea este ritualul antic-vedic al cununiei. După publicarea acestuia în una dintre cărţile mele, mulţi cercetători ştiinţifici au înclinat să creadă că acest ritual este în măsură să transforme sentimentul străluminat iniţial, într-unul veşnic. Comparând ritualurile diferitor popoare din trecut cu contemporaneitatea, eu am înclinat tot mai mult să cred că ritualul antic-vedic de cununie este un act raţional, gândit de înţelepciunea populară, în măsură chiar şi azi să ajute multe perechi conjugale să-şi dobândească iubirea eternă. Totuşi, haideţi să descriem totul în ordine.

Să începem cu esenţialul.

Trebuie să ne căutăm jumătatea?

Jumătatea mea - circulă o expresie în popor. Să definim ce este *jumătatea mea*. Cred că mulţi pot fi de acord cu această definiţie: este persoana - bărbatul sau femeia - apropiată sufleteşte, ca viziune asupra lumii, plăcută ca relaţie, atrăgătoare totodată şi la exterior, în măsură să inspire iubire.

Jumătatea trebuie căutată sau se arată singură, la voia întâmplării?

După cum arată experienţa multiseculară a omului, se cere o căutare bine vizată. Acest lucru îl mărturisesc numeroasele povestiri, în care făt-frumoşii se porneau la lungi drumeţii în căutarea ursitei.

Există ritualuri antice care ajută la cea mai importantă căutare din viaţă.

Există, de asemenea, şi ritualuri care ajută la a înţelege dacă a fost făcută bine alegerea: „Nu cumva jumătatea a fost trimisă de cel viclean?"

Unele le-am prezentat în cărţile anterioare. Relatând despre ritualuri, eu nu m-am legat de obiceiuri arhicunoscute, ci am descris acţiuni care nu au fost niciunde întâlnite ori cunoscute înainte. În cartea aceasta, important este ritualul cununiei, dar, totodată, şi cel al verificării corectitudinii alegerii. Dar voi mai reveni şi în alt context.

„Atunci, hai, prezintă din prima ritualurile miraculoase" - va gândi o parte din cititori - „la ce bun toate aceste reflecţii?" Însă reflecţiile sunt necesare! Se cere analiza şi introspecţia realităţii contemporane, altminteri nu va fi înţeles măreţul sens al înţelepciunii populare. În lume, totul este corelat, tocmai de asta sunt utile comparaţiile.

Iată, să analizăm care sunt situaţiile din viaţa lumii moderne, care pot favoriza întâlnirea şi care, s-o împiedice.

Oricât de ciudat ar suna, tocmai în vremurile noastre moderne, chipurile informatizate, situaţiile care să favorizeze întâlnirea celor două jumătăţi sunt tot mai rare.

Trăind în megalopolisurile enorme şi dens populate, oamenii sunt efectiv separaţi de obstacole invizibile.

O persoană care locuieşte într-un apartament modern, dintr-un bloc cu multe etaje, de multe ori nu se cunoaşte nici barem cu vecinul de palier. Călătorii din mijloacele de transport, chiar şi cei şezuţi pe scaune, îngrămădiţi unu-n celălalt, sunt afundaţi în problemele lor.

Nici trecătorilor de pe stradă nu le pasă unora de ceilalţi. În America, de exemplu, nu poţi privi fix o femeie, deoarece gestul poate fi considerat hărţuire se-

xuală.

În acest fel, aflându-te acasă sau mergând spre școală ori la slujbă, este practic imposibil să-ți găsești jumătatea.

Să presupunem că serviciul vostru implică multe contacte. Să presupunem că lucrați la o casă de marcat dintr-un magazin. Niciun cumpărător dintre cei ce vi se perindă prin față, nu pretinde să facă cunoștință cu voi; mai degrabă vă consideră un accesoriu al casei de marcaj.

Institutul sau universitatea, unde se concentrează un număr mare de tineri, deși permit comunicarea și formarea perechilor, nu este un loc potrivit pentru alegere în masă, deoarece funcția acestor instituții de învățământ este, totuși, alta.

În momentul de față, cele mai potrivite locuri pentru a face cunoștință sunt considerate barurile, restaurantele, discotecile și stațiunile de vacanță. Însă din aceste cunoștințe, chiar finalizate cu căsnicii, de regulă nu rezultă o viață fericită, în iubire și înțelegere. În nouăzeci de cazuri dintr-o sută, spun statisticile, astfel de căsnicii se destramă.

Motivul în mare parte constă în *postura falsă**. Ce este acesta? Iată un exemplu...

Postura falsă

Încă înainte s-o cunosc pe Anastasia, am făcut o croazieră pe Marea Mediterană.

**postură falsă* – mod fals de a se prezenta. Etalarea unor maniere și a unui comportament improprii, abordate de dragul modei și a standardelor impuse de societatea contemporană (n.t.)

La măsuța navei de croazieră, în toate cele paisprezece zile, în timp ce serveam masa, am stat împreună cu două fete şi un tânăr, toți trei angajați ai Institutului de Proiectări din Novosibirsk.

În fiecare zi, fetele îşi făceau apariția la restaurant în haine noi, elegante, cu coafuri interesante. Comunicarea cu ele era foarte plăcută. Nadia şi Valea - aşa se numeau - erau întotdeauna vesele şi prietenoase. Într-o zi, în timp ce mă aflam în cabina tovarăşului de masă, i-am spus:

—Îs faine fetele de la masa noastră. Ce zici, flirtăm cu ele?

La care el a răspuns:

—N-am niciun chef să flirtez cu figurantele astea.

—De ce figurante?

—Hei, eu doară lucrez cu ele în acelaşi institut şi ştiu cine sunt în realitate.

—De ce? Cum sunt?

—În primul rând sunt arțăgoase. În al doilea, sunt neîngrijite şi leneşe. Aici încearcă să se-ngrijească, se dau cumsecade, inteligente. E evident că au venit special ca să-şi găsească soți bogați. Uite cum cochetează cu bărbații din grupul de armeni.

De cât de diferite erau fetele la locul de muncă, la institut, m-am convins după excursie, când, la sfârşitul unei zile de institut, am mers să mă văd cu prietenii de croazieră.

Într-adevăr, era puțin spus că nu mai erau nici pe departe de efect, ca în timpul croazierei pe navă, iar veselia şi bunătatea dispăruseră cine ştie unde. Înseamnă că pe navă se propuseseră într-o postură falsă.

Dorința de a-și găsi jumătatea cu ajutorul imaginii exterioare, imagine care nu corespunde celei firești, în lumea modernă este o caracteristică a multor femei și bărbați. Este posibil ca acest fenomen păgubos să fie consecința rătăcirii altor moduri?... Rezultatul? Ambele părți se înșeală.

Bărbatul îi dăruiește flori și daruri scumpe imaginii care-i place, îi oferă până și mâna și inima. Însă căsătorindu-se, deodată vede persoana reală, care nu-i place deloc, care trezește în el un sentiment de nervozitate și nostalgie după imaginea care a dispărut.

Femeia constată dintr-odată că, până nu demult atentul și bunul curtenitor, nu o iubește și nu o înțelege deloc. Ce a dus la asta? El nu a iubit-o niciodată pe ea, el a iubit postura.

Diferența izbitoare dintre proiecția nefirească și omul real poate fi bine observată în cazul vedetelor pop, cu precădere de către cei care au avut oportunitatea de a le cunoaște în viața de zi cu zi.

Nu mai puțin, situația neplăcută apare și datorită faptului că, deseori, femeia își schimbă subit înfățișarea după măritiș.

Când un bărbat se îndrăgostește de o femeie, mai ales la prima vedere, e greu de spus ce anume a chemat în el sentimentul de iubire. Poate cocul bogat și nuanța părului, poate ochii. S-a împământenit convingerea că sentimentul de iubire e generat de ansamblul trăsăturilor externe și interne. Iar atunci când o femeie își schimbă exteriorul, ea elimină o parte din ce era plăcut, slăbind astfel dragostea. Asta chiar și atunci când, după o schimbare radicală în vestimentație, coafură sau machiaj, toți vor spune: „cât te-ai făcut de frumoasă și atrăgătoare", fie

toate acestea conforme realității. La fel şi dacă soțul va admira noul aspect al soției sale. După un timp, dragostea lui poate păli semnificativ sau chiar dispărea complet.

Căci nu puține femei frumoase şi mult mai de efect decât actuala soție a văzut el, cu toate astea s-a îndrăgostit tocmai de ea, în postura în care era atunci când s-a întâmplat. Şi, dintr-odată, postura precedentă a dispărut. Dați-mi dreptate; îndrăgostindu-se de noua postură, el o trădează pe cea dinainte.

De ce oamenii din antichitate îşi schimbau cu mare grijă veşmintele? Nu exista un sortiment destul de bogat de țesături? Ba, era de unde alege! Mătasea o importau de peste mări şi țări, iar ei înşişi, la rândul lor, erau pricepuți în țeserea pânzelor groase sau fine. Țesăturile erau vopsite în tot felul de culori, înfrumusețate cu motive sau broderii.

Lipsea imaginația sau mijloacele? Imaginație exista suficientă, chiar din abundență. Jumătate din oameni erau artişti şi modelatori îndemânateci. E îndeajuns să priveşti la casele vechi: toate sunt decorate cu sculpturi.

Iar fiecare femeie ştia să brodeze. Cât despre mijloace; nu doar cei cu situație materială mijlocie, ba nici chiar cei înstăriți nu exagerau cu schimbarea veşmintelor sau a coafurilor. Cu toții tratau cu o deosebită prudență schimbarea aspectului exterior personal, încercând să-şi păstreze postura.

Lumea modei moderne schimbă imaginea, în special a femeii, ca într-un caleidoscop. Pentru industria vestimentară, schimbarea bruscă este deosebit de profitabilă: oamenii aruncă la gunoi haine încă bune de purtat, cumpărându-şi altele noi, la modă, sperând că, odată cu

acestea, se va ivi şi ceva nou, asemănător fericirii. Însă nu, nu vine nimic. Apare doar o nouă imagine, artificial creată de cineva, pe care omul o îmbracă sub efectul propagandei intensive.

Eu nu am dibuit, printre realităţile vieţii moderne, măsuri puse la dispoziţie de sistem, care să-l ajute pe om să-şi găsească tovarăşul sau tovarăşa. Ba, am tot mai mult impresia că modelul de viaţă modern este orientat să împiedice aflarea vreodată a acestei jumătăţi. Posibil ca o astfel de conjunctură să-i fie chiar de folos cuiva. Omul nemulţumit şi fără un rost în viaţă, fără niciun ţel, aduce avantaje multora dintre cei ce fac bani. Şi celor de la putere. Iar, răspunzând la întrebarea: „oare căutăm noi jumătatea în viaţă", gândesc eu, ar trebui spus: „nu, nu o căutăm". Nu ştim s-o căutăm şi nu există condiţii pentru asta.

Am încercat să găsesc un sâmbure de raţiune în căutarea logodnicilor, din ritualurile secolelor recente. Voi prezenta doar câteva ritualuri tipice de cununie. Haideţi să vedem cât sunt de raţionale, ori, dimpotrivă, de primitive. Pe parcurs, eu voi face comentarii, însă dacă voi nu veţi fi de acord cu acestea, puteţi să le încercuiţi direct pe carte sau să le ştergeţi cu pastă corectoare albă, înlocuindu-le cu ale voastre.

Tot mai des mă gândesc că avea dreptate bunicul Anastasiei când spunea că, dacă nu începem să gândim singuri, vom continua să acceptăm tot soiul de aiureli ca înţelepciuni în viaţă. Aşa că nu voi vorbi despre nunta modernă. Acolo, în afară de beţie, depunerea florilor la aşa-numitul *foc veşnic* şi plimbarea cu maşinile, nu mai e nimic. Să încercăm să analizăm ceremoniile de nuntă ceva mai timpurii.

Ritualuri nupțiale

Voi expune un ritual tipic din Rusia prerevoluționară, pentru a-l examina din punct de vedere al degradării societății, în ceea ce privește dragostea.

Pețirea la ***permeni****. Nunta la *permeni* este complicată de diverse operațiuni preliminare: când tatăl îi alege mireasă mirelui, acesta trebuie să ceară permisiunea superiorilor săi și a parohului bisericii. Acest tip de nuntă se desfășoară fără participarea mirelui, după un obicei străvechi, și se limitează numai la deciziile rudelor și prietenilor apropiați, care țin sfat. Acesta este modul în care se decide viitoarea bunăstare a unei rude apropiate.

Se întâmplă ca mirele să-și cunoască ursita doar după *baterea palmei*, uneori chiar în ziua nunții; rareori se întâmplă ca un tânăr *permean* să-și pețească singur mireasa.

Tatăl mirelui îi alege personal fiului o fată cu zestre bună, totodată căutând în cea pe care pune ochii, un caracter frumos și de bună cuviință.

permean* – cetățean al orașului **Perm' (rusă, *Пермь*). Perm' este unul dintre orașele majore ale Rusiei, cu o populație de peste 1.000.000 de locuitori. (n.r.)

După decizia finală - care fată să fie peţită - începe peţirea propriu-zisă (*korasem**). Acest gest cade întotdeauna în sarcina celui mai vârstnic din familie. În lipsa acestuia, va fi datoria naşului de botez, a oricărei alte rude în vârstă sau a unui om cu experienţă în asta.

În continuare, peţitorii sunt instruiţi ce să vorbească, însă eu am impresia că asta e deja lipsit de sens, întrucât ce e esenţial este călcat în picioare din capul locului.

După cum putem vedea, în decursul acestui act, între tineri nici nu se poate vorbi de iubire. Trist este şi faptul că, în toate aceste acţiuni ofensive la adresa energiei Iubirii, este amestecat şi Dumnezeu.

Până la plecarea mirelui, mama sau o rudă în vârstă din casă, aduce pe o masă acoperită cu o faţă de masă, o bucată de pâine predestinată binecuvântării mirelui, sare, bere şi bragă. Se aprind lumânări la icoane. Mirele se închină, se înclină în genunchi în faţa tatălui şi a mamei, cerând binecuvântare, după care, citind rugăciunea lui Iisus, se aşează la masa la care, cu aceeaşi rugăciune, unul după altul, merg toţi oaspeţii dăruindu-i mirelui peste masă, cu ambele mâini, cadouri sau gustărele: o aripioară prăjită sau o bucată de carne de porc, întotdeauna pe un dumicat de pâine, în timp ce fiecare spune: „Primeşte, tinere prinţişor, scumpele daruri", însoţit de „Rugăciunea lui Iisus Hristos" sau altele.

**korasem* (rus. *корасём*) - ritual prin care mirele sau un alt reprezentant, ales din rândul familiei acestuia, cere mâna şi inima miresei. Expresie veche, similară peţitului, la noi (n.t.)

La acestea, mirele-i răspunde fiecăruia: „Amin rugăciunii tale", apoi primeşte, tot cu ambele mâini, darurile, aşezându-le mai întâi pe cap, apoi pe masă, servind fiecare nuntaş cu bere şi bragă, mai rar cu vin, făcând rugăciunea lui Iisus şi zicând: „Să bem în sănătatea lui..."(şi pronunţă numele nuntaşului). Fiecare nuntaş căruia i se adresează mirele, răspunde: „Veac lung, Domnul să-ţi dea, şi multă fericire, să trăieşti şi-n bucurii să înfloreşti, vite cirezi şi stomac plin, sare şi pâine, tânără-domniţă să primeşti, cu domniţa-n altar să păşeşti, coroniţă de aur pe cap să ai, legea Domnului s-o primeşti!", după care fiecare blagoslovit cinsteşte.

Iată încă o informaţie interesantă.

Permencele, rareori se ţin fete mari, însă mirii nu dau o atenţie deosebită acestui aspect, ba dimpotrivă, le iau bucuroşi, chiar şi când sunt însărcinate, considerând că în curând „mai soseşte o forţă de muncă". Se mai vorbeşte totodată şi că taţii de familie, care-şi consideră fetele *neprihănite,* se simt jigniţi de actul peţirii, iar pe peţitori îi dojenesc, îi alungă, uneori chiar cotonogindu-i, spunându-le: „Ce, fata mea e ocarnică?", adică vinovată (de la expresiile *de ocară, vinovată*).

Aşadar, nu copilul conceput din dragoste e important, ci lucrătorul util în gospodărie.

Multe elemente tipice ale ritualurilor de nuntă îi caracterizează pe înaintaşii noştri ca pe nişte barbari sălbatici. Ţin să precizez, totuşi, că nu toate ritualurile cunoscute de noi sunt tradiţional slavone, în pofida faptului că uneori aşa le consideră literatura. Ele datează din vremurile în care adevăratele ritualuri tradiţionale, pline de înţelepciune, fuseseră interzise de către Biserică, fără să fi fost, însă, înlocuite cu altele rezonabile.

De exemplu:

Scoaterea cizmelor. Un vechi obicei rusesc care s-a transmis până în prezent în unele locuri, pretinde ca tânăra soție să-i scoată cizmele soțului. Acest obicei, în antichitate, în genere, reflecta umilință, atitudine de rob, chiar şi înjosire, deoarece cel ce scoate cizmele altuia, ce altceva poate fi decât o persoană total supusă? Ştim din istorie că acest obicei exista încă din vremurile lui *Vladimir**, şi mai ştim şi că fiica cneazului de *Polotsk*** refuză să-şi descalțe soțul.

Acest obicei exista în Germania din timpul lui Luther. În noaptea nunții, tânăra soție îi scotea cizmele soțului şi le punea la căpătâi ca semn de înrobire față de bărbat.

*Homar şi Herbenstein**** povestesc că, în timpul şederii lor la Moscova, chiar şi la nunțile princiare şi boiereşti, se purta obiceiul de a descălța mirele şi de a atinge mireasa de trei ori cu biciul. Biciul făcea parte din darurile date miresei împreună cu lada de zestre.

**Vladimir* (*Владимир Святославич*) - preaînalt cneaz de Kiev care a creştinat Rusi'. (960 - 1015) (n.t.)

**cnezatul *Polotsk* (*Полоцкое княжество*) - cnezat belorus, separat de Rusi' Kieveană, care, ulterior, şi-a dobândit neatârnarea (sec. XIV - XVIII). Capitala cnezatului era la Polotsk, actuala regiune Vitebsk (Belarus) (n.t.)

****Adam Homar* (secretar al ambasadei Holstein la Moscova în sec. XVII, scriitor - „Din istoria justiției în Rusia" ş.a.) şi *Sigmund von Herbenstein* (1486-1566), diplomat austriac, scriitor şi istoric, cunoscut atât în Rusia, cât şi peste hotare, pentru lucrările sale cuprinzătoare de geografie, istorie şi orânduire internă a Marelui Cnezat al Moscovei şi a Rusiei Țariste) (n.t.)

Acest obicei s-a perpetuat în Lituania în vremurile *jaghieloniene** şi se mai ţine şi în prezent în unele aşezăminte rurale. După cum vedem, tragerea cizmelor şi închinarea miresei roabe, sunt prezentate în mod eronat ca fiind ceremonii de nuntă tradiţionale ruseşti. Înainte de formarea cnezatelor, în Rusia nu exista sclavia. Prin urmare, acest ritual nu este tradiţional poporului nostru, ci unul intermediar şi neacceptat de către popor.

Mult mai stupidă, mai crudă şi imorală mi se pare următoarea situaţie, tipică ritualurilor de nuntă, chiar şi în secolele XVIII, XIX, la mai multe popoare.

Când se aduceau la masă ultimele bucate - adică friptura - vornicelul acoperea vasul cu friptură, colacul şi solniţa cu un prosop, le ducea în fânar, unde era aşternut de dormit, după care îi chema şi pe tinerii însurăţei. În uşa fânarului, naşul, încredinţându-i mireasa noului însurăţel, îi făcea ei o instruire de bune maniere şi le dădea amândurora sfaturi cum să trăiască în căsnicie. Când tinerii se apropiau de pat, nevasta starostelui, îmbrăcată în două cojoace, unu' pe faţă şi unu' pe dos, îi *semăna* (cu grâu, bani şi hamei), apoi servea tinerii cu bucatele aduse pe pat.

În dimineaţa următoare, de cu ziuă, toţi nuntaşii veneau în fânar, ridicau brusc pătura cu care erau înveliţi tinerii, şi stabileau castitatea miresei după caracteristicile binecunoscute.

**Dinastia Jagiellon* (în rusă *Ягеллоны*) - dinastie regală înfiinţată de Casa Gediminas de Lituania, care se extindea în ţările Europei Centrale (actualele Lituania, Belarus, Polonia, Ucraina, Letonia, Estonia, fragmente din Rusia - inclusiv regiunea Kaliningrad - Ungaria, Republica Cehă şi Slovacia, între sec. XIV şi XVI.) Din membrii dinastiei făceau parte Marele Ducat al Lituaniei, regatele Poloniei, Ungariei şi Boemiei. (n.t.)

Aceasta poate fi considerată cea mai sinistră şi perversă parte a ritualului, chiar dacă mirii se iubesc. În prezenţa tuturor oaspeţilor, tinerii, după ce mâncau şi beau, trebuiau să meargă negreşit într-o cameră pentru a avea un raport intim. Iar oaspeţii îi îndemnau cu priviri lascive sau de-a dreptul perverse.

În primul rând, după toate peripeţiile dinaintea şi din timpul nunţii, sub efectul alcoolului şi ghiftuiţi de mâncare, mult mai bine ar fi fost ca, pentru un timp, să se abţină de la o relaţie intimă, pentru a evita conceperea unui copil într-o astfel de stare.

În al doilea rând, în genere, de ce ar trebui tinerii căsătoriţi să aibă un raport intim tocmai în această zi şi, pe deasupra, să mai dea şi socoteală nuntaşilor pentru acţiunile lor? Şi dacă această zi este tocmai una dintre acelea mai puţin favorabile pentru fete? Îndeobşte, toate acestea aduc mai mult a montă, chiar a ceva şi mai urât.

Nimănui nu i-ar trece prin minte să ducă căţeaua la câine, vaca la taur sau oaia la berbec dacă nu sunt în călduri. Însă aici, fă-o! – Altminteri te aşteaptă batjocura! Iată ce mi-a istorisit un bătrânel de vreo şaptezeci de ani auzind că studiez ritualurile nupţiale.

— Eu stăteam la ţară când m-am căsătorit. Mi-au peţit o tânără pe care o iubeam, liniştită, blândă, o chema *Xiuşa**. Ea, pe atunci avea nouăsprezece ani, iar eu douăzeci. Ne-am uitat unu' după celălalt vreo juma' de an şi ne-am îndrăgostit, aş spune...

**Xiuşa* – diminutiv al numelui rusesc de femeie, Xenia (n.t.)

În prima zi de nuntă, spre sfârşit, am fost trimişi într-o cameră dosnică să ne culcăm. La uşă au postat un paznic, iar dis-de-dimineaţă trebuiau să dea buzna peste noi ca să controleze cearceaful, pentru ca toţi să ştie: fecioara e însângerată ori ba. Sosi momentul decisiv pentru mine şi Xiuşa. Eu, poate de emoţiile declanşate de nuntă, poate că mâncasem ceva ce nu-mi priise, am înţeles că nu voi face nimic. Ea, ba pe ici, ba pe colea... ba-mi arată sânii accidental, ba mă sărută, ca într-un final să se dezbrace, însă eu n-am reacţionat în niciun fel nici la mângâierile ei, nici văzând-o goală. Ba chiar m-am pierdut cu totul. M-am întins în pat şi m-am întors cu faţa la perete. Simt că Xiuşa se lipeşte cu obrăjorul de spatele meu, tremură, iar pe spate simt o lacrimă cum se prelinge. Am izbucnit şi eu în plâns de durere. Am rămas aşa pe pat şi plângeam. Apoi îi spun:

—Nu te teme Xiuşa, voi recunoaşte în faţa tuturor că e vina mea.

Iar ea răspunde:

—Nu o fă, vor râde de tine.

În zori s-a deflorat singură cu degetul şi a început să-i curgă sânge. Dimineaţa a fost arătat cearceaful nuntaşilor, care au venit să mai bea un păhărel, şi care, mahmuri, ne chemau, chicoteau şi strigau *Amar, amar* înainte de a da pe gât un alt păhărel.

Am trăit cu Xiuşa la ţară o jumătate de an, apoi ne-am mutat la oraş şi... am divorţat. În acea jumătate de an nu am reuşit să fac nimic cu ea. M-am căsătorit cu altă femeie, am patru copii: trei băieţi şi o fetiţă, acum am şi nepoţei. Însă această nuntă de pacoste n-o s-o uit toată viaţa. Pe Xiuşa încă mi-o amintesc...

În procesul de concepție a unei ființe umane, nu ia parte doar corpul fizic

Cei care au citit *Cartea Neamului* ar trebui să-şi amintească de faptul că ritualul de cununie la vedruşi se săvârşea odată cu conceperea unui copil de cei doi îndrăgostiți: în acel caz, Liubomila şi Radomir.

Dar eu, atunci, nu am întrebat-o pe Anastasia dacă există ceva specific civilizației vedruşilor, legat de conceperea copiilor şi, în general, dacă ar trebui să i se acorde o atenție deosebită acestui lucru. Însă ea, presimțind iminența acestei întrebări, a vorbit singură:

—Vedruşii aveau o concepție măreață asupra esenței zămislirii copiilor. Însă eu încă nu ştiu în ce mod aş putea vorbi despre aceasta.

Ulterior, în urma discuțiilor cu bunicul Anastasiei şi după cercetarea ritualurilor existente la diferite popoare, menite să mențină iubirea în familie, am

intrat în posesia informației legate de concepere și am înțeles că nu Anastasia era vinovata, ci că eram eu cel care nu era încă pregătit să asimileze afirmațiile ei. Nici măcar azi, această chestiune nu este studiată la un nivel cât de cât decent, de știința modernă.

Învățații încearcă să cloneze omul, însă, făcând asta, pare-se, obțin ceva care seamănă doar la exterior cu o ființă umană. Asta, deoarece la actul concepției nu ia parte doar spermatozoidul și ovulul, ci și altceva invizibil și nepalpabil ca materie.

Informațiile ce le voi dezvălui în cele ce urmează, e posibil să șocheze pe câte cineva. Preț de jumătate de an m-am tot cramponat - să le dezvălui sau nu cititorilor? În cele din urmă am ajuns la concluzia că se merită. Iată în ce stă chestiunea.

În prezent, multe familii de pe Pământ, în mod inconștient, educă copii care nu sunt ai lor. În sprijinul acestei afirmații există dovezi solide.

În lumea științifică există termenul de *telegonie**. În medicină a fost numit *fenomenul primului mascul.* Despre acest fenomen al telegoniei se încearcă să se vorbească cât mai puțin posibil. Dar ce e?

Descoperirea a început cu aproximativ 150 de ani în urmă, în Anglia, când *lordul Morton*** a hotărât să obțină o rasă de cai mai rezistenți.

**telegonie* - *gr.* tele (τέλε) *îndepărtat* + gonos (γόνος) *progenitură.* (n.r.)

***lordul Morton* - George Douglas, al 16-lea Conte de Morton, KT (3 aprilie 1761 - 17 iulie 1827) a fost fiul lui Sholto Douglas, al 15-lea Conte de Morton. Vice-președinte al Societății Regale în perioada 1795-1819. (n.r.)

În acest scop, el a încrucişat o iapă engleză de rasă cu un *armăsar – zebră**, dar nu a obţinut urmaşi, datorită incompatibilităţii genetice a acestor două specii. Ceva mai târziu, aceeaşi iapă engleză de rasă a fost încrucişată cu un armăsar de rasă pur-sânge englez, şi ca rezultat s-a născut un mânz, dar... cu semne evidente de dungi ca la zebră.

Lordul Morton a numit acest fenomen *telegonie*.

Specialiştii din zootehnie se lovesc de acest fenomen destul de des. De exemplu, orice club al crescătorilor de câini elimină din listă orice reprezentant al câinilor de rasă, dacă acesta s-a împerecheat cu un câine maidanez. Femela respectivă nu va mai putea să aibă niciodată căţei de rasă pură, chiar dacă se va împerechea cu un mascul de cea mai valoroasă rasă.

Crescătorii de porumbei ucid imediat chiar şi porumbiţa de cea mai pură rasă dacă a fost călcată de un porumbel *cenuşiu*. Practica demonstrează că porumbiţa respectivă niciodată nu va mai face pui de rasă superioară.

Oamenii de ştiinţă din diferite ţări au efectuat diverse studii care arată că acest fenomen se extinde şi la oameni. Sunt cunoscute cazuri în care soţii cu pielea albă nasc copii negri. Există cazuri în care se naşte un copil de culoare datorită relaţiei cu un bărbat de culoare a bunicii sau a mamei lăuze.

*a folosit de fapt un quagga *(Equus quagga quagga)* - o subspecie a zebrei comune, de câmp, care avea doar partea anterioară *de zebră*, dungile pierzându-se şi membrele fiind albe. Quagga trăia în număr mare în sudul Africii, fiind vânată pentru piele şi carne. Este una dintre numeroasele victime ale extincţiilor în masă moderne. (n.r.)

De fiecare dată, motivul acestui fenomen este legătura premaritală a tinerei sau a ascendentelor ei directe, cu un bărbat de culoare, atunci când acesta a fost primul bărbat din viața lor.

Cele expuse mai sus arată exemple clare, dar cât de multe dintre ele nu sunt exprimate evident? S-ar părea că sunt din abundență, deoarece în ziua de azi, relațiile înainte de căsătorie reprezintă un fenomen obişnuit. În acest caz nu poate fi învinuită femeia, dacă atunci când se căsătoreşte nu este virgină. Societatea noastră, propaganda monstruoasă a sexului şi acea adevărată industrie a sexului, au determinat femeia să devină aşa.

În Occident, părinții le furnizează copiilor-elevi prezervative, ştiind că aceştia nu mai sunt virgini. Dar ei nu ştiu că niciun prezervativ nu îi salvează de *fenomenul primului mascul* sau *telegonie*. Mărturie stau cazuri concrete atât din viața oamenilor, cât şi din cea a animalelor.

Multe învățături antice şi religioase vorbesc despre fenomenul telegoniei. Folosesc alți termeni pentru a-l descrie, însă esența fenomenului rămâne neschimbată. Atât savanții, cât şi înțelepții antici consideră că primul bărbat din viața fecioarei îi va lăsa amprenta de spirit şi sânge, imaginea psihică şi fizică a copiilor pe care îi va naşte. Restul bărbaților care vor intra într-o relație intimă cu această femeie în scopul concepției unui copil, îi vor aduce doar seminția şi bolile propriului trup.

Să nu fie tocmai asta taina neînțelegerilor în masă dintre tați şi copii? Să nu fie, oare, ăsta secretul degradării societății umane moderne?

Nenumărate exemple concrete vorbesc despre prezența unei energii specifice, prezente în actul conceperii. Atunci, dacă e aşa, acest fapt trebuie să le fie cunoscut

nu doar savanților, ci și întregii lumi. Probabil, odinioară, strămoșii noștri cunoșteau acest lucru. Ei se străduiau să respecte cu strictețe regula ca tânăra care se căsătorește să fie neapărat fecioară. Poate din acest motiv, la multe popoare există tradiția ca în timpul nunții, tinerii să fie închiși într-o cameră și apoi să fie scoși de acolo, arătând prezenților cearceaful cu petele de sânge, care să confirme virginitatea miresei. Cu toate acestea, strămoșii noștri mai îndepărtați considerau virginitatea un factor insuficient pentru nașterea urmașului neamului. Ei susțineau că, dacă femeia, în timpul legăturii intime cu un bărbat, se va gândi la un altul, atunci va naște un copil care va semăna cu acela la care i-a fost gândul.

Astfel de afirmații scot în evidență faptul că oamenii antici presupuneau, sau poate chiar știau bine, că esența zămislirii este gândul. Mai exact, energia gândului.

Fenomenul telegoniei tot despre asta vorbește. Este posibil ca femeia, în subconștient, să păstreze în memorie informații despre primul bărbat, astfel încât, în cele din urmă, să nască un copil în întregime sau parțial asemănător cu acesta.

La început am gândit că nu ar trebui să scriu despre acest subiect pentru a nu da prilej copiilor, părinților și soților de a-și pune întrebări unii altora. Să fie fericiți în orbecăiala lor. Totuși, aici, de fericire nici urmă.

Și, probabil nu se vede, în același timp și datorită ignorării culturii concepției.

Deja de mult timp se pune problema educației sexuale a copiilor în școli: se dezbate intens tema introducerii acesteia în programă. Dacă la acest curs li se va explica copiilor folosirea prezervativului, atunci această educație nu-și are rostul. În cazul în care, însă, copiilor li

se va vorbi despre predestinarea esențială a femeii și despre corecta abordare a temei concepției, atunci acest obiect ar fi de importanță vitală. Doar că pentru asta înșiși cei ce predau ar trebui să cunoască esența problemei și să aibă la dispoziție literatura de specialitate corespunzătoare. Pe această temă ar trebui să se vorbească, însă, din nefericire, astăzi, mass-media face doar propaganda sexului.

În așa-numitele țări democratice se vorbește mult despre libertatea omului. Dar poate fi considerat liber un om căruia i se ascund chestiuni vitale ale existenței, în timp ce i se strecoară dinainte, prin așa-zisa liberă propagandă, perversitatea și abandonarea în plăcere? Astfel, omul poate fi considerat eliberat doar de viața autentică, fericită!

Și totuși, nu aș fi scris despre telegonie, dacă nu aș fi aflat de la Anastasia cum se poate corecta situația, chiar și atunci când tânăra căsătorită a avut relații cu alți bărbați.

Mai mult de-atât, s-a dovedit că la vedruși exista un ritual extraordinar, cu ajutorul căruia din *copilul altuia* se poate face un copil cu legătură de sânge și suflet.

Înaintașii noștri păgâni și, mai cu seamă vedrușii, cunoșteau acest fenomen clasificat de știința modernă ca *fenomenul primului mascul*. Și, prin anumite ritualuri, țineau tinerii departe de el.

Vracii, tot prin acțiuni-ritualuri specifice, puteau curăța codul genetic al *primului mascul* și le puteau chiar purifica pe fecioarele violate în timpul atacurilor inamice. Ca dovadă, se încumetau să-și dea propriii fii după aceste fete.

Dar, mai e un *dar*. Ritualurile oamenilor antici și

cu precădere cele ale vedruşilor, sunt imposibil de înţeles şi reprodus doar prin cunoaşterea lor superficială. Trebuie neapărat pătrunse.

E important să scriu că trebuie să iubeşti, să te pregăteşti pentru venirea pe lume a pruncului şi să îl naşti musai acasă, acolo unde a fost zămislit.

E important să scriu pur şi simplu: „pentru a salva iubirea în familie, trebuie să împreunezi într-unul singur cele trei puncte, cele trei sentimente, cele trei planuri existenţiale". Şi să pătrunzi filozofia înaintaşilor.

Iar primul pas necesar poate fi doar pocăinţa în faţa strămoşilor noştri, care azi sunt numiţi păgâni, care sunt calomniaţi şi pe care noi i-am trădat. Am trădat cultura tradiţională slavă a taţilor şi mamelor noastre. Cultură ce a dăinuit zeci de milenii.

Noi considerăm Creştinismul ca fiind tradiţional rusesc, dar în Rusi', acesta există abia de o mie de ani. Nu se potriveşte nicicum cu expresia *tradiţional*.

Şi de ce e nevoie tocmai de pocăinţă? E simplu: dacă vom continua să-i considerăm pe strămoşii noştri nişte barbari, sălbatici şi proşti, cum ni se sugerează atât de insistent, dar în acelaşi timp vom aplica ritualurile lor, acestea se vor dovedi ineficiente. Întrucât toate ritualurile lor sunt bazate pe cunoaşterea Cosmosului, a destinaţiei planetelor, pe cunoaşterea forţei energiei psihice şi a puterii gândului.

Prin aceste ritualuri, noi încercăm să descătuşăm colosala energie a gândului, însă aşa nu vom obţine un rezultat pozitiv, întrucât acestui gând i se opune un altul, tot al nostru: ei, înaintaşii, erau proşti.

Paradox: tu eşti un prost, un netot, însă faptele tale sunt măreţe. Unu' îl exclude pe celălalt sau unu' i se

contrapune celuilalt.

Să fie, oare, chiar cazual că ni se ascunde cultura înaintaşilor? Oamenii neştiutori şi încurcaţi, rupţi de originile lor, sunt lesne de manipulat. Să fie, oare, tocmai asta osânda lui Dumnezeu pentru civilizaţia noastră? Înţelepciunea populară zice: „ce semeni, aia culegi". Am rupt legătura cu înaintaşii noştri, ca efect, se vor rupe firişoarele ce ne leagă de urmaşii noştri.

O apreciere a prea-înaltei culturi a strămoşilor noştri păgâni, în cazul conceperii copiilor, se mai poate face şi prin studiul tradiţiilor păstrate şi azi în China modernă şi, în special, în Japonia, unde bărbatul şi femeia, înainte de a întreţine relaţia intimă menită zămislirii copilului, sunt supuşi unui ritual special de purificare. Credinţele din China Antică, Japonia, India, Grecia Antică – ţări cu străvechi tradiţii păgâne – acordă o atenţie deosebită chestiunii concepţiei.

Aşadar, ce să facă cel care-şi doreşte urmaşi buni? Să-şi irosească mai întâi timpul cercetând maldărele de tratate pe această temă? Sau să piardă vremea studiind celelalte tratate, care ajută la alegerea ursitei şi la educarea copiilor?

Eu spun din capul locului: nu merită irosită nici măcar o mică parte din viaţă pe studiul lor. Preţ de mai mulţi ani, eu am irosit vremea, şi nu pe învăţare, ci doar pe cunoaşterea lor şi brusc am înţeles: toată truda lor, vedruşii au comprimat-o simplu într-un complex de ritualuri alegre, simple şi raţionale, pentru orice ocazie din viaţă. E totul de ca şi cum, la crearea acestor ritualuri ar fi luat parte Însuşi Dumnezeu şi tot El i-ar fi ajutat şi la înţelegerea esenţei existenţei umanităţii.

Înainte de a încerca să valorizăm experienţa îna-

intaşilor noştri, va trebui neapărat să stabilim care anume.

Eu am în vedere: cu câţi ani înainte şi pe care teritorii din Rusia au trăit înaintaşii noştri.

După cum se ştie, literatura istorică, totodată şi cea păgână, relatează despre viaţa oamenilor din Egipt şi Roma de acum cinci mii de ani. În aceste ţări s-au efectuat şi încă se mai efectuează săpături arheologice, pe care le vizitează foarte mulţi turişti.

Despre Rusi', până şi în propria literatură istorică se vorbeşte de o perioadă de abia o mie de ani.

Se vehiculează teoria care susţine că pe teritoriul statului nostru, ba ar fi fost sărăcie lucie, ba că, îndeobşte, nu ar fi existat nimic. Dar, o fi chiar aşa? Ori o fi cineva care ne ascunde premeditat istoria? Mda, o ascunde. Am scris deja despre asta, dar acum voi prezenta o mărturie arheologică.

Vă voi vorbi despre Arkaim, un loc direct legat de chestiunea telegoniei. Potrivit spuselor Anastasiei, tocmai acolo, cu trei mii cinci sute de ani în urmă, a fost făcută o mare descoperire.

În adâncurile istoriei

*Arkaim** - Academia Magilor

În anul 1952, sateliții au transmis pe Pământ fotografiile mai multor cercuri neobişnuite, care se distingeau foarte evident pe o arie a stepei din Uralii de Sud. Nimeni nu a pus la îndoială originea artificială a acestora, însă nici nu a spus nimeni ce anume reprezintă.

În acea epocă, prin cercurile oamenilor de ştiință şi cele oculte, tocmai se încingeau discuțiile legate de locul în care să fie căutat sălaşul indo-europenilor. Învățații au sugerat în mod rezonabil că atât multe popoare europene, cât şi cele ale Indiei, Persiei şi ale unei părți din Asia, ar avea aceeaşi obârşie - un popor enigmatic - *proto-indo-europenii***.

Mulți cercetători au visat să găsească rămăşitele patriei unde a locuit legendara rasa albă ariană. Au încercat cel puțin să se atingă de cunoştințele oculte, pierdute, ale arienilor antici.

**Arkaim* - sit arheologic din stepa Uralilor de Sud, la 8,2 km de Amursk, regiunea Celeabinsk, Rusia (n.t.)

**poporul *proto-indo-european* - adesea cunoscut ca rasa ariană. Popor ce a locuit pe un teritoriu vast, care se extinde de la stepa ponto-caspică, la Europa Centrală şi Asia, între mileniile patru şi cinci î.Hr. (n.t.)

Odată cu demararea săpăturilor în văile din Arkaim, arheologii au făcut cunoscut oamenilor de ştiinţă din întreaga lume descoperirea unui oraş antic, cu o vârstă de peste patruzeci de secole, oraş în care au locuit oamenii civilizaţiei străvechi indo-europene. Aceştia au găsit de cuviinţă să denumească Arkaimul în acelaşi timp oraş, altar şi observator. Cine e interesat să afle mai multe despre ipoteza avansată de oamenii de ştiinţă, o poate studia în literatura de specialitate. Eu voi relata despre Arkaim doar ceea ce mi-a povestit bunicul Anastasiei. Logica gândirii sale este mult mai exactă şi mai interesantă decât logica pe care se bazează ipotezele ştiinţifice.

El mi-a spus imediat:

— Arkaim nu e nici oraş, nici templu. Cât despre observator, e adevărat, însă aici nu are nicio însemnătate. În termenii contemporani, Arkaim poate fi denumit academie. În Arkaim au trăit şi au muncit învăţătorii magilor. Aici se ocupau cu studiul Universului, cu stabilirea interacţiunii dintre corpurile cereşti şi a impactului acesteia asupra omului. Măreţele lor descoperiri, nu le memorau şi nici nu le divulgau public, prin lungi prelegeri. În decursul anilor de cercetare, ei au elaborat ritualuri pe care le-au prezentat poporului, urmărind ulterior cât sunt de eficace şi, acolo unde era necesar, ajustându-le. Studiile lor le puteau descrie printr-un scurt cuvânt sau două, în dosul cărora şedea esenţa descoperirii. De exemplu, există ritualuri foarte vechi, cum ar fi: *Răspasul Mierii**, sărbătorit pe 14 august şi *Răspasul Mărului*, sărbătorit pe 19 august.

**răspas* - astăzi schimbat în post. Interval de timp în care se abţinea de la ceva (în cazul de faţă, de la a consuma mierea, respectiv, merele) (n.t.)

Până la Răspasul Merelor, oamenii nu mâncau mere din noua recoltă, până la cel al Mierii - miere din ultima prelevare.

Prin studii îndelungate şi prin observaţii, magii au tras concluzia că până la data specificată, mărul nu-i aduce omului foloase deosebite, chiar dacă este copt. Iar chestiunea nu stă numai în măr. Până la Răspasul Mărului, maturează multe plante, fructe şi rădăcinoase benefice omului, iar dacă acesta începe să mănânce mere, atunci nu mai lasă loc şi pentru alimentele mult mai trebuincioase lui în această perioadă.

Tocmai magii au fost cei care au observat că în natură, secvenţa în care maturează fructele nu este aleatorie. Tocmai această secvenţă este acea dietă divină pentru om, pe care, de-a lungul secolelor, ştiinţa avea s-o caute fără succes.

Despre modul în care au decurs aceste studii, se pot aşterne tratate întregi cu multe volume.

Dar magii nu le-au întocmit şi nici nu au împovărat oamenii cu cunoaşterea lor, ci şi-au prezentau direct concluziile în doar câteva cuvinte. Iar oamenii i-au crezut. Sfaturile lor au fost întotdeauna confirmate de viaţă.

Printre altele, magii vedruşi erau mult diferiţi faţă de înţelepţii Greciei, de preoţii Egiptului şi de savanţii contemporani, care se consideră importanţi. Magul nu primea pentru marile sale descoperiri niciun fel de titlu sau premiu, nu putea acumula averi şi nu avea nicio putere, aşa cum aveau, de exemplu, preoţii din Egipt. Nimeni, niciodată, nu i se închina unui mag, aşa cum face azi multă lume în faţa aşa-numiţilor ierarhi spirituali. Singurele lucruri pe care le primea un mag, venind într-un aşezământ, erau hrana, îmbrăcămintea şi încălţă-

mintea – în cazul în care erau ponosite – şi un adăpost unde se putea odihni. Deseori se putea priva şi de pat, dormind sub cerul liber.

Mai primea consideraţia sinceră şi respectul nelinguşitor al oamenilor.

Aceste condiţii au făcut posibil ca de-a lungul veacurilor să fie aleşi ca magi cei mai buni gânditori şi învăţători din popor.

După un proiect al magilor, oamenii care le erau recunoscători, ridicau construcţii, ca cea din Arkaim, unde ei veneau să cugete şi să-şi împărtăşească gândurile, unde povesteau, ca la un înalt sfat al învăţaţilor, despre descoperirile lor, descriind ritualurile fondate pe seama lor.

Deseori, oamenii nici nu ştiau cine stă în spatele unui ritual sau altuia şi cui să-i mulţumească pentru înţelepciune şi eficienţă.

De exemplu, unul din măreţii magi ai umanităţii, un mare filozof, astronom şi psiholog, şi-a dedicat nouăzeci de ani din viaţă cercetării modului în care se poate combate fenomenul numit astăzi telegonie.

El a aflat această metodă şi a transmis oamenilor un ritual eficient, ce durează doar cincisprezece minute. Ce-i drept, pregătirile sunt mult mai lungi. Tu, Vladimir, întreb-o pe Anastasia, poate că o să-ţi povestească despre asta.

Dar te avertizez din capul locului: a simţi şi a înţelege acest ritual este posibil doar prin înţelegerea trăirilor Iubirii, trăiri ce le aveau înaintaşii noştri, a filozofiei Iubirii lor. Cu cât mai profund vei reuşi să penetrezi cu gândul în trecut, cu atât mai complet vei reuşi să pătrunzi sensul ritualului.

Pentru a ne asigura de veridicitatea spuselor bunicului Anastasiei, relative la destinația Arkaimului, haideți să facem cunoștință cu arhitectura sa.

Arkaim are forma unui cerc cu diametrul exterior de aproximativ 160 de metri. După cum se vede, cam puțin pentru a fi oraș. Dar eu îl voi numi oraș, așa cum îl numesc pentru moment învățații.

Era împrejmuit de un canal de ocolire cu apă, de doi metri lățime. Zidul exterior este foarte masiv. La înălțimea de 5,5 metri, atinge o lățime de 5. În zid sunt însemnate patru intrări. Cea mai mare era cea dinspre sud-vest, celelalte trei mai mici erau amplasate pe partea opusă și în unghi drept față de această direcție.

Intrând în oraș, te pomeneai imediat pe unica stradă circulară, cu lățimea de circa 5 metri, ce separa locuințele lipite pe zidul exterior de pereții inelului intern.

Strada era pavată cu o podină din bârne, pe sub care, pe toată lungimea, era săpat un șanț de doi metri care comunica cu canalul extern de ocolire. Astfel, orașul avea o canalizare pluvială, iar excesul de apă se scurgea de-a lungul părții carosabile a străzii din bârne, nimerind în șanț și, de acolo, în canalul extern de ocolire.

Toate casele ridicate pe zidul exterior ca niște loje (de forma sferturilor de lămâie tăiată pe vertical), aveau ieșirea spre strada principală (interioară). În total, pe cercul exterior, s-au descoperit 35 de locuințe. Acest număr este mic chiar și pentru un sat.

Mai departe vedem misteriosul inel al zidului interior, care e chiar mai masiv decât zidul exterior, având o lățime de 3 metri și atingând o înălțime de până la 7 metri.

Acest zid, conform deducţiilor făcute în urma săpăturilor, nu avea niciun pasaj, cu excepţia unei mici breşe în partea de sud-est. Astfel, 25 de locuinţe interne, identice cu locuinţele cercului exterior, rămâneau practic izolate de toate celelalte, fiind separate de un zid înalt şi gros. Pentru a ajunge la intrarea mică din inelul interior, trebuia să parcurgi întreaga stradă de centură. Acest lucru avea un sens ascuns. Cel care intra în oraş, urma calea făcută de Soare. În cele din urmă, Arkaimul era încununat de o piaţă centrală, de formă rectangulară cu laturile de 25 pe 27 metri.

Judecând după urmele rugurilor amplasate într-o anumită secvenţă, aceasta era piaţa menită săvârşirii unor ritualuri.

În acest mod, ceea ce se vede este, schematic, o Mandala: un pătrat circumcis într-un cerc. În textele cosmogonice vechi, cercul simbolizează Universul, pătratul simbolizează Pământul şi lumea noastră materială. Omul înţelept al Antichităţii, care cunoştea la perfecţiune structura Cosmosului, vedea cât de armonios şi natural este alcătuit. Prin asta, ca şi cum ar fi reprodus Universul în miniatură.

Arkaim a fost edificat conform unui plan dinainte proiectat, ca un complex unic, complicat, orientat cu mare precizie spre corpurile cereşti! Figura formată de cele patru intrări din zidul exterior al Arkaimului reprezintă o svastică orientată după mişcarea Soarelui.

Svastica (în sanscrită *asociată cu binele, cea mai mare izbândă*) este unul din simbolurile arhaice cele mai sacre, care apare în perioada Paleoliticului Superior la multe popoare din întreaga lume. India, Rusia Antică, China, Egiptul şi chiar statul misterioşilor mayaşi din

America Centrală, reprezintă arealul incomplet al acestui simbol. Svastica poate fi văzută pe icoanele vechi ortodoxe. Svastica este simbolul Soarelui, norocului, fericirii şi creativităţii. Prin antagonism, la *rusicii** antici, svastica îndreptată în direcţie opusă simbolizează întunericul, distrugerea, *Soarele nopţii*. După cum se vede în ornamentele antice, în special pe vasele ariene găsite în împrejurimile Arkaimului, se foloseau ambele svastici. Asta poartă o profundă semnificaţie. Ziua schimbă noaptea, lumina schimbă întunericul, noua naştere schimbă moartea - asta e ordinea firească a lucrurilor din Univers. Prin urmare, în Antichitate nu exista svastică *rea* şi *bună*, acestea erau percepute în unitate (ca şi energia Yin şi Yang, în Est).

Arkaim era un oraş frumos pe dinafară: perfect rotund, cu turnuri proeminente la intrare, cu torţe aprinse şi cu *faţada* frumos decorată. Fără îndoială, acesta era un model sacru, care purta un sens, deoarece în Arkaim, totul este pătruns de sens.

Fiecare locuinţă era alipită cu o latură ori de zidul intern ori de cel extern şi avea ieşirea în strada principală, spre centură sau în piaţa centrală. În *holul* improvizat se găsea un jgheab special de scurgere care comunica cu canalul de sub strada principală. Pe vremea arienilor antici exista canalizare. Pe deasupra, în fiecare locuinţă se afla o fântână, un cuptor şi o mică magazie cu bolta sub formă de cupolă.

Din fântână, deasupra nivelului apei, deviau două conducte de lut. Una dădea în cuptor şi cealaltă în depozitul cu bolta-cupolă. În ce scop?

**rusic* (se pronunţă *ruzici'*) (rus. *русич*) - Denumirea ruşilor antici (de la Rusi') care, cu timpul, s-a transformat în rus (ruşi) (n.t.)

Totul e genial de simplu. Ştim bine cu toţii că din fântână, dacă te uiţi în ea, întotdeauna vine aer rece.

În acest fel, în soba arienilor, acest curent de aer rece, trecând prin tubul de lut, genera un tiraj atât de puternic, încât se putea topi bronzul fără a folosi un foale! Un astfel de cuptor se găsea în fiecare casă, iar fierarilor antici nu le rămânea decât să-şi perfecţioneze măiestria, întrecându-se în arta lor! Cealaltă conductă de lut ducea la magazie, asigurând în ea o temperatură joasă.

Cunoscutul astro-arheolog rus, *Bistrushkin** a cercetat Arkaimul ca observator astronomic şi a tras următoarea concluzie:

„Arkaimul nu este doar o construcţie complexă, ci una de o complexitate subtilă. În timpul studierii planului, am remarcat imediat o analogie cu celebrul monument din Stonehenge, Anglia. De exemplu, diametrul cercului interior al Arkaimului este de 85 de metri, cerc care este, de fapt, un inel cu două raze: 40 şi 43,2 metri. (Încercaţi să-l desenaţi!) Raza cercului format de *găurile Aubrey*** din Stonehenge are 43,2 metri! Stonehenge şi Arkaim sunt situate pe aceeaşi latitudine, ambele în centrul unor văi în formă de cupă, iar între ele sunt aproape 4000 km..."

**Constantin Bistrushkin* (rus. *Константин Быструшкин*) – cunoscut arheolog şi arheoastronom rus, apreciat în rândurile arheologilor şi, mai ales, în cercurile ezoterice. Este cel care a stabilit data exactă de naştere a sitului Arkaim. (n.t.)

***găurile Aubrey* – cele 56 de cavităţi circulare din cadrul monumentului Stonehenge, care poartă numele celui care le-a descoperit – John Aubrey (1626-1697 - anticar, autor, biografist) (n.t.)

Oamenii de ştiinţă şi cercetătorii susţin că: „Însumând datele obţinute, se poate afirma că Arkaimul era un observator *la firul orizontului*". În ce sens, la firul orizontului?

În sensul că, în timpul observărilor şi măsurătorilor, se foloseau momentele răsăritului şi apusului aştrilor (Soarele şi Luna) la orizont.

Aşadar, se însemna momentul atingerii (sau desprinderii) părţii inferioare a discului de orizont, ceea ce permitea să se stabilească cu o mai mare exactitate locul acestui eveniment. Dacă urmărim Soarele, observăm că în fiecare zi, punctul răsăritului se mută din locul anterior. Atingând cea mai nordică poziţie la data de 22 iunie, acest punct se deplasează spre sud, ajungând la cealaltă extremă la 22 decembrie. Asta e regula cosmică! Punctele clar vizibile în studierea Soarelui sunt patru la număr. Două dintre acestea sunt punctele de răsărit de soare de la 22 iunie şi 22 decembrie, celelalte două, de apus de soare, se află de cealaltă parte a orizontului. Acum adăugaţi încă două puncte: echinocţiile din 22 martie şi 22 septembrie. Toate acestea ofereau o determinare satisfăcător de exactă a duratei anului. Totuşi, în decursul anului, mai există multe alte evenimente importante, care pot fi determinate cu ajutorul unui alt astru, şi anume al Lunii. În ciuda dificultăţilor din procesul de observare a acestuia, oamenii antici cunoşteau legile evoluţiei astrului pe bolta cerească. Iată unele dintre acestea:

1) Luna Plină, care se manifestă în jurul datei de 22 iunie, se poate observa în punctele solstiţiului de iarnă (22 decembrie) şi vice-versa.

2) Poziţia Lunii variază funcţie de punctele de solstiţiu, într-un ciclu de 19 ani (perigeul şi apogeul

Lunar).

Arkaimul, în calitate de observator, permitea şi monitorizarea Lunii. În total, pe imensele ziduri-cercuri s-au putut remarca optsprezece evenimente astronomice! Şase dintre ele sunt legate de Soare şi douăsprezece de Lună (inclusiv apogeul şi perigeul Lunar). Comparativ, cercetătorii de la Stonehenge au definit doar cincisprezece evenimente cereşti.

Pe lângă toate aceste evenimente-fapte, s-au mai obţinut următoarele date: unitatea de măsură *arkaimică* a lungimii era de 80 cm, centrul cercului interior era deplasat faţă de centrul celui exterior cu 5,25 măsuri *arkaimice,* care este aproape de unghiul de înclinare al orbitei lunare: 5°09′, +/- 10 minute. După părerea lui Bistrushkin, acest lucru reflectă raportul dintre orbitele Lunii şi Soarelui (pentru un observator terestru). Corespunzător, cercul exterior al Arkaimului corespunde Lunii, iar cel interior, Soarelui. În plus, măsurătorile astro-arheologice au demonstrat legătura unor parametri ai Arkaimului cu precesia axei Pământului, dar acest lucru este deja un pilotaj de clasă, chiar şi în astronomia modernă.

În concluzie, observăm că Arkaim nu poate fi categorisit ca fiind oraş nici măcar printr-o evidentă exagerare.

Nu te poţi aranja cu întreaga familie într-o cameră mică. Însă pentru meditaţia filosofilor, ea se potriveşte perfect.

Istoricilor le este cunoscut faptul că în Antichitate, magii erau înţelepţi şi profesori veneraţi. Prin urmare Arkaimul, ca unul dintre cele mai mari centre de cercetare, putea să aparţină doar magilor. Alţi oameni de ştiinţă la acel moment, pur şi simplu, nu existau.

Este de asemenea cunoscut şi că magii promulgau şi corectau ritualuri pe baza cunoaşterii Cosmosului.

Chestiunea este, unde sunt acum toate acele ritualuri unice? Ce obscurantism le-a nimicit sau le ascunde în fața oamenilor?

Ce-a vrut să ne transmită *Sungir**?

Acum voi supune atenției dumneavoastră o informație cu totul senzațională, dinaintea căreia vor păli piramidele Egiptului şi ruinele Romei Antice.

Această informație, după spusele pustnicului siberian, ne va ajuta să pătrundem mai bine fenomenele şi nivelul cunoştințelor despre Univers ale strămoşilor noştri. Pentru asta, însă, se cere o abordare mai aprofundată a istoriei.

Bătrânul a vorbit:

— Dacă gândul tău reuşeşte să se adâncească în trecut cu trei mii de ani, atunci vei percepe cunoştințele celor trei milenii, cu cinci mii, ale celor cinci milenii; în orice caz, tu nu vei pătrunde toate cunoştințele. Pentru asta ar fi necesare măcar nouăsprezece milenii.

O asemenea penetrare a istoriei țării noastre pare ireală. Eram dispus să merg în India sau în Tibet; se spune că acolo poți afla mai multe despre strămoşii noştri decât la noi în țară. Dar iată că n-a trebuit să merg nicăieri, deoarece totul e chiar aici, în apropiere.

**Sungir* – sit arheologic aflat la circa 200 km de Moscova. Datat Paleoliticul Superior, are o vârstă de 28.000 - 30.000 de ani şi constă din mormântul unui vârstnic şi a doi copii. (n.t.)

Acum o să-l invit pe fiecare cititor al acestor rânduri să-şi îndrepte gândul către strămoşii noştri de cu mai bine de nouăsprezece mii de ani în urmă. Descoperirea arheologică despre care voi povesti a fost făcută întâmplător în apropierea oraşului Vladimir care, conform diverselor date oficiale, are aproximativ 1015 ani.

În anul 1955, în timpul excavării carierei de extracţie a argilei pentru fabrica de ceramică din Vladimir, excavatoristul A. F. Naciarov a zărit în cupă osul unei vietăţi enorme, situată la o adâncime de 3 metri. Despre asta au fost informaţi arheologii...

Chiar de la primele săpături, oamenii de ştiinţă au rămas uluiţi. Rămăşitele umane, bijuteriile şi obiectele de uz casnic găsite în morminte, mărturiseau existenţa unei culturi antice. Investigaţiile ulterioare au arătat că strămoşii noştri au descălecat pe malurile râului Kleazma încă în Epoca de Piatră, cu aproximativ 25.000 de ani în urmă.

S-ar putea crede că aceştia alergau în patru labe sau că erau îmbrăcaţi în piei brute şi cu măciuca în mână. Nici vorbă! Savanţii au fost surprinşi de un alt fapt.

Atât împrejurul scheletelor cât şi pe acestea s-au găsit o multitudine de ornamente. Cu ajutorul obiectelor găsite s-a restaurat îmbrăcămintea anticilor şi s-a remarcat că vestimentaţia semăna mai degrabă cu o salopetă sau o rochie din vremurile civilizate.

Această descoperire este atât de inedită, încât ar fi mai simplu ca toate aceste oseminte să le fie atribuite extratereştrilor, căci altminteri ar trebui revizuite toate conceptele istorice moderne.

Muzeul de Stat de Etnografie şi Istorie din Vladimir a deschis într-una din sălile sale o expoziţie cu

aceste descoperiri unice. A fost editată o broşură în care se scrie că situl Sungir este cel mai interesant monument arheologic din Rusia, binecunoscut de toţi arheologii din întreaga lume. În acest loc se ţin permanent simpozioane ştiinţifice internaţionale.

Sungir este una dintre cele mai nordice aşezăminte umane antice, din zona Câmpiei Ruse şi de pe teritoriul regiunii Vladimir. Datorită varietăţii obiectelor găsite şi a integrităţii osemintelor atât de vechi, Sungir nu are egal în lume.

Mulţumită eforturilor reunite ale arheologilor, geologilor, paleontologilor şi paleobotaniştilor, ne putem face o idee de cum trăiau oamenii în acele vremuri inimaginabil de îndepărtate.

Aici, la marginea gheţarului, începea tundra îmbrăcată în pâlcuri rare de păduri de molid, pin, mesteacăn şi arin. Regnul animal era foarte diversificat.

După cum se menţionează în broşură: „Anticii *sungiri* vânau animale ca renul, calul sălbatic, vulpea polară, jderul, bizonul, ursul brun, lupul, iepurele alb, prindeau cocoşi de munte, găini de munte, pescăruşi argintii. Desigur, vânau şi mamutul: animal foarte mare, azi dispărut, înalt de patru metri, cu o greutate de şase tone. Mamutul însemna un premiu râvnit, întrucât asigura atât carnea, cât şi pielea indispensabilă în construcţia de locuinţe, precum şi fildeşul - un material nobil şi dur din care se confecţionau bijuterii şi arme".

Deosebit de interesante sunt uneltele din os şi corn: îndreptătorul de tije de copaci, prăşitorile, lamele, vârfurile de lance, precum şi coliere din fildeş de mamut sau bijuteriile din canini de vulpe polară. Piesa rară a meşteşugăriei antice o reprezintă o mică figurină plată ce

reproduce un cal macrocefal. Vestitul căluţ din Sungir este înfrumuseţat cu un ornament punctiform şi are culoarea roşu-ocru. Numărul de puncte de pe figurină este un multiplu de cinci, ceea ce indică existenţa unui sistem de numeraţie în baza cinci, care, împreună cu cel în baza şapte, vorbesc despre cunoştinţele populaţiei antice de acum 25.000 de ani. Însă faima internaţională a sitului Sungir i-au adus-o mormintele antice.

În anul 1964, în stratul masiv al unei roci de culoare ocru s-a găsit craniul unei femei, iar mai jos, osemintele unui bărbat în vârstă. La pieptul acestuia s-a găsit un pandantiv din pietricele, iar pe mâini 25 de brăţări confecţionate din plăcuţe de colţ de mamut. Atât pe craniu, de-a lungul braţelor şi picioarelor, cât şi pe trunchi, s-au găsit aproximativ 3.500 de mărgele, poziţionate în rânduri. Dispoziţia acestor obiecte pe schelet a permis reconstituirea costumului împodobit al unui locuitor din Sungir. Acest veşmânt aminteşte o haină de blană întâlnită la popoarele arctice moderne. Pe fundul mormântului, nu prea adânc, s-au descoperit un cuţit şi un răzuitor din silex (cremene).

Tot atât de bogat s-a dovedit a fi şi mormântul descoperit, de acum cinci mii de ani.

În mormânt au fost îngropate osemintele unui om adult fără ţeastă. Alături de el s-au găsit mărgele din fildeş, un inel şi o pereche de coarne de ren. La o adâncime mai mare, cu aproximativ 65 centimetri sub mormântul de sus, s-au descoperit două schelete de copii.

Un băiat de 12-13 ani şi o fetiţă de 7-9 ani, aşezaţi în mormânt în poziţie întinsă, cu capurile strâns lipite unul de altul. În *lumea de dincolo de morminte,* copii erau însoţiţi de arme de vânătoare din colţi de mamut: un-

sprezece darde, trei pumnale şi două suliţe. Suliţele din colţ de mamut, făcute dintr-o singură bucată, despicată şi îndreptată, cu o lungime de 1,5, respectiv, 2,5 metri erau deosebit de interesante. În mormânt s-au mai găsit *baghete* confecţionate din fildeş de mamut, figurine foarte expresive de cal şi mamut, discuri cu fante, care s-ar părea să fi avut un anumit rol la ceremonii, fiind asociate cultului Soarelui şi Lunii. Şi pe veşmintele copiilor erau cusute mii de mărgele, iar în faţă, acestea se încheiau cu broşe de os. Pe spate erau cusute şiraguri de mărgele, care imitau cozi de animale.

Această descoperire scoate în evidenţă un ritual complex de înmormântare şi un nivel evoluat al credinţelor religioase la anticii din Epoca de Piatră. Se poate afirma cu tărie că ei credeau în viaţa de apoi.

Din anul 1956, până în prezent, cu scurte pauze, în Sungir s-au efectuat cercetări arheologice complexe. Timp de aproape 20 de ani, lucrările au fost conduse de renumitul arheolog, doctor în ştiinţe, Otto Nicolaevici' Bader. Antropologul şi renumitul academician M. M. Gherasimov, împreună cu discipolii săi, G. V. Lebedinskaya şi T. S. Sumina, au reuşit să reconstituie aspectul exterior al locuitorilor antici din Sungir.

După cum e binecunoscut, antropologii sunt în măsură să restaureze cu suficientă precizie fizionomia umană după craniu. Astfel s-a ivit rara oportunitate de a vedea feţele oamenilor din antichitate. Eu am profitat de această ocazie: faţa bărbatului în vârstă e destul de înţeleaptă, a fetiţei puţin tristă, iar a băiatului gânditoare.

Cât despre teoriile asupra vânătorii, în special a mamutului pot spune că par un pic cam inexacte.

L-am condus pe bunicul Anastasiei în sala de

excepție a muzeului din orașul Vladimir. Bătrânul a mers încet de-a lungul tuturor standurilor, fără să evite vreunul, apoi s-a oprit în mijlocul sălii și a făcut patru plecăciuni, la fiecare înclinându-se la 90°. Când i-am vorbit despre deducțiile savanților, el a negat multe dintre ele, susținând următoarele:

— Vladimir, acești oameni n-au vânat niciodată mamuți. Mamuții erau animale domestice și erau de mare sprijin în gospodărie. Ajutau la transportul mărfurilor. Susțineau mult mai multe munci decât elefanții azi, în India, conduși de însoțitori.

Stând în picioare pe mamut, oamenii reușeau să culeagă fructele din copacii înalți și să le pună în saci sau în coșurile împletite, ca apoi să le transporte la locul menit.

Mamutul curăța poienile roditoare de lăstarii tineri care avansau dinspre pădure. La poruncă, zgâlțâiau și dezrădăcinau copacii pentru a extinde poiana. În cazul în care era necesar ca oamenii să se mute cu gospodăria, mamutul se împovăra cu bunurile de uz casnic, cu ustensilele și cu proviziile de alimente.

Mamutul era un animal domestic foarte bun și harnic. Până și copiii mici îl apucau cu degețelele de vârful moale al trompei și-l conduceau după ei.

Copiii se jucau foarte des cu mamutul, punându-l să-și umple trompa cu apă și să-i stropească. Se bucura să-i vadă sărind și țipând de bucurie.

Îi făcea o deosebită plăcere când i se pieptăna blana cu un instrument special, ce aducea a greblă. Ulterior, omul spăla firele de păr adunate pe greblă, le usca și le folosea în scopuri personale, cum ar fi de exemplu, în confecționarea lenjeriei de pat. Oamenii nu aveau niciun

interes să vâneze mamuții. Asta se poate înțelege chiar și din informația aceea pe care ai avut-o tu din broșură. Acolo sunt multe contradicții.

— De ce se contrazic?

— Gândește-te singur! Acolo se vorbește de un vânat foarte accesibil, care putea fi ușor capturat prin folosirea capcanelor speciale și care exista în cantitate suficientă. După uciderea mamutului cu o greutate de șase tone, omul nu putea mânca toată carnea dintr-o dată.

— Și dacă erau mai mulți oameni?

— Nu puteau să fie mulți. Popoarele antice nu locuiau atât de aglomerat, așa cum sunt organizate în prezent orașele sau așezămintele. Fiecare neam avea teritoriul propriu. Fiecare familie își avea propria moșie, casa ei. Pe o rază de 3 km nu puteau locui mai mult de 100 de persoane. O carcasă de șase tone nu se putea consuma nici în 2-3 zile, chiar dacă s-ar fi mâncat numai carne, ignorând celelalte alimente. Carnea alterată ar fi putut să se descompună, să atragă un număr foarte mare de insecte, ceea ce ar fi putut provoca o epidemie.

— Poate că la ospăț invitau și oameni din alte zone?

— Ce sens ar fi avut ca oamenii să se deplaseze câțiva kilometri, doar pentru a se hrăni cu carnea pe care și acasă ar fi găsit-o în cantitate suficientă?

— Dar dacă spuneți că o carcasă de mamut descompusă putea fi o amenințare de epidemie, atunci același lucru se putea întâmpla și când mamutul domestic murea.

— Vladimir, mamutul nu murea niciodată în familie. Când îmbătrânea, el presimțea apropierea morții și se îndepărta puțin de casă, trâmbița de trei ori și apoi

pleca la cimitirul de mamuți. Acolo murea. Tu ar trebui să știi asta și singur, deoarece, chiar și în prezent la fel fac și elefanții indieni sălbatici. Înainte de moarte își părăsesc turma trâmbițând.

—Înseamnă că noi interpretăm absolut pe dos modul în care se hrăneau anticii?

—Da. Poate pentru a justifica barbaria cu care sunt tratate animalele azi. Cu cât mai mult ne vom adânci în istorie, cu atât mai puțini oameni carnivori vom vedea. Le era suficientă alimentația vegetariană. Iar de la animale consumau doar ceea ce acestea le ofereau voluntar: ouă, de exemplu, sau lapte. Stomacul primilor oameni ar fi putut să sufere din cauza cărnii.

O altă mărturie a faptului că, pentru oamenii preistorici, vânătoarea nu reprezenta metoda predominantă de procurare a hranei, mai e și neraționalitatea acesteia în comparație cu alte moduri de obținere a alimentelor.

—Care?

—Animalele domesticite și dresate. Imaginează-ți omul în bătătura căruia trăiesc dobitoace precum femela de mamut, vaca sau capra, pe care le poate mulge, obținând astfel, zilnic, alimente proaspete, de calitate. De asemenea, ține găini, rațe și gâște domestice, care fac ouă - animale a căror creștere nu necesită eforturi deosebite. Poate recolta o parte din mierea și polenul albinelor, iar în apropierea curții cresc o multitudine de plante rădăcinoase și, în genere, plante comestibile.

Însă omul, dintr-odată, parcă ieșit din minți, își ucide animalele domestice care, pe lângă altele, îi păzesc și somnul, le mănâncă și începe să vâneze și sălbăticiuni, punându-și în pericol familia și nemaiasigurându-i regu-

lat hrană proaspătă!

În locul unui mediu prietenos şi iubitor, oferit de animalele domestice, el obţine un mediu extrem de agresiv, în care familiei sale, se poate spune, îi este aproape imposibil să mai supravieţuiască.

— Primii oameni s-au ocupat chiar din zorile timpului cu domesticirea şi dresarea animalelor sau asta s-a întâmplat într-o epocă ulterioară?

— Dacă omul s-ar fi comportat ca un agresor de la început, nu ar mai fi apucat nicio perioadă ulterioară. Ţie-ţi sunt binecunoscute cazurile în care micuţi prunci nimeriţi în pădure, au fost alăptaţi de lupoaice, în timp ce, în aceeaşi pădure, adulţii au fost sfâşiaţi de haite de lupi. De unde vine această diferenţă în comportamentul faţă de om?

— Greu de spus.

— Vine din faptul că, în primul caz, copilul nu este agresiv, iar într-al doilea, sunt prezente agresivitatea şi frica, ceea ce, în mediul înconjurător, generează disconfort.

La primii oameni nu exista sentimentul de teamă şi de agresiune, în ei domina iubirea şi interesul autentic faţă de lumea înconjurătoare. De aceea, ei nu trebuiau să depună prea mult efort pentru domesticirea şi educarea animalelor şi păsărilor. Pentru ei, scopul principal era stabilirea menirii fiecărei creaturi întâlnite pe Pământ. Şi asta au şi făcut. Cât despre animale, tu ştii bine că aspiraţia cea mai înaltă a lor este iubirea şi atenţia omului.

Cel care a mâncat carne pentru prima oară, a fost acel om incomplet, care a rătăcit Energia Iubirii. Acesta, parcă ar fi înnebunit sau s-ar fi îmbolnăvit de cea mai teribilă maladie.

— Dar ce legătură are iubirea cu începutul folosirii cărnii ca aliment?

— Una directă. Trăind în iubire, omul nu este capabil de crimă.

— Probabil. Dumneavoastră puteţi spune de ce au murit aceşti copii acum 25.000 de ani? De ce au fost îngropaţi atât de ciudat, cap la cap?

— Bineînţeles că pot, dar povestea va fi foarte lungă. Iar pe tine acum nu te interesează moartea lor în sine, ci motivul acesteia.

— Care este motivul?

— Iată că tu, Vladimir, iar pui întrebări peste întrebări. Să gândeşti singur, ţi-e lene. Nu te supăra pe mine pentru aceste cuvinte, aşa cum ai făcut acolo în taiga, când te-ai lăsat condus de orgoliu. Tu, mai bine, gândeşte-te, ce tâlc este ascuns în povestea mea? De nu înveţi să judeci singur, asta ar putea să-ţi aducă mai multe neajunsuri decât foloase.

Eu vorbesc, iar tu asculţi şi în acest timp mintea ta doarme, nu trage singură concluziile, ci doar le constată pe ale mele.

Ţi-ai stabilit un scop; să afli condiţiile din trecut, în care iubirea îi însoţea necontenit pe oameni, şi să le întorci în zilele noastre. Asta e bine, calea e corectă şi scopul cel mai important dintre toate celelalte.

Tu încerci să stabileşti secolul în care iubirea îi însoţea pe oameni. Tu priveşte, în faţa ta este data, judecă! În faţa ta sunt două schelete de copii. Moartea lor la o vârstă atât de fragedă este lipsită de sens pentru acei oameni care nu sunt în măsură să pătrundă informaţia importantă – ce se ascunde în înmormântarea lor. Moartea lor va căpăta un sens, dacă tu acum depistezi această in-

formație.

Nu m-am supărat pe bătrân pentru observația asupra lenei mele de a gândi. Am înțeles mai demult că, folosind unele din tehnicile lui, bătrânul nu o dată a încercat să mă-nvețe cum să-mi guvernez altfel gândirea. Doar că eu nu am urmat acea şcoală pe care-au urmat-o ei, lucrând asupra gândirii, încă din copilărie. Eu am studiat la o şcoală obişnuită care, probabil, tocmai îmi blochează gândurile.

Iată-mă acum stând în fața scheletelor de copii, concentrându-mă mintal, dar fără să înțeleg, cum e posibil, doar privindu-le, să înțelegi barem câtuşi de puțin despre iubirea de acum 25.000 de ani. Oare, în genere, să fi existat pe atunci?

— A existat! - a spus pe neaşteptate bătrânul.

— De unde ați tras concluzia asta, că doară, pe tăblița de la muzeu, de iubire nu se spune un cuvânt?

— Nu se spune, şi ce-i cu asta? Priveşte cu atenție. Judecând după schelete, aceştia erau copii. Băiatul avea doisprezece ani şi jumătate, iar fetița avea opt.

Pe scheletele lor se află sute de mărgele de os. După modul în care au fost dispuse, savanții voştri au determinat ce haine aveau copii. Însă, aceste mărgele de os să vorbească numai despre asta?

— Despre ce altceva ar mai putea vorbi?

— Vladimir, acestea vorbesc despre faptul că părinții lor se iubeau foarte, foarte mult. Îşi iubeau copiii şi se iubeau între ei. Doar nişte părinți iubitori ar fi putut să dedice atâta timp pregătirii unei vestimentații atât de complexe pentru proprii copii. Asta mai dovedeşte şi faptul că ei aveau la dispoziție îndeajuns de mult timp liber, pentru a se îndeletnici cu artele şi cu desenarea şi

apoi confecționarea veșmintelor frumoase.

Printre obiectele găsite în mormânt, lipsesc cu desăvârșire armele.

— Dar dardele? Nu sunt arme?

— Sigur că nu sunt. Și nici măcar harpoane de prins pește nu pot fi, întrucât vârfurile nu sunt zimțate. Vârful instrumentului care a fost denumit dardă nu este deloc ascuțit. Cu o dardă ușoară și subțire e dificil să rănești sau să ucizi orice sau oricine ar fi.

— Atunci, la ce folosea acest obiect?

— La dresarea și controlul animalelor. Uite cât de mult seamănă cu varga cu care lucrează și azi îmblânzitorii de animale, cu acel băț cu ajutorul căruia dresorii își conduc elefanții.

— Dar de ce au trebuit să le facă din os? Ar fi putut folosi un băț fără să piardă timp cu îndreptarea osului și cu aplicarea ornamentului.

— Un băț nu ar fi putut dura prea mult, animalele se obișnuiau cu un singur obiect, cu forma și cu mirosul păstrat de la mâinile stăpânului.

— Bine, tot ce spuneți dumneavoastră este destul de convingător, dar sunt obiecte care seamănă cu vârfuri de săgeți. Săgețile sunt făcute pentru a ucide.

— Acestor oameni, dintr-o perioadă nu tocmai timpurie a vieții pe Pământ, săgețile le serveau la sperierea animalelor răpitoare care-i atacau uneori.

Printre obiecte se află unele care seamănă cu niște săpăligi. În realitate, acestea erau instrumente necesare la însămânțare și la scoaterea rădăcinoaselor.

— Dar bijuteriile? Uitați, mărgele din colți de vulpe. Și hainele, după cum presupun savanții, erau confecționate din piei, ceea ce înseamnă că, totuși, oamenii

ucideau animale.

—Referitor la faptul că hainele lor erau confecționate din piele, savanții au dreptate, dar asta nu înseamnă neapărat că era necesar să ucidă animalele. Existau reptile care își lepădau pielea veche. Uneori reptilele mureau dintr-un motiv sau altul și atunci furnicile mâncau interiorul lăsând pielea intactă, ideală pentru fabricarea îmbrăcămintei. Într-o astfel de situație ar fi fost stupid să piardă vremea cu uciderea animalelor, cu tranșarea carcaselor și cu tăbăcirea pieilor. De ce-ar fi trebuit să ucidă, devreme ce toate astea se puteau găsi lesne și în stare perfectă? Natura Divină a fost prevăzută cu tot necesarul pentru om. Cât despre caninii de vulpe, pentru mărgele: și în acest caz, mult mai ușor erau de extras direct din scheletele uscate și prelucrate de natură.

Cu asta, eu voi întrerupe povestirea bunicului cu privire la descoperirile unice ale arheologilor.

În broșura editată de Muzeul de Stat din orașul Vladimir, există două schițe a două pavilioane expoziționale: Parcul Arhitectural Sungir și Complexul Muzeal Sungir. Se spune că pe tema acestei descoperiri unice, s-au ținut simpozioane internaționale.

Dar totuși, nu vă precipitați să mergeți în vizită la acest loc unic, care zugrăvește civilizația antică. Aici nu există niciun pavilion, ci doar ruinele zidurilor neterminate. Nici chiar lucrările arheologice nu se desfășoară atât de intensiv. Statul nu are fonduri pentru lucrări atât de serioase. Putem spune că se merge înainte cu cercetările mai mult mulțumită entuziasmului oamenilor de știință și al autorităților locale.

Eu am mers în acest loc într-o zi de odihnă. Într-o carieră am văzut doi oameni care preluau probe de

sol din coastă şi, cu acurateţe, le depuneau în pungi de plastic. Erau angajaţi ai Institutului de Arheologie de Stat, care mi-au confirmat că Sungir este cel mai bogat loc din lume în ceea ce priveşte obiectele arheologice găsite şi locul unde se întâlnesc oamenii din Antichitate.

Expoziţia muzeului din oraşul Vladimir este unică în Rusia. Angajaţii Institutului povesteau că săpăturile din Sungir sunt vizitate uneori de turişti, cu precădere japonezi, deoarece în Muzeul Naţional de Arheologie din Tokio există o expoziţie foarte bogată despre Sungir.

Ciudat, am gândit eu, vasăzică în Ţara Soarelui Răsare există un respect mai mare decât la noi pentru străbunii antici care au trăit pe teritoriul ţării noastre. Vă mulţumesc, japonezilor, pentru păstrarea culturii străbunilor noştri şi ai voştri.

Vorbim despre misiunea măreaţă a Rusiei, despre spiritualitate, despre necesitatea de a-şi menţine *image*-ul, dar despre ce fel de păstrare a imaginii putem vorbi, devreme ce turiştii străini văd cu ochii lor atitudinea noastră faţă de propria istorie?

Asta e! Să sperăm ca măcar urmaşii noştri mai civilizaţi, să afle secretele ce-au mai rămas nedescoperite în Sungir.

Am fost un norocos să aflu că acum 25.000 de ani, strămoşii noştri erau oameni civilizaţi, ştiau să iubească cu pasiune şi să păstreze iubirea peste veacuri.

Structura neamului

După toate aparențele, pentru a restabili tradițiile şi ritualurile eficiente pierdute, care perpetuează iubirea în familii, este necesară obținerea mai multor informații complete despre viața străbunilor noştri.

Pentru acest lucru, trebuie să ne adâncim în trecutul istoric, până la sistemul comunitar sau tribal, când bărbatul şi femeia, în iubire reciprocă, creau prin copiii lor, prin nepoți şi strănepoți, o comunitate de neam prietenoasă.

Acum bărbatul şi femeia nu-şi mai pot ține în preajmă nici măcar rudele apropiate, pe copiii lor. Abia ce au crescut, aceştia tind să-şi părăsească imediat părinții. Pleacă în cămine, apartamente închiriate, de multe ori în detrimentul situației financiare, dar pleacă.

Ce să mai vorbim de copii! Multe cupluri se despart înainte de apariția copiilor sau la scurt timp după naşterea lor.

Structura comunitară a neamului exista de multe milenii, dinainte de epoca cnezatelor în Rusi'. Acest sistem era caracterizat prin absența divorțurilor şi prin familii mai puternice comparativ cu ale altor sisteme existente după acesta în procesul evoluției societății noastre. Numai iubirea adevărată poate crea un neam. În trecut, pentru copiii mai înstăriți era mai simplu să părăsească familia decât în prezent, dar ei nu făceau acest lucru. Am în vedere perioada de până la cnezatele din Rusi'.

Când tinerii îndrăgostiți nu erau mulțumiți de relația lor cu părinții, puteau să plece de acasă construindu-şi singuri o locuință pe terenul ales de ei, puteau să-şi facă rost singuri de hrană în pădure şi, ulterior, să lucreze

pământul, să-şi întemeieze o gospodărie separată. Cu toate acestea, ei nu plecau niciodată. Asta înseamnă că părinții neamului îi tratau cu înțelegere şi dragoste.

Noi trebuie să studiem această perioadă şi să purtăm din ea, în cea modernă, semințele raționale care să ajute la construirea unor familii puternice.

Dar cum, în ce fel să ajungi la informațiile cu privire la această perioadă a vieții oamenilor, atâta timp cât istoria rusă descrie doar perioada creştină?

Incursiunea în trecutul istoric al poporului nostru mai este necesară şi pentru a determina dacă cultura şi ritualurile străvechi au dispărut de la sine, pentru că deveniseră inutile, sau au fost distruse premeditat!

În cazul în care au dispărut de la sine, nu are rost să săpăm în trecutul istoric, deoarece însuşi poporul a respins cultura antică, considerând-o ca inutilă, prin urmare, nu o va accepta nici acum.

În cazul în care tradițiile antice au fost distruse în mod intenționat, atunci trebuie să clarificăm cine şi în ce scop a făcut-o. Să clarificăm, să-i găsim pe responsabili şi să-i prezentăm societății pentru a fi judecați.

E posibil ca ritualurile şi tradițiile străvechi să ascundă în sine unele mistere ale existenței umane, fără dezvăluirea cărora, noi să continuăm să ne îndreptăm spre prăpastie, să murim şi să suferim din cauza certurilor în familie. Deseori se vorbeşte despre războaiele la scară largă. Şi, totuşi, conflictele din sânul familiei sunt, pentru fiecare dintre participanți, de multe ori mai dureroase decât ştirile despre războiul din Irak sau evenimentele din Israel.

Eu mi-am amintit tot ce ştiam despre istoria Rusi' Antice şi am decis că unicul fir care ne poate ghida

prin labirintul ficțiunilor istorice poate fi, destul de ciudat la prima vedere, cuceritorul Ginghis Han. Cu alte cuvinte, este vorba despre perioada celor trei sute de ani ai jugului tătaro-mongol în Rusia. De ce? Pentru că această perioadă a început la scurt timp după creștinare, când încă nu fuseseră ucise complet tradițiile strămoșilor noștri. Și pentru că Ginghis Han a fost, probabil, personalitatea cea mai expresivă, interesantă și luminată a vremurilor sale. Interesant nu este doar faptul că el și urmașii săi au cucerit jumătate din lume, ci și cum au făcut-o. Vreau să spun din capul locului că, în asta, armata a jucat un rol secundar. Este cunoscut din diverse izvoare istorice că Ginghis Han a făcut expediții în mai multe țări, printre care și India și China, expediții care i-au procurat mai mulți înțelepți, cu care s-a sfătuit îndelung. A încercat să stabilească sensul existenței umane pe Pământ și să afle nemurirea. Cu alte cuvinte, el a cules înțelepciunea diferitor popoare și, cu siguranță, ar fi putut să dețină informația referitoare la orânduirea socială a Rusi' Antice.

Și, după cum s-a dovedit, o deținea. Eu sunt convins că, mulțumită acestei informații, neamul și urmașii săi și-au menținut puterea asupra așa-zisei aristocrații din multe țări. Nu era un lapsus: el nu domnea nici peste țări, nici peste popoare, ci împila aristocrația, uzurpatoarea popoarelor din aceste țări.

Unii vor gândi: ce legătură ar putea fi între cunoașterea tradițiilor de familie, a ritualurilor străvechi, capabile a menține iubirea, și oprimarea cu succes a statelor?

Nu vă grăbiți să vă mirați! Are legătură directă, deoarece aceste cunoștințe sunt mai puternice decât săbiile milioanelor de soldați și chiar decât cele mai moderne

arme. Eu nu mă pregătesc să zugrăvesc întreaga perioadă triseculară a jugului tătaro-mongol din Rusi'. Voi expune doar un episod, însă unul foarte caracteristic şi interesant: cucerirea Principatului Vladimir-Suzdal.

Informaţiile despre acesta le-am cules din diverse surse. Haideţi să tragem împreună concluziile.

Manevra misterioasă

Despre manevra misterioasă şi chiar tainică a lui Batu Han, nepotul lui Ginghis Han, de lângă oraşul Vladimir, în primăvara anului 1238, se menţionează în cronici, în sursele istorice contemporane şi în literatura bisericească. Dar în ce stă misticismul acesteia? Iată ce se spune în cronici:

„Cucerind Reazan' în anul 1237, Batu, în primăvara anului 1238 a năvălit cu călăreţii săi în oraşul Suzdal" şi, cum reiese ulterior din diversele izvoare religioase, „a ars Suzdal-ul, a exterminat o parte din populaţie, iar cealaltă a luat-o prizonieră". Tot din aceste surse aflăm multe şi despre „atrocităţile comise împotriva poporului".

Totuşi, istoricii laici zugrăvesc situaţia mai precis şi fără prejudecată. De exemplu, în materialele din Muzeului de Stat Vladimir-Suzdal despre acest eveniment se spun următoarele:

„Tătarii şi-au aşezat tabăra lângă oraşul Vladimir, de unde au plecat şi au luat cu asalt oraşul Suzdal. Au jefuit Catedrala Sfintei Fecioare, au ars conacul cneazului, au ars mănăstirea Sfântul Dumitru şi au tâlhărit alte lăcaşuri. Iar pe călugării şi călugăriţele bătrâne şi pe preoţi, pe orbi şi invalizi, pe surzi şi cei bolnăvi-

cioşi, pe toţi ceilalţi oameni i-au înjunghiat. Au luat în taberele lor pe monahii şi călugăriţele tinere, pe preoţii cu soţiile acestora, pe diaconii cu neveste, laolaltă cu fiicele şi fiii acestora, după care au purces spre oraşul Vladimir".

După cum putem vedea, Batu nu a luat prizonieră întreaga populaţie. I-a exterminat pe călugării bătrâni, de rang înalt, luând prizonieri doar pe cei tineri. Nu a ars şi jefuit tot oraşul, ci doar rezidenţa cnejilor, bisericile şi mănăstirile din Suzdal.

Iar acum, încercaţi să dezlegaţi super-misterul istoric. De ce, aşa cum se menţionează în document, „tătarii şi-au aşezat tabăra lângă oraşul Vladimir de unde au plecat şi au luat cu asalt oraşul Suzdal." ?

Orice istoric sau comandant militar modern va spune că o astfel de manevră contrazice tactica militară.

Aşezând tabăra sub zidurile unui oraş mare, fortificat, părăsind-o şi deplasându-se cu armata spre alt oraş mai mic... Acest lucru ar fi fost echivalent cu sinuciderea.

De la Vladimir la Suzdal sunt 35 de kilometri. Atunci, pe drumurile desfundate, ar fi fost necesară o zi de mers călare pentru a ajunge. Iar pentru asaltul oraşului Suzdal ar mai fi trebuit cel puţin alte câteva zile, plus una pentru întoarcere.

Soldaţilor - apărătorilor oraşului Vladimir - doar o zi le-ar fi fost suficientă să iasă din fortăreaţă şi să nimicească tabăra rămasă fără armată, să ia caii de schimb, tolbele cu săgeţile de rezervă, scările de asalt, alimentele şi catapultele, şi să priveze astfel inamicul nu numai de posibilitatea de a mai ataca, ci chiar şi de capacitatea de a mai lupta.

Însă ei n-au ieşit. De ce? Posibil să nu fi ştiut că

armata lui Batu părăsise tabăra? Ştiau. De la înălţimea zidurilor castelului se vedea. Pe deasupra, despre asta raportaseră şi cercetaşii.

Ori să fi fost armata lui Batu atât de numeroasă, încât doar paza taberei să fi fost suficientă pentru a respinge atacul?

Iniţial, istoricii au explicat astfel: numărul luptătorilor Hoardei de Aur era în jur de un milion. Apoi, au realizat exagerarea şi au micşorat cifra la 130.000, unii chiar la 30.000.

Logic, ar fi fost tentant ca înfrângerea să se explice prin superioritatea numerică a inamicului. Unii studioşi mai obiectivi au explicat că, în acea epocă, o mişcare de armate de ordinul milioanelor de soldaţi ar fi fost chiar imposibilă.

Un milion de săbii împreună cu convoiul ar fi presupus trei milioane de cai. O asemenea herghelie, ţinută într-un singur loc, chiar şi pe timp de vară, ar fi putut să moară de foame, deoarece ar fi strivit toată iarba împrejurul ei. Iar în timpul iernii, ce cantitate de furaje ar fi fost îndestulătoare?

Astfel s-a redus numărul între 130.000 - 30.000 de luptători.

E un număr ridicol! Armata lui Batu, formată doar din 130.000 de luptători cucereşte în linişte, unul după altul, cnezate ruseşti şi ţări întregi...

Dar chiar şi acest număr e umflat. Pentru a supune cnejii ruşi ai epocii, descendenţii lui Ginghis Han, pe baza cunoştinţelor ereditate, nu ar fi avut nevoie nici de o armată de 50.000 de luptători. Ar fi fost suficiente cunoaşterea modelului de viaţă al poporului şi familiilor ruse şi o politică corectă.

Aşezându-şi tabăra în apropierea oraşului Vladimir, Batu nu a mişcat o armată întreagă pentru a cuceri aşezarea Suzdal, ci a trimis doar un mic detaşament. Iată de ce, apărătorii cetăţii Vladimir nu au ieşit din dosul zidurilor ca să nimicească armata şi să distrugă dispozitivele militare ale inamicului.

Ştiţi de câte zile şi nopţi a avut nevoie micul detaşament al lui Batu ca să cucerească una din capitalele spirituale ale Rusiei de atunci, înconjurată în acel moment de mai mult de cincizeci de mănăstiri-castele – legendarul oraş Suzdal?

Nici măcar de una! El a intrat direct în oraş şi a ars rezidenţa cneazului, care a fugit împreună cu garda, a înjunghiat toţi sacerdoţii sus-puşi, iar pe călugării tineri i-a luat prizonieri. Pe cneaz şi pe acoliţii săi i-au ajuns din urmă pe râul *Siti'** şi i-au ucis.

Unii se vor întreba: „Cum aşa? Iar poporul rus cel curajos, cu spirit de neatârnare şi iubitor de libertate?..."

Vreau să precizez din capul locului că e totul în regulă cu poporul rus şi cu spiritul său. Iată ce dictează logica: la întoarcerea din Suzdal, micuţul detaşament al lui Batu a fost chiar aplaudat de locuitori. Pe drumul de întoarcere spre tabăra de la hotarul oraşului Vladimir, luptătorii au fost cinstiţi cu cvas şi bragă.

Totul se rezumă la faptul că poporul nu considera Suzdal-ul acelor vremuri ca pe oraşul lor. Ba, mai mult, pe cnejii care locuiau acolo îi considerau trădători, iar pe sacerdoţi nişte invadatori şi ocupanţi străini.

**Siti'* – râu situat în partea europeană a Federaţiei Ruse, ce curge pe teritoriile regiunilor Tver şi Iaroslavl. (n.t.)

Ca rezultat, izbucneau repetat revolte populare împotriva opresiunii insuportabile.

În documentele Muzeului de Stat Vladimir-Suzdal se spune: „La sfârşitul secolului al XIII-lea, în Suzdal existau opt mănăstiri. Fondate de cnezat şi de reprezentanţi ai religiei creştine, acestea au jucat un rol fundamental în acapararea de noi terenuri şi au slujit drept fortăreţe în caz de pericol militar".

„La sfârşitul sec. al XV-lea şi începutul sec. al XVI-lea, Biserica deţinea o treime din cele mai fertile pământuri din ţară şi tindea să pună sub papuc imensa putere a cnezatului. De la sfârşitul sec. al XV-lea, statul încercă să limiteze proprietatea funciară a mănăstirilor şi bisericilor până la secularizarea acesteia, cu alte cuvinte, până la eliminarea totală. Problema pământului a dat naştere în cadrul Bisericii la două curente ideologice caracteristice: *iosefianismul** şi *anti-aviditatea***. Caracteristica primului curent era protecţia proprietăţii mănăstirii, celui de-al doilea, ideea de auto-îmbunătăţire internă şi condamnarea lăcomiei mănăstirilor.

**iosefianism* (rus. *Иосифлянство*) - curent politico-religios, din cadrul Statului Rus, de la sfârşitul sec. XV, care menţinu o poziţie conservatoare faţă de grupurile şi curentele reformatoare ale Bisericii oficiale, protejând interesele monahilor latifundiari, avându-l ca fondator pe Iosif Volotkij'. (n.t.)

***anti-aviditatea* (rus. *Нестяжательство*) - curent religios şi spiritual al mişcării reformatoare din Rusia, în sec. XV. Denumirea derivă din dorinţa discipolilor de a combate aviditatea şi înclinaţia spre agoniseală a preoţimii, relativ la deţinerea de suprafeţe imense de terenuri şi combaterea oricărei agoniseli, în general. Cele două orientări erau antagoniste şi au generat serioase fricţiuni în cadrul Bisericii Ortodoxe Ruse (n.t.)

Ideologul iosefianismului a fost *Sfântul Iosif*, Stareț al Mănăstirii *Volokolamsk**. Ideologul anti-avidității a fost călugărul *Sfântul Nil din Sora*** de la Mănăstirea *Kirillo Belozerski****.

Mănăstirile şi sacerdoțiul din Suzdal, ca, de altfel şi marii proprietari funciari, s-au ridicat ferm în apărarea adepților iosefianismului. Cu toate acestea, în secolul al XVI-lea, puterea cnezatului n-a reuşit să actualizeze secularizarea şi avuția funciară a Bisericii a continuat să crească, deşi la o scară mai redusă". Aici e şmecheria. O treime din pământurile ruseşti aparțineau veneticilor din Constantinopol, clericilor şi protejaților acestora. Mănăstirile s-au transformat în cea mai impunătoare organizație iobăgească, iar de pământuri şi de animale nu se ocupau călugării. Toate astea cădeau pe umerii iobagilor.

Cnezatul, la rândul său, a încercat să-şi recapete parte din puterea pierdută, însă în zadar.

**Mănăstirea Volokolamsk* (rus. *Иосифо-Волоколамский Успенский монастырь*) – mănăstire de călugări din regiunea Moscova, înființată de Iosif Volotkij', situată la 16 km nord-vest de oraşul Volokolamsk, în vecinătatea satului Tereaevo. (n.t.)

***Sfântul Nil din Sora* (în lume, *Nicolai Maikov* - 1433-1508) - gânditor şi activist rus, atât în mediul cleric cât şi mirean, promotorul curentului anti-aviditate. S-a călugărit la mănăstirea Cyril-Belozerski, dar a părăsit-o ulterior în semn de protest împotriva avidității călugărilor. La Soborul Bisericii din 1503 s-a opus ideii de proprietate funciară mănăstirească, însă fără succes. (n.t.)

***Mănăstirea *Kirillo-Belozerski (rus. Кирилло-Белозерский монастырь)* – mănăstire de călugări situată în centrul actualului oraş Kirilov, pe malul râului Svir. A fost înființată de călugărul Kirill Belozerski în 1397. (n.t.)

Şi cum să fie îmbogăţiţi spiritual ţăranii seculari, devreme ce proprietăţile funciare deveniseră dintr-odată ale mânăstirilor? Ce li s-a dat oamenilor în schimbul tradiţiilor şi obiceiurilor lor milenare, care le fuseseră răpite în mod barbar?

După cum mărturisesc toate aceste documente de arhivă, iată cum stăteau lucrurile:

Taxele şi amenzile colectate de la iobagi la Mănăstirea din Pokrovsk, în anul 1653:

Pentru fum:
- 2 *altini**, o găină şi miţă.

Pentru cumpărare:
- cai – 2 *denghi***.
- vaci – 1 denga.

Pentru vânzare:
- pâine, cai, vaci, fân – pentru fiecare rublă, câte un altin.
- structură de locuit – 1 denga pentru fiecare încăpere.

**altin* (rus. *Алтын*) – denumire provenită din limba tătară care înseamnă şase. Subunitate bănească veche rusească. Din sec. XV devenită *copeică*. (n.t.)

***denga* (pl. *denghi*) (rus. *Деньга*) – monedă rusească, bătută pentru prima dată în argint, în sec. XIV, în Marele Cnezat al Moscovei, apoi, începând cu sec. XV, şi în alte cnezate şi republici, înlocuită ulterior cu denumirea de ½ de copeică. Forma plurală a *denga* – *denghi* – a devenit denumirea uzuală a banilor în Rusia. (n.t.)

Taxe judiciare:
- deplasarea la locul procesului - 1 denga pentru o milă.
- deplasarea pentru achitare - 2 denga pentru o milă.
- pentru învinuit - 1 altin din rublă.
- pentru nevinovat - 7 altini 2 denga.
- pentru jurământ - 4 altini 2 denga.

Taxele de nuntă:
- de la mire - 3 altini 3 denga.
- de la mireasă pentru masă - 2 altini 2 denga.
- de la mirele din altă parohie - 2 *grivne**.

Pentru fabricarea berii, pentru sărbători, pentru nuntă, înmormântare - o găleată de bere.

Sancțiuni:
- pentru distilarea alcoolului în scopuri personale, fără aprobare sau destinate vânzării - 5 ruble, bătaie cu biciul şi arestare.
- pentru consumul vinului în cursul săptămânii - 8 altini 2 denga şi bătaie cu biciul."

**grivna* (rus. *Гривна*) - valuta Ucrainei, în trecut unitate bănească adoptată chiar de la înființarea Rusi' Kievene. Valorează 100 copeici. Avea trei semnificații: semn de distincție, unitate de măsură a greutății şi monedă. (n.t.)

Iar acum, iată inventarul mai-marelui duhovnic:

Lista oamenilor şi a bunurilor Mitropolitului Ilarion:

16 bătrâni, 6 slujbaşi - administrarea averilor, 66 persoane - paza personală, 23 persoane - slugi, 25 cântăreţi, 2 ţârcovnici, 13 clopotari, 59 meşteşugari şi lucrători.

În total, 180 de persoane.

Arme - 93 articole, veselă de argint - în greutate de 1 *pud** 20 *funţi***, veselă de cositor, - mai mult de 16 puduri, 112 cai din crescătoria mitropolitană de cai, 5 carete, 8 sănii şi trăsuri, 147 de cărţi."

(din cartea recensământului casei arhiereşti, anul 1701)

Acesta este un document unic şi lipsit de orice fel de inexactităţi istorice. Enumeră, pur şi simplu, proprietatea casei arhiereşti, dar ridică multe întrebări.

Ce proprietate era aceea, de necesita atenţia a 6 administratori? La ce-i trebuiau 23 slujbaşi unui singur om? Iar arsenalul compus din 93 de arme era necesar la efectuarea ritualurilor bisericeşti? Iar toate acestea, luaţi aminte, nu erau proprietăţile mănăstirii, ci cele personale. Mănăstirile le aveau pe ale lor. De cine trebuia să-i apere o pază atât de numeroasă? Ca număr, depăşea garda primilor preşedinţi ai Statelor Unite ale Americii.

**pud* (rus. *пуд*) - unitate de măsură a greutăţii, egală cu 16,38 kg. Astfel, 1 *pud* = 40 *funţi* = 1280 *loţi* = 3840 *auraşi* = 36.8640 *doli*. (n.t.)

***funt* (rus. *фунт*) - unitate de măsură a greutăţii, egală cu 0,4095 kg. (n.t.)

Paza numeroasă, ca de altfel şi zidurile înalte ale mănăstirilor, era predestinată să protejeze arhiereul de poporul rus, desigur. Din punct de vedere strategic militar, zidurile mănăstirilor din Suzdal nu aveau nicio relevanţă.

Şi-atunci de ce aproape toate sursele istorice vorbesc despre zidurile înalte ale mănăstirilor, cu ambrazuri, ca despre nişte cetăţi - apărătoare ale poporului de inamic?

De ce n-au rezistat aşa-numitele cetăţi cel puţin o lună?

Răspunsul este unu': deoarece nu au fost proiectate să se protejeze de un inamic extern, mai ales de unul iscusit.

Pentru luptătorii nepotului lui Ginghis Han, în general, astfel de fortificaţii erau o distracţie. În cazul în care proprietarii acestor cetăţi ridicole nu se plecau cerinţelor de capitulare imediată, luptătorii ridicau o movilă de pământ, o idee mai înaltă decât zidul şi aduceau pe ea aruncătorul de pietre. Urma o serie de opţiuni, dintre care una putea fi asta: în aruncătorul de pietre puneau un sac legat cu o funie lungă şi lansau sacul peste peretele mănăstirii. Înainte de a ajunge la sol, sacul se dezlega şi din el se împrăştia peste oameni ascunşi după ziduri, carne infectată. După asta, fugitivii care încercau să iasă pe porţile fortăreţei erau ucişi.

Zidurile înalte ale mănăstirilor îi puteau apăra doar de propriii oameni, de slujbaşi sau de ţăranii iobagi care, din când în când, se răzvrăteau.

A fost însuşi sacerdoţiul de la Constantinopol, cel care, prin înalta sa spiritualitate, a introdus în Rusi' dreptul la fortăreaţă.

Un document din arhivele muzeului Suzdal, mărturiseşte:

„În secolul al XVII-lea, în Suzdal încă mai domina proprietatea funciară bisericească. Mănăstirile şi casa arhierească erau de fapt nişte feudali agrari, care dispuneau de resurse vaste şi forţă de muncă gratuită, formate din multe mii de iobagi.

Astfel, mănăstirea *Mântuitorul Eufemiu** era clasată pe locul cinci între feudalii duhovnici ai Rusi'. Bunăstarea mănăstirii depindea în totală măsură de dijma şi contribuţiile pentru terenuri. În a doua jumătate a secolului al XVII-lea, moşiile formate anterior n-au mai crescut, deoarece creşterea excesivă a proprietăţii de pământ a mănăstirilor a fost frânată de stat. Ţăranii au fost supuşi unei duble exploatări: pe de o parte proprietarii (prin clacă, dijmă), pe de alta, statul (prin dijma în natură şi bănească)".

Iată un citat dintr-un alt document similar din istoria mănăstirii de maici, sf. Pokrovsk:

„Viaţa emancipată şi îndestulătoare a maicilor era asigurată de munca iobagilor şi a numărului mare de slugi; pământurile mănăstirii din Pokrovsk creşteau pe baza investiţiilor bogate şi a dijmelor de la neamurile cele mai ilustre ale Rusiei, inclusiv de la cneji şi ţari".

Uite-aşa: mai multe pământuri, mai mulţi iobagi, mai multă bogăţie!

**Mântuitorul Eufemiu* (rus. *Спасо-Евфимиев монастырь*) – mănăstire înfiinţată în 1352 de către Boris Konstantinovici', cneaz al Suzdal-ului Inferior, situată pe malul stâng al râului Kamenka, din nordul Suzdal-ului. (n.t.)

Dar să revenim la secolul al XIII-lea.

Ce s-a întâmplat când detaşamentul lui Batu s-a apropiat de Suzdal? Ce legătură are asta cu tradiţiile şi cu iubirea?

Populaţia din Suzdal, pe atunci era compusă din mai puţin de 4.000 de oameni. În mare parte, erau membrii suitei şi servitorii cnejilor, meşteşugarii şi figurile sus-puse ale clerului, însoţiţi de un număr mare de servitori, aceia care se ascundeau de popor în dosul zidurilor mănăstirilor.

În jurul oraşelor Vladimir şi Suzdal locuiau zeci de mii de familii de ţărani, care erau în măsură să opună o rezistenţă corespunzătoare agresorului. Însă ţăranii nu au făcut acest lucru - nu au format o armată populară şi n-au mers după zidurile mănăstirii ca să apere sacerdoţiul. Ei urau, pur şi simplu, sacerdoţiul. Atenţie: ei nu-L urau pe Dumnezeu, ci pe asupritorii lor. Poporul ÎL iubea şi-L onora pe Dumnezeu.

Din acelaşi motiv, poporul nu a apărat nici oraşul Vladimir.

Batu a aşteptat şase zile înainte de a lua cu asalt oraşul Vladimir. A aşteptat ca vestea: „eu nu voi cuceri poporul, ci pe opresorii săi", să se răspândească bine.

A aşteptat şi, doar într-o singură zi, a cucerit oraşul atât de bine fortificat. Acelaşi a fost şi scopul în care a atacat cetatea Suzdal. Fără să aibă vreo relevanţă din punct de vedere militar, el a privat puterea de sprijinul poporului.

Cum a procedat mai departe Hoarda de Aur? Ei au înţeles că nu vor găsi slujitori şi dijmari mai destoinici a colabora cu sacerdoţiul decât cnejii, astfel au început să le acorde acestora funcţii de administrare şi dreptul de

colectare a taxelor de la poporul rus, parte din care urmau să fie cedate Hoardei. Multe mănăstiri au fost chiar scutite de dări.

Toate cele spuse mai sus sunt confirmate de documente concrete, iar pentru ca eu sau oamenii de ştiinţă şi istoricii laici să nu fim învinuiţi, voi apela chiar la literatura de specialitate a Bisericii.

Într-o carte istorică valoroasă, publicată de mănăstirea de maici din Pokrovsk, cu blagoslovirea Arhiepiscopului Elogiu din Vladimir şi Suzdal, se spun următoarele:

„Sfântul Teodor, primul episcop de Suzdal, era originar din Grecia. El a venit în Rusia în anul 987 în suita de clerici care l-a însoţit pe Sf. Mihail de Constantinopol.

Prelatul Mihail l-a botezat pe marele cneaz Vladimir în Korsun, apoi a devenit întâiul Mitropolit al Kievului.

După creştinarea kievenilor, în anul 988, cneazul, deja cu rang de apostol, împreună cu fiii şi cu sf. Mihail, a înconjurat oraşele ruseşti, răspândind cu zel Creştinismul. În Cernigov, Belgorod, Pereiaslavl, Novgorod, Vladimir-Volanschi au fost instauraţi episcopi".

După cum putem remarca din această informaţie, precum şi din alte surse, în Rusia au picat, pe nepusă masă şi cu nemiluita, ideologi străini, însoţiţi de o armată de mercenari, care, împreună cu alaiul cnezial, au început să înconjoare oraşele ruseşti, sfărâmând zidurile multimilenare şi răspândind ideologia profitabilă lor, numind peste oraşe căpetenii străine.

Numeroase documente istorice mărturisesc neacceptarea acestui fapt din partea poporului, însă se vede

că acesta nu era bine organizat şi nu se aştepta la trădare din partea propriului cneaz.

Astfel, în Rusia s-a săvârşit o invazie străină masivă şi asta mulţumită trădării din partea cnejilor. Cel mai trist este, însă, faptul că toate acestea s-au comis în numele lui Dumnezeu. O profanare incredibilă!

Ori, poate, cneazul Vladimir şi episcopii din Constantinopol să fi crezut de-adevăratelea în poruncile lui Hristos? Evenimentele ulterioare arată că realii lor stăpâni reprezentau exact opusul lui Dumnezeu. Iar ei erau slugile acestui opus, capabili să codifice poporul, să-i supună spiritul şi voinţa în propriul avantaj. Ei inoculau omului ideea: „tu eşti robul lui Dumnezeu, implicit, robul nostru". Astfel, omul a început să uite că Dumnezeu nu are şi nici nu poate avea robi. Deoarece, omul este fiul lui Dumnezeu, fiul Său iubit.

Toate citatele din această carte sunt luate din documente istorice. Eu nu am avut acces la ele în vreo arhivă super-interzisă, ci după ce-am plătit 15 ruble pentru intrarea în Muzeul de Stat şi 30 ruble pentru dreptul de a fotografia exponatele. Le-am fotografiat pe standurile expuse în văzul tuturor vizitatorilor. Unul dintre acestea se cheamă întocmai: *Mănăstirile – feudali duhovniceşti*. Iar surse ca acestea sunt multe.

Un exemplu, cu o mult mai mare influenţă, în special asupra tinerilor, este manualul de clasa a X-a al şcolii generale, publicat de editura *Educaţia* în anul 2003 şi recomandat de Ministerul Educaţiei al Federaţiei Ruse. Este un manual de calitate, publicat sub redacţia lui A. N. Saharov şi V. I. Buganov. La pagina 63, în manual, e scris:

„Oricum, Biserica a urmat vechea cultură populară păgână, s-a opus Creştinismului de model roman,

numindu-l *latin* şi *apostazie*. Asta a dăunat relaţiilor Rusi cu ţările de religie catolică, ducând la o izolare a acesteia de cultura vest-europeană. În gospodăriile bisericeşti s-a recurs tot mai mult la munca silnică a oamenilor dependenţi. Unii slujbaşi ai Bisericii şi mănăstirilor au început să se ocupe cu cămătăria şi să jefuiască oamenii. Au existat cazuri în care activişti, evident politizaţi, din cadrul Bisericii, să fie implicaţi în intrigi politice. Astfel, cuvântul Bisericii nu rareori s-a disociat de fapte, ceea ce a provocat nemulţumiri în rândul oamenilor."

În acest manual, se mai spune că cneazul Vladimir, care a creştinat Rusia în 987: „... era fiul lui Sveatoslav şi al unei slugi a mamei acestuia, pe nume Maluşa. Prin urmare, între fiii de cneaz, el avea un statut inferior."

Apoi: „Preţ de mai bine de doi ani, Vladimir a pribegit prin locuri străine, iar când s-a înfăţişat mai apoi prin preajma oraşului Novgorod, era în fruntea unei gloate puternice de scandinavi. Şi-a recăpătat în grabă autoritatea în Novgorod şi a început pregătirile pentru un marş spre sud. În drum, Vladimir a cucerit Polotsk-ul, unde l-a ucis pe scandinavul Rogvolod, domnitor al oraşului, şi pe fiii săi, iar pe fiica acestuia, Rogneda, a luat-o de soţie cu forţa".

În continuare, în acest manual se relatează despre sosirea cneazului Yaropolk din Kiev, fratele lui Vladimir, la el pentru negocieri, dar: „N-a reuşit bine să intre în salon, că a fost străpuns de săbiile gărzilor de corp ale lui Vladimir".

Se vorbeşte, de asemenea, despre creştinare şi despre obligaţia, impusă prin jurământ, de a plăti Bisericii zece procente din tributul perceput poporului.

De specificat că, în acea epocă, Biserica era subordonată Patriarhului de Constantinopol. Rusi' nu avea un patriarh pe atunci, prin urmare, cele zece procente din birul perceput poporului rus erau administrate de Constantinopol.

Nu tocmai în aceste fapte să se ascundă răspunsurile la întrebările: de ce nu s-a ridicat poporul în apărarea Bisericii atunci când Petru I a închis o treime din mănăstiri, iar clopotele bisericilor le-a topit şi a făcut din ele tunuri, nici când Ecaterina a II-a a realizat secularizarea (confiscarea) pământurilor monahale, act în urma căruia foştii călugări bogaţi au fost nevoiţi să cerşească pentru a se hrăni şi să trăiască din mila regală? Iar când bolşevicii au împuşcat slujitorii bisericii şi au aruncat în aer altarele, o parte din popor a participat direct la jefuirea proprietăţii bisericilor.

Tratând tema Bisericii, eu m-am bazat pe fapte şi documente istorice concrete şi mi-am stabilit ca obiectiv încurajarea ierarhilor cumpătaţi ai bisericilor şi a bătrânilor înţelepţi - şi sunt sigur că aceştia există - de a preschimba Biserica modernă într-o instituţie cu o înaltă ţinută spirituală, capabilă să ajute societatea pentru a ieşi din criza economică şi spirituală.

Iubirea şi capacitatea combativă a statului

„Şi ce legătură ar putea să existe între iubire şi capacitatea de luptă a Rusiei?" - ar putea gândi cititorul. Legătura e una directă.

Trupele de asalt ale Constantinopolului, acaparând pământurile ruseşti, subjugând ţăranii şi interzicând

ritualurile care ajutau la instaurarea iubirii, au împiedicat formarea unor familii iubitoare şi puternice şi, pe deasupra, formarea Aşezămintelor Neamului. Practic, a fost imediat introdusă iobăgia.

Iubirea în iobăgie, de regulă, este o iubire nefericită.

Pentru menţinerea sentimentelor de iubire, izvorâte în tineri, e necesar un ambient corespunzător. Dacă acesta nu există, iubirea, de regulă, dispare. Şi ce ambient să aibă un iobag? Niciunul!

Haideţi să ne întrebăm: de ce, înainte de apariţia cnezatelor în Rusia, nu ne-a ocupat nimeni teritoriile, de-a lungul a mii de ani? Că doar au existat legiunile Imperiului Roman şi armata egipteană. Însă armatele acestora, cu soldaţii lor, în acea epocă bine instruiţi şi înarmaţi, nu ne-au cotropit meleagurile. Pentru a răspunde la această întrebare, haideţi să ne imaginăm că armata lui Ginghis Han ar fi atacat Rusia înainte de apariţia cnezatelor.

În acele vremuri, pe teritoriul ţării noastre, aproape toţi oamenii trăiau în Vetrele lor de Familie.

În momentul în care se apropia o armată, oricât de numeroasă ar fi fost ea, pentru a-şi păstra şi apăra neamul împotriva acestor atacuri, locuitorii ascundeau o parte din alimente, o parte o cărau cu ei şi se refugiau în pădure. Luau cu ei, de asemenea, şi animalele din bătătură. Tot calabalâcul familiilor îl purtau caii şi vacile.

Armata potrivnică putea penetra în teritoriu doar pe măsura rezervelor de hrană cărate de convoi. Însă, asta se putea numi doar armata fantasmelor, deoarece calea de întoarcere le devenea efectiv imposibilă. Nu ar fi putut să vâneze în păduri, deoarece asta ar fi putut-o

face doar în grupuri restrânse - gloata întreagă ar fi speriat vânatul. Iar micile grupuri, adâncindu-se în pădure, piereau pe loc, căzând în ambuscade.

Consumau, în mare parte, carnea propriilor cai vlăguiți, care deveneau tot mai puțini și care făceau ca deplasarea să devină din ce în ce mai problematică.

Strămoşii noştri dispuneau de-a lungul traseului pe care ar fi putut să se retragă inamicul - prin pădure şi pe apă - o mulțime de capcane ingenioase. De exemplu, scufundau în apă un copac mare, cu crengi ascuțite şi întindeau o funie legată de acesta, a cărei extremitate o fixau la mal. Când o barcă se apropia de acest loc, trăgeau trunchiul la suprafață, care agăța bordul cu ramurile ascuțite, după care îl scufundau din nou, răsturnând barca. În tot acest timp, de pe malurile râului, asupra celor care încercau să se retragă, zburau săgeți şi harpoane.

Iar când inamicul, adunând laolaltă armata înşirată în convoi, ieşea pe mal, nu mai găsea pe nimeni acolo.

Strămoşii îl nimiceau pe inamicul venit în patria lor. Şi aveau ce apăra, deoarece nu aveau o patrie abstractă, zugrăvită doar în cuvinte frumoase, prin care nu s-ar putea descrie nici barem o fărâmiță din pământul natal. Ei aveau pământul natal, pe care trăiseră strămoşii lor, şi pe care acum trăiau ei, împreună cu familiile, copiii, nepoții şi strănepoții.

Iar în familiile lor sălăşluia iubirea. Îşi protejau mamele iubite, tații şi copiii. Apărau iubirea! Şi de asta erau de nebiruit!

Rusia ştearsă

Mergeam în tăcere împreună cu bunicul Anastasiei. Numai ce se iviră clădirile oraşului Suzdal, i-am spus:

— Iată Suzdal-ul, un oraş de aproape o mie de ani. Făcea parte din cnezatul Vladimir-Suzdal. De fapt, era una din capitalele spirituale ale vremurilor de atunci.

— De ce mergi acolo, Vladimir?

— Vreau să mai merg o dată la muzeu, să văd clădirile antice, să pătrund viaţa oamenilor din ultimul mileniu.

— Încearcă mai bine să meditezi asupra acestui lucru înainte de a intra în oraş: tot ce este împrejurul său, merită o atenţie mult mai mare.

— Dar împrejur văd doar lanuri şi ruine de-ale satelor rărite. Nu există informaţii pentru a reflecta.

— Vladimir, opreşte maşina: nu e cuviincios să vorbim din mers.

— Nu vă fie frică, eu conduc bine.

— Nu mi-e frică. Eu ştiu de ce, aşa că mai bine n-o să mai vorbesc nimic.

Cotind spre marginea drumului, am oprit maşina. Abia un pic mai târziu am înţeles că era imposibilă o conversaţie în timpul deplasării. Totul constă în faptul că

şi bunicul Anastasiei, ca şi ea, uneori reuşeşte să vorbească cu o intonaţie specială, astfel încât dinaintea celui ce ascultă iau naştere aievea tablouri, în spaţiu se formează un soi de hologramă. Acest mod de a se exprima le conferă posibilitatea de a proiecta imagini din viitor sau trecut. Sau să prezinte viaţa de pe alte planete, ceea ce a şi făcut Anastasia. Greu de stabilit ce stă la baza acestui fenomen. Posibil ca asta să fie hipnoză, posibil o oarecare capacitate misterioasă, caracteristică tagmei preoţeşti. Sau poate că astfel de capacităţi să le fi fost caracteristice tuturor celor ce trăiau pe Pământ în abisurile Antichităţii... Aflându-se pe scenă, actorul talentat poate crea în faţa publicului tot felul de tablouri şi imagini cu ajutorul intonaţiei şi propriilor trăiri. Este adevărat, totodată, că nu sunt atât de strălucitoare şi detaliate ca cele create de Anastasia. Însă, chiar şi aşa, sunt tocmai ei, actorii, cei care, prin artisticitatea lor, confirmă prezenţa în om a astfel de haruri.

Reiese că anticii nu aveau nevoie de televiziune şi de personalul şi echipamentele sale numeroase, inclusiv sateliţii. Rezultă că omul, rătăcind capacităţile naturale, dăruite lui de Dumnezeu, le înlocuieşte cu altele, artificiale, voluminoase şi cu mult mai incomplete. Şi o face mândrindu-se, denumind născocirea sa invenţie.

Dar cel mai trist lucru este că omenirea modernă îşi pierde capacitatea de a gândi logic. Şi nu este doar un fapt trist, ci pare mai mult o teribilă epidemie, în măsură să transforme omenirea modernă într-o ceată căpiată de rozătoare care se devorează şi îşi distrug habitatul natural. Rozătoare sinucigaşe!

Cele dezvăluite acolo de bunicul Anastasiei necesită o cugetare. Putem trage o singură concluzie: oamenii de pe Pământ, pierzându-şi capacitatea de a gândi

logic, au încetat să mai vadă şi să înţeleagă situaţia de neinvidiat în care sunt aruncaţi. Judecaţi singuri.

Eu am oprit *jeep*-ul la marginea drumului. Bătrânul cărunt, ieşind din maşină, s-a îndreptat spre câmp, iar eu l-am urmat. La puţin timp, s-a oprit şi s-a închinat adânc Pământului, zicând:

— Slavă gândurilor şi aspiraţiilor voastre, oameni buni.

A rostit această frază cu spontaneitate şi cu un ton de parcă aceşti oameni s-ar fi aflat aievea în faţa sa. Mai departe s-a întâmplat ceva pe care eu nu aş şti cum s-o numesc.

Mai întâi am simţit o mişcare a aerului, din pământ începu să se ridice o ceaţă abia perceptibilă, care deveni tot mai compactă. Curând apăru şi deveni tot mai pronunţat conturul clar vizibil al unui om. În cele din urmă, în faţa noastră îşi făcu apariţia un bărbat în etate, de talie robustă. Avea părul blond, legat cu o panglică, faţa-i era destinsă, iar privirea un pic tristă. În spatele lui, ceva mai departe, se întrezăreau grădini, păduri şi turnuri frumoase din lemn. Toate câmpurile, acum pustiite, apărură locuite de multe familii.

Bărbatul ce stătea în faţa noastră, îi vorbi ceva neauzit mie bătrânului siberian. Viziunea s-a derulat preţ de câteva minute, apoi a dispărut lent, ca şi cum ar fi fost ştearsă de cineva nevăzut... De ca şi cum ar fi fost ştearsă Rusi' cea adevărată, nu cea născocită. Viziunea s-a stins complet când bunicul Anastasiei s-a întors în direcţia Suzdal-ului. A privit un timp în tăcere către oraş, apoi s-a răsucit spre mine şi m-a întrebat:

— Ce gândeşti, Vladimir, privitor la soarta originară a oraşului pe care îl vedem în depărtare?

— Ce să gândesc? Din istorie ştim cu toţii că în acest oraş era concentrat sacerdoţiul. Aici au trăit primii episcopi creştini. Încă s-au mai păstrat mănăstirile şi Kremlinul, unde se întrunea nobilimea. E un fapt istoric.

— Da, aşa e, însă toate oraşele vechi ale Rusiei au câte două istorii. Cea primară e mai importantă.

— Despre cea primară, cu probabilitate, nu vom afla niciodată.

— Vom afla, Vladimir. Acum tu, cu logica ta, o vei defini şi vei putea chiar să o vezi. Dar acum tu, prin logica proprie defineşte în tine, care erau motivele pentru care au luat fiinţă toate oraşele şi care era menirea lor iniţială.

— Cred că scopul lor se rezuma la faptul că împreună se trăia mai uşor şi oamenii se puteau apăra de invaziile inamice. De exemplu, în Suzdal, pe lângă sacerdoţi şi nobilime, locuiau mulţi meşteşugari. Ei confecţionau hamuri pentru cai, căruţe, sănii, oale, pluguri şi grape. Toate acestea le vindeau, ca urmare, din aceasta trăiau.

— Cui le vindeau?

— Ţăranilor, desigur.

— Aşa este: ei vindeau sau schimbau mărfurile pe alimente. Produsele alimentare erau aduse în oraş din multitudinea de gospodării dimprejurul oraşului.

— Da, aşa e. Bineînţeles.

— Şi ce avea întâietate sau ce era mai important în acest loc: gospodăriile sau oraşul?

— Gospodăriile, cred. Constructorii şi meşteşugarii vor să mănânce zilnic. În cazul în care aceştia ar fi ridicat oraşul în câmp deschis, nu ar fi avut de unde să-şi procure alimentele.

— Corect. Şi iată cum am ajuns la o concluzie: cu doar puţin mai mult de un mileniu în urmă, pe câmpurile din jurul acestui oraş se aflau gospodării splendide şi bogate, iar locul unde se află acum oraşul Suzdal, era locul *capiştilor.*

— Ce este o capişte?

— Este locul unde, în anumite zile, oamenii din întreaga regiune se adunau la târguri, pentru a-şi schimba mărfurile şi pentru a-şi cumpăra ustensilele necesare. Unde îşi împărtăşeau experienţele şi unde organizau serbări colective care-i ajutau pe oameni să-şi afle ursita sau ursitul. Tot aici se aduna şi sfatul bătrânilor neamului, care adopta regulile nescrise ale vieţii. Uneori se întâmpla ca bătrânii să-i învinuiască pe răufăcători, chiar de asta se întâmpla foarte rar. Iar învinuirile lor erau cele mai straşnice judecăţi, mai grele chiar şi decât pedepsele fizice.

— Cine ocârmuia întreaga regiune?

— Un lacheu, un alt cuvânt nu găsesc. Lacheul era administratorul capiştii, însă el nu dicta, ci doar punea în practică deciziile luate de sfatul bătrânilor.

De exemplu, dacă ei decideau să construiască o iesle de cai, un drum nou sau un hambar, pentru a pune în aplicare această idee a lor, însărcinau oameni din fiecare gospodărie. Se întâmpla să fie tocmai lacheul pus să caute mercenari de teapa lui.

Din îndatoririle acestuia mai făcea parte şi ţinerea în ordine şi curăţenia capiştii. De exemplu, târgul a luat sfârşit, oamenii s-au împrăştiat. Trebuia rânduită ieslea de cai şi curăţat bălegarul de peste tot. Lacheul făcea toate astea împreună cu ajutoarele lui. De-şi făcea treaba mocoşit, bătrânii puteau să-l alunge de la locul de muncă. Atunci lacheul se ducea la o altă capişte sau ră-

mânea tot acolo, însă doar în calitate de ajutor în echipele de lachei. Bătrânii găseau greu lachei, întrucât cu toții vroiau să trăiască în propriile gospodării. Şi din această cauză se întâmpla ca grijitorii de capişti să fie căutați în alte țări.

Structura socială a vedruşilor din epoca precnezială a durat mai multe mii de ani. Era cu mult superioară oricărei alte organizări statale contemporane şi se răspândise pe toate continentele Pământului.

După ce pe Pământ îşi făcu loc dezordinea şi Egiptul şi Roma căzură în robie, structura socială a vedruşilor, ce dura deja de cinci mii cinci sute de ani, rămase.

—Şi de ce structurii vedruse i-a luat locul dezordinea?

—Te interesează mai mult Roma, Anticul Egipt sau Rusi'? Cu toate că peste tot s-a întâmplat mai mult sau mai puțin la fel?

—Dacă s-a întâmplat la fel, mai bine să vorbim despre Rusi'. Eu ştiu deja că s-a plecat în urma atacurilor dinafară, în urma cărora au fost nimicite cultura şi tradițiile unei mărețe civilizații.

—Da, atacuri au fost, însă motivul nu stă doar în acestea. Pentru prima oară, structura vedrusă a fost schimbată când încă nu era motiv de atac. Pe atunci nu existau armate, nu existau războaie, deoarece nu existau motive de confruntare. Pe atunci, întregul Pământ era acoperit de minunate Vetre de Familie. Exista un înalt nivel de cultură populară şi multe cunoştințe. Fiecare ştia că nu se cuvenea să ia cu forța sau prin furtişag fructe dintr-o grădină, întrucât acestea nu aduceau folos, ba erau chiar periculoase.

Doar cele dăruite cu bunătate şi din bunăvoinţă ar fi putut aduce folos.

Nici animalele nu era cuviincios să fie luate cu forţa sau furate dintr-o gospodărie. Deoarece vaca nu avea să lase un străin să se apropie de ea, iar câinele străinului nu-i putea fi prieten, ba dimpotrivă, toate l-ar fi duşmănit. Calul l-ar fi aruncat pe călăreţul străin, numai ce-ar fi găsit momentul prielnic.

Cine să atace, cunoscând aceste concepte? Orice atac devine absurd în faţa acestor principii. Dezordinea, în mare parte se petrece din neştiinţă sau, mai bine spus, din trădarea, chiar minimă, a culturii propriilor strămoşi şi a modelului lor de viaţă. Lanţul genealogic ne conduce spre Dumnezeu. A trăda sensul vieţii înaintaşilor înseamnă a ucide Dumnezeul din sine.

Da, în Rusi', cu siguranţă, poporul a fost minţit. Tehnicile preoţilor erau cizelate. Până şi azi mai sunt la putere. La vremea lor, bătrânilor le-a scăpat această cale vicleană, iar pentru greşeala lor, generaţiile de urmaşi mai plătesc şi azi.

Greşeala bătrânilor

De la lacheu la cneaz

La începutul erei despre care vorbim, existau deja împăraţi, faraoni şi ţari. O formă de guvernare în care, peste un stat vast domneşte o singură figură, e nefirească. De fapt, nu a permis dezvoltarea unei vieţi de bunăstare niciunui popor de pe Pământ şi nici nu o va permite vreodată. Această formă a fost favorabilă preoţilor, care manipulează ţările prin intermediul guvernatorilor. Deoarece, ar fi fost dificil de negociat dintr-odată cu întregul popor, în timp ce cu un singur om era mult mai simplu.

Doar în Rusi' nu s-a reuşit sub nicio formă să se instaureze un singur cârmuitor. Totul era decis de sfatul bătrânilor neamului, care nu ar fi putut fi mituit sau forţat să ia decizii care să oprime poporul. Cine ar fi putut lua o hotărâre strâmbă pentru proprii copii?

Şi s-a întâmplat ca, nu o dată, servii preoţilor să încerce să pună la cârma poporului un singur om. Au tentat, în locuri diferite, în moduri diferite şi utilizând trucuri viclene, să instaureze puterea cneazului deasupra poporului.

De pildă aici, în acest aşezământ, s-a întâmplat întocmai aşa.

Odată, la capiştea vedrusă, situată pe teritoriul oraşului Suzdal de azi, a sosit un străin de departe. Ca şi magilor, artiştilor sau meşteşugarilor pribegi, şi acestuia i-au fost oferite masă şi casă.

Străinul a stat două săptămâni, dar nu a făcut nimic folositor. Lacheul administrator l-a întrebat:

— Ce foloase ai putea să aduci tu, străine, capiştii noastre?

Străinul i-a răspuns:

— Nimic, în schimb ţie, personal, pot să-ţi fac un mare serviciu. Am auzit că bătrânii sunt nemulţumiţi de tine. Un an, un an jumătate se va mai scurge şi te vor alunga, însă de sfatul mi-l vei asculta, bătrânii, în faţa ta, în genunchi se vor ploconi, iar tu de soţie vei putea alege orice fată, din orice gospodărie. Acum, niciuna nu vrea să vină după tine. Eu pot să fac în aşa fel încât toţi să îndeplinească hotărârile tale şi nu cele ale bătrânilor.

S-a învoit lacheul - administrator şi grijitor - să-l asculte pe venetic, agentul preoţilor:

— Când lumea din împrejurimi se va aduna la capişte, la iarmaroc, şi se va culca să se-odihnească pân-a doua zi, tu, noaptea, răneşte-ţi singur obrazul cu un cuţit. Apoi, călare, împreună cu ajutoarele tale, fugi din capişte, ca apoi să te întorci seara, cu caii deja frânţi de oboseală. Noaptea, eu cu ajutoarele mele (care s-au adunat deja aici, deghizaţi în meşteşugari şi artişti) vom dezlega caii din adăpost şi-i vom duce departe. Tu îi vei întoarce spre amurg de ca şi cum i-ai fi recuperat din mâinile răufăcătorilor şi îi restitui. Întorcându-te rănit, vei cere permisiunea bătrânilor să formezi un detaşament înarmat pentru a-i apăra. Ei vor cădea la învoială. În detaşament îi vei angaja pe camarazii mei, care ţi se vor supune cu

slugărnicie.

Lacheul a fost de acord cu această nelegiuire. A făcut totul întocmai cum i-a sugerat străinul.

Spre seară, când s-a întors *rănit,* cu mica herghelie de cai furată, a aflat că apropiații străinului nu numai că furaseră caii, dar mai și uciseră trei oameni și dăduseră foc fierăriei și hambarului. Lacheul *rănit* s-a înfățișat dinaintea bătrânilor, le-a povestit că i-a urmărit pe răufăcători, împreună cu ajutoarele sale, dar, dat fiind faptul că aceștia erau mult mai puternici, oamenii săi au fost uciși. După care a cerut sfatului bătrânilor mijloacele necesare susținerii unui detașament puternic și permisiunea exclusivă de a lua decizii în vederea asigurării securității obștești.

Bătrânii s-au uimit de această nemaivăzută nelegiuire și au convenit să formeze un detașament. Doar că nu au vrut să-și aducă fiii de prin gospodării și au decis ca acest detașament să fie format din venetici și susținut pe baza unui tribut perceput de la gospodari. Urmându-le exemplul, au purces la formarea armatelor de venetici și alte capiști.

Lacheii, urcând la putere, s-au transformat în cneji. Au intrat în conflict unii cu alții, justificând aceste bătălii în fața sfatului bătrânilor, ca fiind preventive.

Cnejii au început să creadă că au acaparat o mare putere. În realitate, de-a lungul secolelor, adesea fără să realizeze ei înșiși, nu au făcut altceva decât să urmeze cu sfințenie sfaturile preoților. Sistemul puterii însuși a luat ființă în acest mod. Lacheii, lachei au rămas schimbând doar stăpânul. Iar noul stăpân era foarte crud cu ei.

De-a lungul multor milenii, lacheii și preoții,

ucigându-se unii pe alții, creând intrigi și conspirații, au aspirat laolaltă la puterea ispititoare.

Tu știi bine din istorie câtă moarte au presărat cnejii pe calea lor spre putere. Adesea își ucideau frații, părinții. Iar astea s-au petrecut pretutindeni, în orice țară din lume, și încă se mai întâmplă...

În acest fel, a venit vremea cnezatelor și în Rusi', vreme care în alte locuri se instalase demult. Urmarea o știi din istorie, pretutindeni, armatele și azi mai servesc câte unuia sau altuia.

Armele, dotările belice, au evoluat, însă esența a rămas neschimbată. Nelegiuirile nu se împuținează, ba, tot mai multe sunt și tot mai atroce.

Bătrânii au săvârșit o greșeală. Voi, urmează să constituiți un partid: nu repetați greșeala!

Să nu repetăm greșeala

—Concret, în ce constă greșeala bătrânilor? În formarea oștirilor de mercenari? În prezent s-a creat o situație în care statul nu se descurcă fără armată, fără miliție.

—În asta, oștirile, Vladimir, nu sunt principalul motiv. Pricina principală e mult mai profundă, e psihologică.

Nu știu cum să-ți explic mai clar, motivul stă în uitarea poruncilor strămoșilor, ca porunci ale lui Dumnezeu. Judecă singur: Dumnezeu le-a dat tuturor oamenilor putere egală. Prin urmare, orânduirea socială ideală poate fi doar aceea în care nu există un centru al puterii. În care fiecare are putere egală cu ceilalți.

Când tu acorzi votul cuiva, de fapt tu nu împuterniceşti pe nimeni, ci doar votezi un om, angajându-l în dependenţele sistemului. Astfel, cedezi de bună voie puterea ţie dăruită de Dumnezeu. De-a lungul secolelor, psihicul oamenilor a fost schimonosit: s-a ajuns să se creadă că guvernul şi guvernatorul trebuie să ia decizii importante în numele nostru. Mintea acestor oameni nu mai este concentrată pe organizarea vieţii.

—Şi va să zică, nu trebuie să mai votăm? Aşa nu vom forma niciun partid. Conform legii, votul este necesar.

—Da, este necesar. Însă votaţi astfel încât nu doar unu' singur să vă ghideze vieţile, ci fiecare în parte.

—Dacă vă referiţi la adunările sfatului, din Rusi' Vedică, atunci aflaţi că este imposibil. Popoarele nu vor putea să se deplaseze încontinuu, din diferitele colţuri ale lumii, la aceste adunări. Pe deasupra, înregistrarea acestui partid va fi imposibilă.

—Şi de ce să vă adunaţi? Folosiţi toate invenţiile existente azi: toate acele reţele, de exemplu, calculatoarele. Cât despre înregistrare!... E ceva ridicol, când e vorba despre un partid popular global. De ca şi cum v-aţi înregistra singuri!

În acest caz, nu înregistrarea în sine contează, important este să preveniţi formarea unei puteri aşa-zise centrale. Toţi cei ce vor lucra în aparatul central, dacă după legile voastre sunt neapărat necesari, atunci va trebui să fie angajaţi cu stricteţe şi să nu aibă niciun acces la bani. În genere, banii nu trebuie concentraţi într-un singur loc.

—În conformitate cu legea, trebuie neapărat ales un comitet central al partidului.

— Atunci alegeți-i pe toți membri de partid și șefi de grup.

— La asta trebuie să mă mai gândesc. Inițial, când dumneavoastră ați stabilit misiunea principală a partidului, adică întoarcerea iubirii în familii, eu m-am înfuriat peste măsură. Am gândit că mă luați peste picior și vreți să mă faceți să trec drept ridicol.

— Știu.

— Dar acum, că am meditat foarte mult asupra acestei chestiuni, am ajuns la concluzia că iubirea, într-adevăr, nu e doar unul dintre cele mai importante aspecte, ci cel mai important! Pentru găsirea perechii, trebuie date condiții concrete și organizate evenimente specifice. Ritualurile vedruse trebuie făcute publice și, chiar și știința, cultura și propaganda ideologică trebuie să se ocupe de aceste probleme. Totul ar trebui abordat la nivel de stat. Un stat civilizat ar trebui judecat după numărul de familii fericite și iubitoare care îl populează.

— Felicitări!

— Pentru ce?

— Pentru înțelegere.

— E timpuriu pentru felicitări, deoarece, în niciun chip nu reușesc să formulez această lege, astfel încât să nu se râdă de mine și de viitorul partid...

— Lasă-i să râdă.

— Cum să-i las? Dacă vor râde, voi rămâne singurul susținător al unui partid cu o astfel de lege. Iar un partid cu legi ridicole, susținut de un singur om, nu va fi înregistrat.

— De ce un singur om? De doi. Îl voi susține și eu. Vom strânge bani și vom angaja un secretar executiv.

— Vorbiți serios? Veți intra și dumneavoastră în

acest partid?

—Nu. Eu nu voi face parte, că, după legea voastră, după cum spui tu, eu nu aş putea să mă înregistrez. Dar, din taiga, voi susţine cu toată inima *Partidul Neamului*.

Iar că suntem doar în doi, nu-i o problemă. Toate marile schimbări, întotdeauna au fost demarate nu de mase, ci de un singur om. Abia mai încolo, peste ani, societatea va râde, dar nu de tine, ci de ea însăşi, iar acela va fi un râs de fericire.

—Bine, voi încerca, mă voi gândi cum să formulez toate astea şi le voi cere şi cititorilor să o facă.

—Tu, Vladimir, ar fi bine să-i ceri Anastasiei detalii despre ritualul de cununie. Acesta, la vedruşi, începea chiar cu momentul naşterii.

—Cum să înceapă ritualul de cununie cu naşterea?

—Vedruşii considerau că la naştere, prima nu este apariţia corpului fizic, ci revelaţia iubirii. Cum poate zugrăvi Anastasia asta, nimeni altcineva pe lume nu e în stare. Roag-o să-ţi reconstituie tabloul vieţii unei familii de vedruşi.

***

Nu voi spune cum şi unde a avut loc această întâlnire cu Anastasia. Voi nara direct ce-a povestit ea legat de iubirea dintr-o familie de vedruşi.

Cine va reuşi să pătrundă şi să perceapă sensul ascuns în cultura iubirii acestora, acela, posibil, va putea realiza măreaţa înţelepciune şi cosmicitatea ritualurilor vedruse.

Marele dar al Creatorului

Dragostea copiilor

Anastasia şi-a început povestirea despre ritualurile din vremurile vedruşilor, legate de Energia Iubirii, cu o oarecare bucurie şi însufleţire copilărească:

— Faptele vedruşilor erau o continuă învăţătură. O măreaţă şi veselă şcoală de viaţă conştientă.

Toate sărbătorile vedruse erau competiţii ale minţii şi agerimii. Fiecare reprezenta câte o lecţie dată de către înţelepţi tinerilor şi câte o amintire oferită adulţilor. Iar munca la vedruşi era prilej de distracţie. Truda căpăta un sens mult mai măreţ decât cel al unei simple creaţii materiale.

Vladimir, închipuie-ţi cositul fânului. O zi frumoasă, cu cer senin. Cu mic, cu mare, satul întreg se îndreaptă dis-de-dimineaţă spre pajişte. Priveşte-i! Întreaga familie s-a urcat în două căruţe. Doar vârstnicii au rămas în bătătură, ca să le ţină de urât vietăţilor.

Iar tinerii flăcăi merg călare pe murgi, ţinând în mâini doar furcile şi hăţurile lungi. Cu murgii vor trage fânul pe căruţe şi apoi îl vor strânge în stoguri.

Bărbații mai în puteri țin fânul pe căruțe cu coasele orientate cu tăişul în sus, iar pe lângă ei, soțiile şi copiii mai mărişori, cu greble în mână, adună fânul cosit.

În căruțe mai sunt şi copiii mici. De ce? Doar aşa, fără un scop anume, de dragul curiozității. Să se zbenguie, să se joace şi să se uite la adulți cum muncesc.

Oamenii nu sunt îmbrăcați în zdrențe. Uite-i, cu cămăşi albe pe ei, femeile cu flori împletite în cosițe şi cu rochii brodate.

Secretul, Vladimir, nu stă în faptul că, pentru ei, cositul fânului în sine ar fi fost strict necesar. Fiecare are în gospodărie stoguri cu fân. Desigur, nu prinde rău să aibă şi câteva stoguri în comun. Însă, cel mai important, mai tainic, în aceste activități obşteşti, era să se arate muncitori. Fiecare se uita la munca celorlalți, iar flăcăii şi fetişcanele aveau posibilitatea să se cunoască prin muncă. Iată de ce, la cosit, veneau cu bucurie şi tineri din alte sate învecinate.

Priveşte, tocmai a început cositul!

Unul după altul, intră în rând bărbații-cosaşi. Niciunul nu trebuie să rămână în urmă. Soțiile lor, cântând, întorc iarba cosită cu o zi-nainte, pentru a se usca. Tinerii adună în căpițe fânul uscat. Cei mai mari greblează pajiştea.

Priveşte-i pe cei doi flăcăi de pe stog - unul de optsprezece ani, celălalt de douăzeci - aşează fânul adus de fecioare.

Şi-au aruncat de pe ei cămăşile, pe corp le şiroieşte sudoarea, dar țin pasul ca nu cumva să devină ținta chicotelilor de la poalele stogului.

Când pe stog sunt doi flăcăi, dedesubt trebuie să fie patru fete. Doar că acum se adunaseră deja şase, vesele

şi puse pe glume, şi de acolo încercau să-i acopere pe flăcăi cu fân.

Tatăl celor doi flăcăi se apropie de stog să bea apă. Dintr-o privire, evaluă situaţia şi înţelese că feciorii săi se străduiesc, doar în doi, să ţină piept la şase fete. Nu cedau... La poalele stogului, iuţi de mână şi înveselite, erau fetişcanele, două dintre ele poate chiar miresele flăcăilor. Bău apă şi le strigă feciorilor:

—Hei, voi acolo, flăcăi, m-am cam săturat de cosit, poate mă urc la voi să vă ajut? Că deh, aici nu-s numai patru fete, eu văd şase.

—De ce, tată? - întrebă cel mai mare, fără să se oprească din muncă. —Eu şi frăţiorul suntem doar doi şi nici n-am apucat barem să ne încălzim.

—Pe mine numa' ce mă ia somnu', adăugă cel mai mic, ştergându-şi printr-un gest furiş sudoarea care-i curgea pe frunte.

De jos, hlizitoarele îi observară mişcarea, iar una din ele îi strigă peste vacarmul general:

—Vezi să nu te înmoi şi să adormi!

Tatăl zâmbi cu mulţumire şi îşi reluă locul în rândul cosaşilor.

Din direcţia pajiştii se apropie de stog un şir de patru cai, mânaţi de hăţuri de tineri flăcăi.

Pe cel mai tânăr, ultimul din şir, îl strunea Radomir. Băieţelul Radomir abia împlinise opt ani în ajunul verii, acum mergea spre al nouălea, însă era deja mult mai răsărit decât alţii la anii lui.

Nu numai ca statură îi întrecea pe cei de teapa lui, ci şi prin viteza cu care învăţa, iar la jocuri era mult mai iscusit ca alţii. Chiar şi aici, la cosit, era mândru că primise o sarcină de obicei dată doar celor mai mari. Şi nu

avea cum să rămână în urma lor! Se căznea singur să lege iute fânul cu sforile, iar la asta calul îl asculta docil. Şi chiar de era ultimul în şir, Radomir nu rămânea în urmă.

În depărtare, la poalele păduricii, se jucau copiii mai mici. Numai ce zăriră şirul de cai şi căruţe, se aruncară spre ei ca să se plimbe cu căruţele.

Toţi copiii alergară vioi, doar o fetiţă de vreo patru anişori rămase undeva deoparte. Ajunseră cu toţii la căruţe. Pentru a scurta din drum, fetiţa, într-o undă de disperare, o zbughi, sărind peste o ştioalnă secată, prin care se vedeau nişte ridicături ca nişte moviliţe. Micuţa ţopăi de pe o moviliţă pe alta şi se apropie de caii care cărau fânul. Doar că, în timp ce săltă pe o moviliţă, alunecă şi, căzând, îşi zgârie un genunchi de tulpina unei trestii şi îşi murdări faţa şi rochiţa în băltoacă. Dădu să se ridice, dar pică jos instantaneu şi izbucni în plâns de necaz.

Trecu pe lângă ea şi ultima căruţă şi dispăru.

Radomir, băieţelul cel robust, opri calul şi se îndreptă spre ştioalna dinspre care se auzea plânsul de copil. O zări pe fetişoara murdară, care stătea în băltoacă, îşi întindea cu pumnişorii lacrimile pe feţişoara-i mânjită de noroi şi plângea cât o ţinea gura. Băiatul o apucă de sub braţe, o trase afară din ştioalnă, o duse într-un locşor uscat şi o întrebă:

— De ce plângi aşa amarnic, micuţo?

Printre sughiţuri şi hohote de plâns, ea îi explică:

— Am alergat, am alergat, dar nu i-am mai ajuns din urmă şi am căzut. Toate căpiţele s-au dus şi eu am rămas în urmă. Toţi copiii se plimbă pe căpiţe, numa' eu am rămas aici în ştioalnă.

— Nu au trecut toate, îi replică Radomir, am rămas eu cu căpiţa mea. Dacă nu mai plângi, te plimb eu pe

căpiță, numai că ești tare murdară. Gata, ajunge cu plânsul, m-ai asurzit.

Radomir apucă poala rochiței, duse un colțișor uscat la năsucul fetiței și îi tună poruncitor:

— Hai, suflă nasul!

Luată prin surprindere, fetița țipă, își acoperi iute goliciunea cu mânuțele, apoi suflă nasul de două ori și încetă din plâns. Radomir îi lăsă poala rochiei, examină critic fetița murdară și ciufulită și îi spuse:

— Ba, chiar scoate-ți de tot rochița!

— Nu! - anunță ea fermă.

— Scoate-o, uite, mă întorc cu spatele. O să ți-o limpezesc în apă. Tu, între timp, uite, așează-te aici pe iarbă. Ține cămașa mea. O să-ți ajungă la călcâie, e mult mai lungă decât rochițica ta.

În timp ce Radomir îi clătea rochița în lac, micuța fată, înfășurată în cămașa lui, îl urmărea din iarbă.

Pe neașteptate, un gând strașnic o fulgeră pe fetița ce ședea în iarbă. Își aminti vorbele bunicului, care îi spusese odată bunicii:

— În satul vecin s-a întâmplat o treabă neașteptată și necugetată: un flăcău nerușinat i-a ridicat poalele unei fecioare.

— I-a ridicat poala, vasăzică, i-a nenorocit viața fecioarei, oftă bunica.

Fetița gândi atunci că și ei trebuie să i se fi întâmplat ceva grav, devreme ce un tânăr necunoscut i-a ridicat poala rochiei. Își examină mânuțele și piciorușele. Însă frica nu o părăsi, cu toate că totu-i păru la locul său și nu fusese stricat nimic.

Însă, atâta timp cât bunicii socot că, odată ce i-a fost ridicată poala, neapărat trebuie să i se strice, atunci

musai i se va strica şi ei ceva.

Sări din iarbă şi îi aruncă lui Radomir care-i limpezea rochiţa-n lac:

— Eşti un netrebnic, un neruşinat!

Radomir se îndreptă de spate, se răsuci către fetiţa din iarbă, îmbrăcată în cămaşa lui, şi o întrebă:

— Ce ţipi iar? Nu am înţeles! Ce vrei?

— La tine strig, eşti un netrebnic neruşinat. Ai îndrăznit să-i ridici poala rochiei unei fecioare înainte de cununie. I-ai stricat totul!

Radomir se uită lung la fetiţa murdară, râse copios, după care îi răspunse:

— Ai auzit şi tu un zvon, da' nici nu ştii de unde şi cum vine. E adevărat că nu e cuviincios să ridici poala unei fecioare înainte de cununie, dar eu nu am ridicat poala unei fecioare.

— Ai ridicat, ai ridicat, eu ţin minte, mi-ai ridicat poala rochiţei.

— Da, ţi-am ridicat poala rochiţei, se învoi Radomir, da' tu nu eşti o fecioară.

— Şi de ce nu-s eu fecioară? - insistă mirată fetiţa.

— Pentru că toate fecioarele au pe piept nişte proeminenţe, în timp ce la tine, în loc de sâni, abia de se întrezăresc două aluniţe.

— Atunci, ce sunt? - continuă fetiţa confuză.

— Eşti încă o puştoaică. Stai acolo, în iarbă şi mai taci, că n-am timp de flecăreală cu tine.

Intră din nou în apă, limpezi rochia, o stoarse, o întinse cu grijă pe iarbă, apoi chemă fetiţa:

— Apropie-te de apă, micuţo, trebuie să te speli.

Ea se apropie smerită şi el o spălă. Apoi îi spuse:

— Acu' mergem la căpiță și o să te plimbi.

— Mai întâi dă-mi rochia, îl rugă fetița șoptit.

— Dar e încă udă. Mai rămâi în cămașa mea. Eu o să iau rochița și, până vom ajunge la căpiță, se va usca, iar acolo o să te schimbi.

— Nu, dă-mi rochița! - insistă fetița. — Chiar de e udă, eu o s-o trag pe mine. Mai bine să se usuce pe mine.

— Ține, îmbracă-te, îi întinse Radomir rochița și se îndreptară împreună spre cal.

Fetița își trase iute rochița și, fuguța, îl ajunse pe Radomir la căpiță.

— Iată-mă, îi vorbi ea cu respirația tăiată. — Ține cămașa.

— Eh, clar lucru. Tu ești o pacoste pe capul meu. Toți flăcăii se întorc deja, da' eu încă mă mai moșmolesc cu tine aici. Hai, cațără-te sus.

Radomir o ajută pe fetiță să se aburce pe căpița de fân, apucă calul de căpăstru și se îndreptă spre un stog mare de fân.

Fetița îmbrăcată în rochia încă umedă, ședea pe căpița ce se legăna lin și jubila. Că, deh, ea era singură pe căpiță, nu ca toți ceilalți, câte doi-trei. Iar bucuria i se citea pe fetișoară, de parcă devenise dintr-odată o zeiță. Ah, de-ar vedea-o prietenele cum se plimbă singură pe căpiță, și nu în caravană ca ceilalți! Doar ea avuse acest privilegiu...

Își îndreptă privirea spre Radomir, care ducea calul de căpăstru, și nu își mai luă ochii de la el. Inimioara de copil începu să-i bată puternic. Corpul îi fu străbătut de o undă de căldură. Cum e și logic, fetița nu putea să știe că tocmai se îndrăgostise.

Ah, dragostea copilărească! E pură, e un dar

Dumnezeiesc! Însă cum de uneori vine aşa devreme, tulburând inimile copiilor? De ce? Care e sensul dragostei timpurii? Pare-se ca această dragoste timpurie să aibă un sens grandios, iar vedruşii îl cunoşteau.

Ajuns la stogul mare de fân, Radomir se întoarse spre căpiţă.

— Hai, coboară! Nu te teme, te prind eu!

Prinse fetişoara, care-i sări în braţe, o lăsă jos şi o întrebă:

— De-a cui eşti?

— Am venit din sătucul vecin, mă numesc Liubomila. Am venit cu sora în ospeţie, să-l ajutăm pe fratele nostru, răspunse ea.

— Atunci fugi la soră-ta, îi replică Radomir depărtându-se.

Dar nu s-a întors măcar o singură dată s-o mai privească.

Liubomilka rămase privindu-l în timp ce băiatul dezlega căpiţa din hăţuri.

Radomir săltă pe un butoi, de acolo încălecă murgul şi, la galop, alergă să mai facă o căpiţă.

Iubirea – membru al familiei, cu drepturi depline

Micuţa Liubomilka, împreună cu sora ei, se întoarseră acasă. Familia tocmai se pregătea de cină, dar Liubomilka nu se aşeză la masă cu toţi. Apropiindu-se de bunicuţa ei, o rugă în şoaptă:

—Vii cu mine în grădină, bunicuţo? Vreau să-ţi povestesc despre o minune... Numai ţie!

Auzindu-i cerinţa, tatăl fetiţei îi spuse:

—Nu e cuviincios, fetiţa mea, să pleci când familia se aşează la masă.

Apoi se uită la faţa fetei şi zâmbi. Vedruşii cunoşteau binecuvântarea iubirii copilăreşti. Ştiau cum să alinte iubirea, cum s-o primească în familie ca pe un dar divin, şi nu o batjocoreau, ci o respectau.

Apreciau măreţia binecuvântatei energii, iată de ce Energia Iubirii poposea la ei cu bucurie divină.

—Aşa deci, mergeţi în grădină, tu şi bunica, să mâncaţi fructe, aruncă tatăl oarecum indiferent.

În colţul cel mai depărtat al grădinii, Liubomilka o pofti pe bunicuţă să se aşeze pe o băncuţă şi îşi începu imediat emoţionanta povestioară:

—Bunicuţo, acolo la cosit, mă jucam cu prietenele. La un moment dat, acestea au fugit să se plimbe pe căpiţe, dar eu nu ţineam aşa tare să merg. Vroiam doar să mă plimb. Dintr-odată, un tânăr, cel mai frumos şi cel mai bun, şi-a oprit calul şi s-a apropiat de mine. Era aşa de aproape, bunicuţo, cum sunt eu de tine acum. Era aşa de chipeş şi bun... S-a oprit în faţa mea şi mi-a spus: „Fetiţo, eu te rog foarte mult..." Nu, nu aşa. Altfel s-a exprimat. A spus: „Fetiţo, eu nu numai că te rog, eu te implor să faci o plimbare pe căpiţa mea". Şi eu m-am plimbat. Uite-aşa! Ai înţeles, bunicuţo? S-a întâmplat ceva cu el?...

—Cu tine s-a întâmplat, nepoţică. Da' cum îl cheamă?

—Nu ştiu, nu mi-a spus nimic.

—Liubomilka, povesteşte-mi totul de la început şi încearcă să nu omiţi nimic din ce-a fost cu adevărat.

—Cum a fost cu adevărat?... - întrebă Liubomilka lăsând ochişorii în pământ. —Am căzut într-o băltoacă, el mi-a spălat rochia, apoi m-a plimbat pe căpiţă. M-a numit *micuţo,* dar nu mi-a spus cum îl cheamă şi când a plecat, nu s-a uitat măcar o dată la mine, îi povesti Liubomilka bunicii şi izbucni în plâns. Printre lacrimi continuă:

—Am tot aşteptat şi m-am uitat cum se depărta, doar că nu s-a întors barem o dată spre mine şi nici nu mi-a spus numele.

Bunica îşi strânse nepoţica la piept. O mângâie pe căpşorul bălăior, de ca şi cum ar fi mângâiat Energia Iubirii dintr-însa, şi murmură în surdină, ca o rugăciune: „O, măreaţă Energie Dumnezeiască, ajut-o pe nepoţică cu binecuvântarea ta. Nu-i pârjoli inimioara-i încă prea cruduţă şi spre creaţie inspir-o".

Iar Liubomilkăi îi spuse cu voce tare:

—Ai vrea, nepoţică, tu, ca acel tânăr atât de bun, să se uite doar la tine pentru totdeauna?

—Da, vreau, bunicuţo. Vreau!

—Atunci nu te arăta în ochii lui trei ani.

—De ce?

—El te-a văzut ca pe o copilă murdară de noroi, plângând neajutorată. Aşadar, asta e imaginea ce i-a rămas întipărită. Peste trei ani, tu vei fi mai matură, mai frumoasă şi mai deşteaptă, se înţelege, dacă te vei strădui să fii...

—Eu mă voi strădui mult, dar spune-mi, bunicuţo, ce să fac?

—Îţi voi dezvălui toate secretele, nepoţica mea, iar dacă tu le vei urma cu stricteţe, vei fi mai frumoasă decât toate floricelele de pe Pământ, toată lumea te va admira. Nu vei fi aleasă, ci vei fi tu cea care-şi va alege

ursitul.

—Spune bunicuţo, eu voi respecta totul, tu spune mai repede, o zori pe bătrână micuţa Liubomilka, trăgând-o nerăbdătoare de poala fustei.

Rostind cuvintele cu solemnitate, bunicuţa începu s-o sfătuiască pe nepoţică:

—Dimineaţa ridică-te din pat mai devreme. Tu te cam alinţi dimineaţa... Imediat ce te trezeşti, aleargă la izvoraş şi te spală cu apă curată. Când te întorci acasă, mănâncă puţin terci*, deoarece fructe dulci deja mănânci destule.

—Bunica, dar de ce să fac eu toate astea acasă, unde el nu mă vede? - o întrebă mirată Liubomilka.

—Nu, evident, el nu te vede. Însă eforturile tale de a te face frumoasă se vor reflecta în înfăţişarea ta exterioară. Şi în interior va lua naştere o energie.

Liubomilka s-a străduit să-i urmeze poveţele bunicii. Nu a reuşit chiar de fiecare dată, mai ales în primul an. Când se întâmpla aşa, bunica, dis-de-dimineaţă, mergea şi se aşeza pe pat lângă ea, şi-i vorbea: „De nu te vei scula odată cu răsăritul şi nu vei alerga la izvor, azi nu vei deveni mai frumoasă".

Şi Liubomilka se ridica iute. În al doilea an s-a obişnuit cu regimul; se spăla cu uşurinţă dimineaţa şi mânca cu plăcere terciul.

*terci (rus. *каша*) – În cazul acesta, este vorba o fiertură din crupele diferitelor cereale şi orezului, pregătită atât cu apă, cât şi cu lapte, grăsimi vegetale sau de origine animală. (n.t.)

Până la sorocul de trei ani, stabilit de bunică, mai rămăseseră doar şase luni.

La capişte se adunaseră oameni din diferite sate. Pe lângă casa în care trăia Liubomilka, se perindau căruţe pline de oameni, iar ea privea la toate astea împreună cu surioara ei, Ecaterina.

Dintr-odată, una din căruţe făcu cale-ntoarsă şi se apropie de porţile după care stăteau cele două fetiţe. Iar în căruţă... Liubomilka îl recunoscu imediat. Printre ceilalţi oameni, şedea şi mâna calul, iubitul ei, Radomir, deja flăcău în toată regula.

Când căruţa se apropie şi se opri la poarta lor, inima Liubomilkăi începu să-i bată puternic.

Vorbi un bărbat mai în etate, probabil tatăl flăcăului:

—Vă salutăm, bune fecioare. Transmiteţi plecăciunea mea tatălui, mamei şi tuturor bătrânilor voştri. Am dori puţin cvas de la voi. Pe-al nostru am uitat să-l luăm la drum.

Liubomilka dădu buzna în casă şi strigă:

—Plecăciune tuturor! Unde-i urciorul? Unde-i urciorul nostru cu cvas? Ah da, în cămară, e la răcit.

Repezindu-se în cămară, răsturnă găleata cu apă. Răsucindu-se către bunici, vorbi precipitată:

—Nu spuneţi nimic! Şterg apa numa' ce mă întorc.

Înhăţând urciorul, alergă spre poartă, se opri să-şi tragă suflarea, îşi ostoi emoţia, ieşi încetişor din curte şi îi trecu bărbatului în vârstă urciorul cu cvas.

În timp ce tatăl familiei bea cvas, ea îl privi fără să clipească pe Radomir. Însă el se uita la Ecaterina.

Când i-au trecut lui urciorul, bău cvasul rămas,

sări din căruță și întinzându-i urciorul Ecaterinei, îi spuse:

—Mulțumesc. Fermentația a fost preparată de mâini meștere.

Căruța se depărtă. Liubomilka o privi din urmă, apoi alergă la băncuța din colțul grădinii, nu se așeză, ci se prăbuși și izbucni în lacrimi amare.

—Liubomilka, de ce te-ai întristat iară?

Bunica se apropie și se așeză lângă ea.

Liubomilka îi povesti printre lacrimi cele întâmplate:

—S-au apropiat și au cerut cvas de băut. Printre ei era și tânărul acela, care m-a plimbat acum trei ani pe căpița lui. E și mai chipeș acum. Eu am dat fuga și am adus urciorul cu cvas. Toți au băut cvasul și l-au lăudat. A băut și el, dar i-a dat urciorul Ecaterinei. Ei, rivalei mele, Ecaterina, nu mie, și i-a spus *mulțumesc*. Ea, vlăjgana, cât am intrat eu în casă după cvas, i-a spus ceva și l-a privit. Și el s-a uitat la ea, chiar i-a zâmbit. Surioara mi-e rivală, vlăjgana!

—Și de ce te-ai supărat pe surioara ta? Vina nu e a ei, tu ești vinovată.

—Cu ce am greșit eu, bunicuțo?

—Ascultă cu atenție. Surioara ta și-a brodat ceva frumos colorat pe mânecile rochiei. Și tu te-ai căznit să coși singură, dar ți-a ieșit strâmb.

Surioara ta mai știe să vorbească și în versuri. Tu, însă, nu vrei să mergi la magi: ei te învață să citești și să reciți poezii.

Alesul tău, cu siguranță e un băiat deștept. Capabil să aprecieze frumusețea și inteligența.

—Trebuie să mai învăț încă trei ani, bunicuțo?

—Poate trei, dar poate chiar cinci...

Dragostea adevărată, negreşit atinge reciprocitatea

Se scurseră zece ani. Radomir, cu prietenul său apropiat, cu un nume ciudat - Arga - merseră la iarmarocul în sărbătoare.

Arga era foarte iscusit la sculptatul în lemn şi picta tablouri minunate. Din lut modela statui ce păreau însufleţite. Aceste talente le moştenise de la bunicul lui, iar de la tată meşteşugul fierăritului. Lungile convoaie de căruţe încărcate cu de-ale gurii, pe cei doi prieteni puţin îi interesau.

Nici nesfârşitele tarabe pline cu scule şi blide nu le atrăgeau atenţia celor doi flăcăi. Îndeobşte, la aceste iarmaroace, importante nu erau obiectele materiale, oricare ar fi fost acestea. Importante erau noile cunoştinţe, dialogul şi schimbul de experienţă.

Tinerii deciseră să meargă în locul în care tocmai se pregătea evoluţia animată a unor artişti sosiţi la târg. Dintr-odată, cineva le strigă:

— Radomir, Arga, aţi văzut-o?

Radomir şi Arga se uitară în direcţia de unde fuseseră chemaţi. Ceva mai încolo, stăteau trei fârtaţi din sat de la ei, discutau ceva şi prin gesturi animate îi invitau să li se alăture.

— Ce sau pe cine să vedem? - întrebă Radomir, apropiindu-se de ei.

— Cămaşa aceea... neobişnuită. O ţesătură fină, şi o broderie nemaivăzută! Ascunde un sens tainic, răspunse unul din cei trei flăcăi, la care un altul îl apostrofă:

— Da, cămaşa e frumoasă, însă şi mai frumoasă e

cea care-o vinde. O fată ca asta nu am mai văzut la niciun iarmaroc din împrejurimi.

—Cum pot s-o văd şi eu? - întrebă Arga.

Cei cinci flăcăi se îndreptară împreună spre rândurile unde se vindeau podoabe, meşteşugării deosebite şi haine frumoase.

Lângă una din căruțe se buluciseră mai mulți săteni şi admirau o cămaşă deosebit de frumoasă, atârnată pe un bastonaş. O pală de vânt adie şi undui uşor pânza. Se remarcă imediat diferența dintre o țesătură oarecare şi acea pânză delicată şi lejeră, ornamentată cu broderii neasemuit de complicate pe guler şi mâneci.

—Un asemenea ornament e opera unui iscusit maestru, exclamă cu admirație Arga.

—Da' lasă ornamentul, fă-ți loc prin mulțime şi vezi cine e lângă cămaşă, spuse un vecin din satul lor.

Ocolind mulțimea pe o latură şi apropiindu-se de căruță, cei doi prieteni o zăriră pe fecioară.

...Ochi albaştri ca cerul senin, păr blond, împletit într-o coadă strânsă, sprâncene arcuite... iar pe buze un zâmbet abia perceptibil.... Mişcările-i, chiar de încete, denotau o anumită energie lăuntrică. Iar lor le era imposibil să-şi mai ia ochii de la ea...

—S-auzi ce limbă ascuțită are! Vorbeşte-n zicale şi-n versuri, spuse în şoaptă flăcăul cel mai mare.

—Pare blândă, dar e inabordabilă, adăugă un altul. —Intrați în vorbă cu ea.

—Nu mă simt în stare, răspunse Radomir, mi-a tăiat respirația.

Fecioarei îi vorbi Arga:

—Spuneți-ne, fecioară, dumneavoastră ați meşteşugărit minunăția aceea de cămaşă?

—Da, eu, răspunse fata fără să ridice ochii. —Serile de iarnă să-mi fie mai scurte, de plictiseală, am țesut. Adesea, până-n zori de zi am brodat.

—Care-i răsplata ce-o aștepți pentru munca ta? - întrebă Arga, doar ca să-i audă vocea melodioasă a fecioarei.

Fata își înălță privirea către flăcăi și-i ridică pe toți în înaltul cerului. Doar pentru o clipă, privirea-i poposi pe Radomir, dar a fost de ajuns ca el să se risipească în infinitul cer-azur. Tot ce-a urmat, pentru el se revelă un vis ireal, neobișnuit.

—Care-i răsplata? Îți explic, continuă frumoasa din căruță. —O să-i dăruiesc această cămașă doar unui flăcău bun și brav. De la el voi aștepta în schimb, ca amintire, doar un fleac. Un cal tânăr, spre exemplu.

—Ia te uită la ea, frumusețea! Un răspuns pe măsură, de maestră! - se auziră voci din mulțime. —Un cal tânăr, zice! Chiar un fleac... O așa frumusețe nu-i de lăsat!

Continuară așa vocile, fără să se stingă, iar oamenii din mulțime păreau să nu aibă de gând să se împrăștie, când, ca la un semn, adunătura se despărți în două flancuri.

Arga ducea de căpăstru un armăsar șarg. Era un cal învăpăiat și sireap, sărea pe loc și zvârlea.

—Acesta da, armăsar! O minunăție de cal! Oare chiar are de gând să-l dea, flăcăul? - se auziră șoapte din mulțime.

Arga se apropie de căruță și spuse:

—Tata mi-a dat acest cal, ție, frumoaso, să ți-l dau în schimbul cămășii.

—Mulțumesc, răspunse liniștită fecioara, dar eu

am spus, şi toată lumea a auzit, că nu vând cămaşa, ci o fac cadou. Ţie sau altui voinic.

—Aha, s-a speriat frumoasa noastră! Clar lucru, armăsarul e învăpăiat şi nu-i de încălecat oricui. —A vrut un cal, dar acum se codeşte, se auziră batjocori din mulţime. —S-a pierdut, şi ce dacă? În acest caz, fiecare ar fi precaut, e periculos un armăsar aşa nărăvaş şi sireap.

Fecioara, zâmbind cu viclenie la mulţime, sări din căruţă cu o uşurinţă neobişnuită.

Toate murmurele mulţimii amuţiră ca la un semn. Cu statura-i sculptorică, fecioara se proţăpi în faţa tuturor, iradiind de frumuseţe, apoi privi la murg şi făcu trei paşi spre Arga, abia atingând pământul de parcă ar fi plutit.

Surprins, Arga scăpă hăţurile. Armăsarul învăpăiat cabră, însă mâna fecioarei apucă să-l prindă de căpăstru.

Apoi... Spre mirarea mulţimii... Cu mâna stângă, fecioara strânse nările murgului, iar cu dreapta, dând drumul căpăstrului, îl mângâie pe bot. Armăsarul înfocat, se linişti imediat. Fecioara-i aplecă capul spre pământ. Animalul se împotrivi uşor, însă, în cele din urmă, se plecă docil, din ce în ce mai jos... Apoi, ca prin minune, căzu în genunchi dinaintea fecioarei.

Din mulţime se apropie un vârstnic cărunt şi spuse:

—În acest fel, pot domina caii şi fiarele doar magii cei bătrâni. Însă tu eşti doar o... tânără fecioară. Care ţi-i numele? A cui eşti?

—Eu sunt Liubomila, din satul vecin. A cui sunt? A nimănui. Sunt doar fiica tatălui meu. Uitaţi-l, se apropie. E sever tata...

—Cândva eram sever, rosti tatăl, ce-ai mai făcut iar, Liubomilka?

—Nimic. Doar m-am jucat un pic cu mânzul.

—Un pic? Văd... Dă-i drumul calului. Trebuie să mergem acasă...

La şcoala vedruşilor şi dragostea ţinea lecţii

Ce se petrecuse cu Liubomila în aceşti ani, de unde căpătă atâta dibăcie şi înţelepciune? De la şcoala vedrusă.

În această şcoală, fiecare învăţa din fragedă copilărie până la adânci bătrâneţi. În fiecare an se susţineau examene. Programa acestei şcoli luă fiinţă din mici elemente şi se îmbogăţi gradual de-a lungul veacurilor. Înţelepciunea îşi făcea loc fără eforturi. Lecţiile nu se asemănau cu cele din şcoala modernă.

Mi-ai vorbit cândva, Vladimir, despre o expresie folosită la voi. Când se întâmplă ca un copil să fie obraznic şi nepoliticos, când apucă năravuri rele, se spune despre el că e un copil educat de stradă şi *rebel*.

Vedruşii îşi lăsau voluntar copiii să aleagă nesupunerea. Deoarece, cu toţii ştiau că sistemul festivităţilor şi al ritualurilor era conceput atât de subtil şi înţelept, încât îi atrăgea pe toţi copiii la pregătirea lor. Păreau jocuri, în realitate, ei, astfel, asimilau unele ştiinţe şi deseori fără adulţi.

Examenele la şcoala vedruşilor semănau a jocuri sau ritualuri de sărbătoare. Prin aceste examene, adulţii îi învăţau pe copii şi copii se învăţau singuri între ei.

Ca de exemplu, la sărbătoarea: *Koleadki**. În zilele acestei sărbători, copii vizitează toți vecinii și le cântă cuplete. Versurile, motivele și dansurile din aceste piese le inventau copiii singuri.

Copiii își pregătesc discursurile cu mult înainte de începutul festivităților. Își întreabă cu interes autentic adulții din familii, cer sfaturi de la magi și se sfătuiesc între ei cum să învețe să compună cât mai bine versuri, cum să cânte și să danseze.

Se înțelege că nu toți copii aveau aceleași capacități. Cei care rămâneau în urma celorlalți cu pregătirile, le cereau părinților să-i învețe. Iar părinții, uneori profitau de interesul copiilor pentru a-i învăța și implica în treburile gospodărești.

De exemplu, nepoțelul se plânge bunicii:

— Bunicuță scumpă, te rog, citește-mi niște versuri. Te rog, citește, te implor. Nu vreau să fiu codaș și să nu mă ia prietenii la colinde.

Iar bătrâna:

— Am multă treabă, de m-ai ajuta, diseară aș putea să-ți citesc versuri.

Copilul o ajuta cu entuziasm, apoi asculta versurile ei și se căznea să și le amintească pe toate. O mai ruga să-l învețe și dansuri. Îl ruga și pe bunicu, pe mama, pe tata să-l învețe câte ceva și le era recunoscător atunci când aceștia îl învățau.

Vladimir, tu compară acestea cu lecțiile de la școala de azi, cu literatura, de pildă.

**Koleadki* (rus. *Колядки*) – Colinde. (n.t.)

Corect, nu pot fi comparate. Copilul vedruşilor, încă din copilărie aspira să devină poet.

Ritualurile sărbătorilor vesele, din epoca vedrusă, reprezentau un sistem ce ajuta la asimilarea viziunii asupra lumii şi îi învăţa pe copii simpla înţelepciune a vieţii.

Magii erau învăţători ambulanţi şi informatori asupra a cele ce se petreceau în lume. Barzii şi rapsozii, la rândul lor, evocau evenimentele trecutului, preziceau viitorul, proslăveau universul sentimentelor frumoase sau îi dezaprobau pe nevrednici.

Nimeni nu-i obliga pe copii să participe la lecţiile ţinute de ei în mod constant, în fiecare sat. Se considera că fiecare învăţător trebuia să fie capabil să atragă interesul copiilor asupra ştiinţei pe care se pregătea s-o predea.

Aceste reguli au fost perfecţionate de magii-învăţători de-a lungul secolelor.

— Dar dacă vreunul din magii învăţători, în intenţia lui de a trezi interesul copiilor, nu le-ar fi predat o ştiinţă, în schimb i-ar fi atras într-un joc oarecare?

— Dacă aşa ceva se întâmpla, atunci magii îşi pierdeau titlul de magi. Părinţii, comunicând acasă cu copiii, înţelegeau imediat că aceştia nu învăţaseră nimic. Zvonul despre comportamentul necorespunzător se răspândea şi în multe sate vecine prin care mergea magul cu reputaţia pătată, era rugat să se îndepărteze.

Înainte ca în inima ei să ia naştere iubirea, micuţa Liubomilka nu avea mare chef să ia parte la lecţiile magilor sau să asculte cântecele barzilor şi rapsozilor populari. Părinţii nu-şi forţau copiii să înveţe, dar când se ivea ocazia justă, le-o sugerau cu discreţie.

Iubirea a învăluit-o cu energia ei pe micuţa

Liubomilka. În familiile vedruse, iubirea era primită ca un nou membru, trimis de Dumnezeu, în ajutorul lor. Şi ştiau că în armonie cu iubirea îi puteau face fetiţei viaţa frumoasă.

Ca urmare, bunica o sfătui pe Liubomilka să meargă la magi şi să înveţe. Şi nu doar să înveţe aşa, fără un scop definit, ci să devină cea mai bună pentru iubitul ei. Liubomilka se învoi şi hotărî ca, atunci când magul avea să vină la ei să-i înveţe să cânte frumos, ea va merge la lecţii cu prietenele sale.

Însă nu sosi magul potrivit. Aşa că Liubomilka decise să-l aştepte pe următorul. Un alt mag sosi şi ea-l ascultă. Acesta vorbea despre menirea plantelor, despre aroma acestora şi despre cum să fie folosite în lecuirea omului.

„La ce-mi trebuie mie toate astea? Chiar la nimic", decise micuţa Liubomilka, „La noi, toţi ştiu cum să te lecuieşti cu buruieni: şi mama, şi bunica, şi sora. Şi chiar de o să ştiu mai mult decât alţii despre toate plantele, iubitul meu mă va remarca prin asta? Nu, nici nu mă va observa."

Aşadar, Liubomilka ascultă magul fără niciun interes. Stătea împreună cu colegele ei pe un buştean, de dragul companiei. Uneori se ridica şi mergea să se plimbe prin poiană. Se bucură când magul îşi încheie lecţia şi cu toţii se pregătiră să plece acasă.

Magul vârstnic o admonestă pe nepusă masă pe Liubomilka:

—Ia, să-mi spui, fetiţo, nu ţi s-a părut interesant discursul meu?

—Nu-mi trebuie la nimic, nu foloseşte secretului meu, îl informă în şoaptă ea pe mag.

Magul-învățător zâmbi discret. Bătrânul perspicace înțelegea prea bine secretele fetelor, aşa că menționă:

—E posibil ca tu, fetițo, să ai dreptate şi ca aceste cunoştințe, deocamdată să nu-ți fie de niciun folos. Eşti încă o copiliță. Vezi, eu le învăț pe fete cum să se facă frumoase şi cum să creeze Spațiul de Iubire pentru iubitul lor. În aşa fel, încât, cel care-l va vedea, negreşit să-şi dorească să o cunoască pe aceea care a fost atât de destoinică să făurească o astfel de minunăție. Şi o va admira ca pe o creatoare pe fata care se va apropia de el cu dragoste. Totodată, le voi dezvălui fetelor secretul împletirii coroniței, a pregătirii fierturii din ierburi pentru iubit şi a spălării de dimineață, ca trupul să le miroase a flori. Şi-o să le mai învăț...

Micuța Liubomilka îl asculta pe bătrân şi se căia tot mai tare că nu mersese la lecțiile lui. Era acolo în sat de mai bine de o săptămână. Le dezvăluise deja secrete importante fecioarelor din sat, iar ea nu ştia mai nimic... Îl întrebă, aşadar, pe bătrân:

—Mai rămâneți mult în sat la noi?

—Peste două zile plec, îi răspunse bătrânul.

—Peste două zile? - întrebă fata fără să-şi ascundă surpriza. —Peste două zile... Atunci, vă rog foarte-foarte mult ca ultimele două nopți să le dormiți la noi.

—Am fost invitat la alte case şi am confirmat că mă voi duce, răspunse magul. —Totuşi, dacă vrei...

—Da! Am mare nevoie să ştiu de la dumneata despre plante.

Seară de seară, bătrânul mag a discutat cu îndrăgostita Liubomilka.

Înțeleptul mag ştia că inspirația iubirii o va ajuta pe fată să asimileze într-o zi esența ştiinței, trudă care

altora le-ar lua mai bine de un an. În ziua plecării, în timp ce Liubomilka îl petrecea pe mag spre marginea satului, el îi spuse fetei:

— După mine va veni un alt mag. El va vorbi despre stele, despre Luna de pe cer, despre Soare şi lumi nevăzute. Cea destoinică a-l înțelege, va aprinde în cer o stea călăuzitoare pentru iubitul ales, iar acea stea îi va lumina pe amândoi pe vecie.

După el va mai veni altul, care vă va învăța cum să domesticiți cel mai nărăvaş murg, pentru a-i deveni prieten iubitului şi, în genere, cum se domesticesc animalele.

Apoi, la voi, va trebui să mai vină şi un bard. El ştie cum se compun versurile şi cum se cântă cântecele, cu o voce care să facă multă lume să se îndrăgostească de ea şi, prin urmare, de cea care cântă.

— Vă rog, spuneți-mi, la care mag nu sunt obligată să merg? - îl întrebă pe neaşteptate Liubomilka pe bătrânul mag. — Că nu am timp să-i ascult doar pe magi.

Zâmbind pe sub mustăți, bătrânul mag îi răspunse din nou fetei cu un aer serios:

— Da, tu ai dreptate. De-ar fi să mergi la toți, nu-ți mai rămâne vreme de joacă. Nu merge chiar la toți. Uite, de pildă, la ce bun să mergi să-nveți desenul, ca să poți broda ornamente, să sădeşti în ele tainice sensuri ale tale? La ce-ți trebuie ție ştiința asta, atâta timp cât ai o soră mai mare care, gândesc eu, e deja meşteră neîntrecută în asta?

Ş-apoi, de pildă, de ce-ai merge să studiezi cum să implantezi sentimente bune într-o cămaşă, în timp ce-o coşi, cămaşă care să te protejeze de multe necazuri?

Cum să pregăteşti cu dragoste terci pentru cei

dragi, mâncare care nu le hrăneşte doar trupul, ci şi sufletul. Gustul acelei mâncări va fi de neîntrecut. Iar asta o va putea face cu desăvârşire fata vecinilor, surioara ta...

Atunci când vrei să primeşti o rochie frumoasă sau să-i oferi cuiva o cămaşă neobişnuită, şi toţi să fie încântaţi de cadou, tu cere-i surioarei să-ţi facă ceva deosebit de frumos.

Iar atunci când o să vrei să serveşti pe cineva cu grâu fiert sau cu cvas bun, cere-i surioarei tale sau vreunei prietene să te ajute.

—Nu voi cere nimic nimănui! - răbufni brusc în plâns, Liubomilka, uitând de sine şi bătând cu piciorul în pământ. —Ele îmi sunt rivale!

—Rivale? În ce? - întrebă serios bătrânul.

Liubomilka îi răspunse bătrânului fără ezitare:

—E... un flăcău, cel mai bun dintre toţi, dar nici nu se uită la mine, că vlăjganele astea au apucat să crească înaintea mea. Şi îi zâmbesc într-una. Le-am văzut la capişte, în timpul horelor. Dar dumneata spui să-i dăruiesc o cămaşă făcută de soră-mea şi cvas pregătit de prietena ei? Nu se va întâmpla aşa ceva! În veci!

—Şi de ce nu? Tu însăţi spui că el e cel mai bun dintre toţi.

—Cel mai bun. Eu ştiu exact.

—Atunci, spune-mi de ce, cel mai bun dintre toţi, nu ar trebui să primească cea mai frumoasă cămaşă, cel mai gustos grâu fiert sau cvas? Şi... - bătrânul mag făcu o scurtă pauză şi, ca pentru sine, rosti încet: —Gândesc eu... că ar merita şi mireasa cea mai bună dintre toate...

—Mireasă? - se îmbujoră Liubomilka.

—Da, mireasă, răspunse magul. —Gândesc că-i

dorești numai binele, nu-i așa? Atunci să aibă parte de cea mai bună mireasă.

Liubomilka privi la mag, negăsind niciun cuvânt. Sentimentele răbufniră în ea și o pârjoleau. Porni în fugă, dar la puțini pași se întoarse către mag și-i strigă:

— Merită cea mai bună mireasă dintre toate! Voi fi eu aceea!

***

Liubomilka mergea la fiecare mag care venea în sat. Ajungea prima la lecție și pleca ultima, uimind magii cu întrebările ei. Reținea tot ce vorbeau înțelepții. Acest interes arătat pentru învățătură nu e posibil atunci când copilul ia asta doar ca pe o ocupație, ci atunci când acesta știe cu exactitate la ce îi vor folosi învățăturile primite.

Când instruirea e o povară pentru elev, atunci devine neproductivă. În schimb, când omul are un țel pe care-l poate atinge prin diferitele științe asimilate, atunci învățarea devine o bucurie și de sute de ori mai rapidă.

Iar când la învățare ia parte și iubirea, atunci efectul este incomensurabil de puternic. Iubirea este în măsură să scaneze mintea oricărui înțelept. Doar câteva cuvinte spuse de învățător sunt îndeajuns ca iubirea, într-o clipă, să-i explice elevului întreaga temă și să-i accelereze gândirea pe viitor.

Darul lui Dumnezeu - măreața Energie, Iubirea - era elementul primordial în studiul Liubomilkăi.

Iar acasă, micuța urmărea cu interes deosebit cum găteau mama și bunica pentru familie. Cerea amănunte și explicații la toate acțiunile și se căznea să gătească singură tot felul de bucate. Reușea să realizeze opere

inedite.

Într-una din zilele Masleniței, acasă la ei sosiră multe rude la clătite. Era multă lume și se servea cu clătite din două teancuri. Într-unu erau clătitele gătite de mama și bunica, în celălalt teanc, cele ale micuței Liubomilka. Clătitele ei erau preferatele. Iar ea, de undeva dintr-un colț îndepărtat, privea cu satisfacție cum teancul ei se micșora mai repede decât celălalt.

În zilele obișnuite, când familia întreagă se așeza la masă, bunicul era cel care băga primul lingura de lemn în oala cu *șci**. Și spunea:

— Eu știu exact cine a gătit mâncarea. Gustul ei delicat e de neîntrecut.

— Normal, adăuga tatăl fetei, că nu este gătită numai cu plante, ci și cu suflet.

Micuța Liubomilka asimilă lesne științele, în viața de zi cu zi deveni o îndemânoasă meșteșugăreață, iar la exterior înflori de frumusețe.

De la primul mag, fără să-și dea seama, ea cunoscu adevărul despre măreața iubire: de vrei lângă Dumnezeu să stai, atunci tu însăți devino zeiță!

**șci* (rus. *щи*) – borș tradițional rusesc, în majoritatea cazurilor înăcrit cu varză proaspătă sau murată. (n.t.)

Jocurile prenupțiale

Copiii creşteau, se maturizau. Sosea vremea să-şi caute iubiți. Pentru acest pas important, în sprijinul lor fuseseră create jocuri.

Adesea, în timpul serii, tinerii vedruşi se adunau într-un loc predestinat jocurilor, de regulă la marginea satului. Aprindeau un foc de tabără şi discutau sau cântau cântece. Iar o dată pe săptămână, în locul îndrăgit se țineau adunări comune la care luau parte trei, patru sate. Cu aceste ocazii se aprindea focul de tabără, se cântau cântece şi se vorbea. Dar mai existau şi alte jocuri care-i ajutau să-şi găsească iubita sau iubitul.

Aparent, jocuri simple, însă în acea simplitate sălăşluia o măreață semnificație.

Pârâuaşul

Iată, de pildă, un joc: Tinerii se aranjau perechi, perechi, una în spatele celeilalte, se prindeau de mâini şi le ridicau sus. La început se grupau flăcău cu flăcău, fecioară cu fecioară. Cei care rămâneau fără pereche sau cei din frunte, mergeau la coada *pârâuaşului* şi, aplecându-se,

îl traversau pe sub mâinile ridicate spre capătul celălalt.

Cel care trecea pe sub *pârâuaş* nu avea voie să privească în sus. Trebuia să atingă uşor, la întâmplare, mâna cuiva, alegându-şi temporar o pereche.

Era un joc simplu. Însă, gândeşte-te, Vladimir, ţinându-se de mâini pentru prima dată, tinerii aveau posibilitatea să-şi transmită fără cuvinte o mulţime de sentimente: apreciere, recunoştinţă, dragoste sau, dimpotrivă, repulsie. Continuând jocul, tinerii schimbau perechile, astfel încât să le vină mai uşor să compare şi să înţeleagă care era mâna care le era mai plăcută.

„Strigătura-zicătoare"

(*Ceastushka-Govorushka**)

Acest joc antic era mult mai complicat decât toate celelalte jocuri. Strigăturile contemporane, recitate astăzi de oameni, îşi au originile în acest joc.

Iată în ce constă acest joc nupţial antic, *strigătura-zicătoarea*:

Se formau două rânduri, care se aşezau faţă în faţă. Unu' era alcătuit din feciori, celălalt din fecioare. Ultima fecioară îi dedica ultimului flăcău din coloana paralelă o strigătură-catren. În acelaşi timp şi dansa. La sfârşitul strigăturii, celelalte fete tropăiau iute de două ori şi băteau de trei ori din palme.

**ceastushka-govorushka* (rus. частушка-говорушка) – *ceastushka* – piesă folclorică, populară rusească scurtă (catren cu rimă împerecheată), cu conţinut umoristic, transmisă oral. – *govorushka* – zicătoare (n.t.)

Dacă flăcăul care stătea în fața fecioarei, nu reușea să recite sau să găsească o replică pe măsură, fecioara interpreta o nouă strigătură pentru flăcăul ce stătea imediat după acesta, în rând.

Dacă tânărul găsea o replică potrivită în timp util, atunci duelul glumeț de strigături continua. Dar asta se întâmpla rar.

În ciuda faptului că tinerii vedruși cunoșteau destul de multe versuri, nu fiecare reușea, într-un timp așa de scurt, să găsească replica potrivită, mai ales că fecioarele din rândul opus încercau prin toate aceste tropăituri și plesnituri din palme să-l deruteze.

La una din aceste adunări ale tinerilor din mai multe sate, apăru și Liubomila. Cei cinci fârtați ce-o văzură pe fata aceea deosebit de frumoasă la iarmaroc, îi aruncau priviri furișe. Prietenul intim al lui Radomir nu își putea lua ochii de la ea.

Când începu jocul *pârâuașul*, Radomir, îndrăzneț și hotărât din fire, trecând pe sub mâinile ridicate ale perechilor, cu intenție să-i atingă mâna Liubomilei, pentru a și-o face pereche, renunță brusc. El ar fi simțit-o și cu ochii închiși, dar apropiindu-se de Liubomila care avea ca pereche o prietenă de-a ei, încetini pasul, după care se îndreptă ca adormit și luă de mână un flăcău dintr-un sat vecin.

Prietenul său, Arga, însă, se dovedi a fi mai hotărât. Când îi veni rândul să treacă prin *pârâuaș*, Arga, ajungând lângă Liubomila, o apucă de mână și formă pereche cu neobișnuit de frumoasa fecioară, după care amândoi se opriră în fruntea șirurilor, spre invidia tuturor flăcăilor.

La ceva timp după aceea, pe Arga îl întrebară:

—Cum te ținea de mână? Strâns sau cu indiferență?

—Nu știu, răspunse Arga. —Nu-mi amintesc nimic, mâna îmi ardea. Atingeți-o, încă mai e fierbinte.

—Asta da, fată! - se mirară feciorii-voinici, încă-i fierbinte, de parc-ar arde o flacără nevăzută în ea.

Toate acestea le auzi și Radomir, dar tăcea. Și într-însul ardea un foc demult. Încă de pe vremea când văzuse acea fată nemaiîntâlnită, pentru prima oară, la iarmaroc. Se gândea la ea necontenit chiar din clipa în care se trezea dimineața devreme. Până și în vis i se înfățișa, însă nici acolo nu o putea atinge.

Veșnic norocos în toate, Radomir era cunoscut și ca poet, însă acum, dintr-odată, nu mai găsi cuvinte să se dueleze cu ea.

Când începu jocul *strigătura-zicătoare,* el se afla la mijlocul rândului de băieți, lângă prietenul său, Arga. Liubomila era aproape de extrema rândului de fete. Iar când îi veni ei rândul să cânte strigăturile-zicători și să danseze, ea făcu totul cu mare ușurință. Și cu toții înțeleseră că era imposibil de concurat cu această fecioară deosebită.

Liubomila schimba brusc tema. Și cântă cuplete până atunci neauzite. Îi bătu pe toți tinerii, unul după altul, cu toate că era cea mai tânără dintre toți cei prezenți.

Când îi sosi lui rândul, Arga reuși, totuși, să-i răspundă ștrengăriței, chiar dacă cu o scurtă întrerupere. Îi răspunse Liubomilei cu o strigătură-catren, însă ea, mintenaș, fără să aștepte tropăitul și plesniturile din palme, schimbă brusc subiectul și glumi atât de subtil, prin alte versuri, încât Arga, derutat, se lăsă păgubaș și nu o

mai apostrofă cu versurile lui.

Urmă Radomir. Liubomila îi cântă, dansând pe ritmul versurilor:

Brav, poet, în toate bun,
Multe, multe-ai învățat.
Doar că ai uitat tu-acum,
Rochia-n iaz cum mi-ai spălat!

Unii râseră, luând cupletul Liubomilei drept o glumă. Alții, însă, printre care și Radomir, nici măcar nu apucară să înțeleagă despre ce era vorba. Dat fiind că nu înțelese nimic, Radomir nu-i răspunse Liubomilei, iar când răpăiturile și pocniturile din palme, care delimitau timpul în care se putea răspunde, încetară, el pricepu că momentul lui se ducea fără întoarcere și că nu-și putea permite așa ceva. Ca în transă, făcu un pas spre Liubomila, apoi un altul, apoi un altul. Se apropie foarte mult de ea. Toți cei prezenți, fără să priceapă de ce regulile jocului sunt înfrânte, amuțiră brusc.

Radomir stătea mut în fața Liubomilei. Apoi, ca la un semn, toți tinerii așezați în rânduri, auziră:

—Cu tine, preafrumoasă zeiță, aș putea crea Spațiul de Iubire pe vecie.

Toți așteptau în tăcere. Ce răspuns avea să dea fecioara-foc, cu piper pe limbă?

Însă ea deveni pe loc timidă. Mai întâi își coborî emoționată privirea, apoi o ridică din nou, iar din ochi i se rostogoliră mici lacrimi, în timp ce șopti:

—Sunt pregătită să te ajut în făurirea măreței creații.

Radomir recunoscu în nemaipomenita fecioară

pe fetița a cărei rochii i-o spălase el în iaz. Şi o apucă de mână. Plecară împreună nemaivăzând pe nimeni în jurul lor. Cele două rânduri rămaseră față-n față în linişte, urmărind cu privirea Iubirea ce păşea în eternitate.

Ritualul cununiei

Ritualul cununiei, Vladimir, îţi este deja cunoscut, ai scris şi în *Cartea Neamului* despre el.

Îndrăgostiţii trebuiau să-şi aleagă împreună locul viitorului leagăn. De obicei, mergeau împreună la marginea satului în care trăiau părinţii lui, apoi în apropierea satului ei. Nu era necesar ca tinerii îndrăgostiţi să-şi informeze părinţii despre intenţiile lor. Fiecare sătean înţelegea şi vedea singur inevitabilitatea acestei uniuni.

Pe bucata de pământ aleasă, de un hectar sau mai mult, îndrăgostiţii îşi proiectau viaţa reală. Acolo trebuiau să-şi ridice casă, să-şi sădească multe plante, care trebuiau să interacţioneze şi să se ajute reciproc.

Liubomila şi Radomir îşi găsiră iute locul pentru Vatra viitoarei lor Familii. De parcă se vorbiseră, merseră la marginea satului, unde se întindea un mic luminiş şi se prelingea abia perceptibil un firişor de apă ce venea dintr-un izvoraş.

Radomir mai venise aici şi mai 'nainte.

Şedea singur, visa la viitor şi la viaţa alături de iubita lui...

Şi Liubomila trecuse în vreo două rânduri călare pe murgul ei credincios, însă în lipsa lui Radomir.

Fără un motiv anume, într-una din dăți, își opri murgul la pârâu, merse către luminiș, își despleti coada, apoi își legă strâns părul și rămase mult timp lângă un mesteacăn tânăr...

Acum, îndrăgostiții stăteau în acel loc împreună.

— Îmi plăcea să vin aici singur, aș vrea ca neamul nostru să continue aici, spuse Radomir.

— Și mie îmi place acest loc, șopti Liubomila.

A doua zi, numai ce se iviră zorile, Radomir aduse pe terenul ales, într-o căruță, vreo cincisprezece araci, nuiele lungi de salcie, câteva pripoane mici și o coasă. Imediat ce se puse pe cosit, o zări pe Liubomila călare pe calul său, apropiindu-se în galop. De la minunata priveliște inima-i tresări. Frumusețea, cu trei metri înainte de a ajunge la hatul moșiei încă nedelimitate vizibil, sări de pe murgul încă în galop și alergă spre Radomir.

— Bun răsărit, creatorule! - îl salută Liubomila pe Radomir, zâmbind. — Începe o zi bună, iar eu am hotărât să aduc panglici colorate ca să marcăm locurile viitoarelor noastre plantații.

— Îți mulțumesc că mi-ai înfrumusețat ziua, îi răspunse Radomir.

Îndrăgostiții nu se îmbrățișară și nici nu se sărutară. Așa ceva, la vedruși nu era acceptat înainte de cununie. Iar în asta era un sens măreț: în acest fel, ei nu rutinau sărutul și îmbrățișarea înainte de conceperea copiilor. Făcând așa, când sosea momentul conceperii copiilor, energiile lor rămâneau la nivelele cele mai înalte.

Și nici întâlnirile nu și le fixau unul celuilalt. Fiecare mergea când dorea la locul ales.

În fiecare zi, la răsăritul soarelui, primul sosea Radomir, apoi, din urma lui, apărea pe murgul ei și

Liubomila.

Într-o săptămână, Radomir ridică o căbănuţă, o căsuţă fermecată. Largă doi metri jumătate şi lungă trei. Înfipse prăjinile în pământ şi încropi pereţii din crengi împletite. La fel şi acoperişul.

Cei doi îndrăgostiţi căptuşiră totul cu fân, iar pereţii în interior şi tavanul, Liubomila îi acoperi cu o pânză ţesută. Apoi aşternu două paturi: paie dedesubt, peste paie fân, apoi acoperi totul cu o stofă ţesută.

Odată terminată încântătoarea căsuţă, îndrăgostiţii, adesea, rămâneau peste noapte, însă nu aveau raporturi intime. Aceste raporturi, înainte de cununie şi până la încropirea propriei vetre, erau considerate drept insulte la adresa copiilor ce aveau să vină.

Pe deasupra, îndrăgostiţii aveau cu ce să se ocupe. Radomir aduse o scândurică lată pe care scrijeli planul viitoarei gospodării şi unde însemnă toate direcţiile luminii: răsăritul şi apusul Soarelui, ascensiunea Lunii. Mai adăugă ziua şi noaptea, intensitatea şi direcţia vântului.

Liubomila se apropia adesea de hatul gospodăriei, rămânea timp îndelungat acolo, imaginându-şi tablourile create de viitoarele plante sădite, apoi se apropia de planul lui Radomir să verifice ca nu cumva vântul sau umbra să le pericliteze creşterea.

Când sosi iarna, Liubomila începu să vină mai rar la locul iubirii ei. Stătea la casa părintească, ţesea cu spor şi cu dragoste îi broda cămaşă lui Radomir.

Radomir, în schimb, veni deseori pe viitoarea lor vatră, urmări din nou direcţia vânturilor şi memoră cum se aşterne zăpada.

An de an, în acest fel îşi întocmeau vedruşii ca-

lendarul vremii. Aceste scândurele cu schițe erau prezente în fiecare familie vedrusă. Preziceau cu precizie vremea anului viitor, uneori a următorilor doi sau trei ani. Ar putea părea că ar fi fost mai uşor să copieze calendarul după cel al părinților, însă acesta nu era întocmai exact. Peisajul din zona lor putea fi puțin diferit, iar plantele ar fi putut fi protejate împotriva vântului de pădurici şi coline. Nămeții s-ar fi putut forma altfel în timpul iernii.

Când primăvara se arătă iară, în mintea lui Radomir şi a Liubomilei, planul era deja terminat, iar ei începură de timpuriu să locuiască din nou în căsuța lor. Acum urma ca, împreună, să marcheze cu ajutorul țăruşilor, al panglicilor şi al crenguțelor toate suprafețele de plantat, să-şi coordoneze proiectele, iar Radomir să sape o fântână şi să îngrădească izvoraşul.

Mai rămăseseră două săptămâni până la vremea când se putea pune în pământ, iar tinerii îndrăgostiți începură pregătirile de cununie.

Merseră mai întâi în satul mirelui, apoi în al miresei. Intrară în fiecare casă şi invitară gospodarii la cununie. Sosirea celor doi era aşteptată cu multă grijă în fiecare casă. Fiecare îşi dorea să vadă iubirea celor doi şi să decidă ce dar viu să le facă pentru viitorul cămin. În timp ce cei doi tineri vizitau curțile sau casele, nu vorbeau mult cu gospodarii. Se întâmpla, de exemplu, să le spună: „Oh, ce măr frumos aveți", „Pisicuța are o privire tare cu tâlc" sau „Foarte tacticos şi truditor urs aveți".

Oricine auzea lauda îndrăgostiților adusă copacului din grădină sau pisicuței pripăşite pe lângă casă, înțelegea în asta recunoaşterea din partea tinerilor a unui trai demn al gospodarilor şi dorința lor de a avea o plantă sau un animal ca acelea şi la casa lor.

Tinerii nu erau invitați în casă și nici nu erau serviți cu nimic. Iar acesta, la vedruși, nu era un obicei lipsit de sens. Întrucât, refuzul unei invitații în casă sau la masă ar fi însemnat lipsă de tact din partea tinerilor, iar dac-ar fi acceptat să meargă în ospeție, nu ar mai fi apucat să viziteze toate familiile până la cununie.

Arga, prietenul din copilărie al lui Radomir, încălcă puțin regulile. Când îndrăgostiții intrară în casă și începură să vorbească cu taică-su, Arga o zbughi afară, scoase din grajd un murg nărăvaș, admirat de întregul sat, și vorbi însuflețit:

— Vă rog, primiți acest cal de la mine. Nu mai acceptă pe nimeni de când, atunci la iarmaroc, a fost îngenuncheat de Liubomila.

Taică-su îl privi cu șiretenie și-i spuse:

— Nu cumva, tocmai tu nu le permiți călăreților să se apropie de el? Și dacă-i așa, de ce nu-l încaleci tu?

Puțin jenat, Arga răspunse:

— Nu-l încalec, deoarece am decis ca acest murg să rămână liber pentru totdeauna, însă mi-am schimbat opțiunea. Primiți acest murg de la mine, spuse oferindu-i Liubomilei hățurile.

— Mulțumesc, spuse Liubomila, doar că eu nu pot accepta acest cal. El s-a obișnuit deja cu altcineva. Dar, de va avea un mânzișor, cu mare drag l-om lua.

Când cei doi tineri terminară de vizitat gospodăriile și sosi ziua înștiințată tuturor oamenilor din cele două sate, în zori de zi, cu mic, cu mare, purceseră toți pe vatra celor doi tineri.

Oamenii se aranjară pe hatul bucății de pământ marcată de tânăra pereche cu crenguțe. În centru, lângă colibă, se înălța o movilă de pământ, decorată cu flori.

Radomir se urcă pe moviliță și, de acolo, își expuse cu emoție proiectul viitoarei moșii, în fața lumii adunate.

De fiecare dată când Radomir arăta înspre un loc în care ar fi trebuit să crească o plantă, din cercul de oameni care îl ascultau cu atenție, ieșea în față câte unu și mergea acolo, ducând în mâini puietul de care pomenea tânărul. Toți cei adunați i se închinau celui ce se detașa din cerc, întrucât tocmai se făcuse demn de lauda tinerilor care îl vizitaseră și arătase a fi destoinic de a crea ceva frumos. Prin urmare, era demn de laudele Creatorului – Tatăl tuturor – Dumnezeu – iubitorul tuturor oamenilor.

Terminându-și expunerea proiectului, Radomir coborî de pe moviliță, se apropie de locul unde se afla Liubomila care urmărea cu emoție și fior tot ce se întâmpla, o luă de mână și o conduse încet spre moviliță. Acum, cei doi îndrăgostiți stăteau împreună.

Radomir începu să vorbească în fața tuturor:

— Acest Spațiu al Iubirii nu l-am creat eu singur. Alături de mine, oameni buni, în fața voastră, se află minunata mea inspirație.

Inițial, fata ori mai bine s-o chemăm fecioara, își coborî privirea în fața tuturor.

Fiecare femeie e frumoasă în felul ei, însă există momente în viața fiecăreia, în care se înalță deasupra celorlalte. În cultura contemporană nu există astfel de momente. Pe-atunci, însă...

Însă, iată că Liubomila își ridică dintr-odată privirile asupra tuturor celor prezenți.

Exclamațiile de admirație ale oamenilor din fața ei se contopiră într-un glas unic. Chipul fecioarei fu luminat de un zâmbet semeț, dar nu insolent. Era plin de Energia Iubirii! Bujorii din obraji erau mai intenși ca nici-

odată. Strălucirea ochilor şi corpul, ce radia de sănătate, îi cuprinse cu căldură pe oameni şi întreg spaţiul înconjurător. Pentru o secundă, totul împrejur amuţi şi-n faţa oamenilor, tânăra zeiţă străluci în toată splendoarea ei. Părinţii fetei nu se apropiară imediat de colină, ci treptat-treptat îi întâmpinară pe membrii bătrâni şi tineri ai familiei. Oprindu-se la poalele moviliţei, familia se plecă mai întâi în faţa tinerilor... Apoi mama fetei îşi întrebă fiica:

— În tine, fecioara mea, sălăşluieşte întreaga înţelepciune a neamului nostru. Spune-mi, îţi vezi viitorul pe pământul de tine ales?

— Da, mamă, îl văd, răspunse Liubomila.

— Spune-mi, fetiţa mea, continuă mama, din ceea ce ţi se ilustrează în viitor, ţi-e totul pe plac?

— Proiectul realizat e sufletului meu pe plac, însă aş vrea să mai adaug câte ceva de la mine.

Liubomila sări sprintenă de pe moviliţă, alergă pe răzorul viitoarei grădini, se opri şi spuse:

— Aici va trebui să crească un copac cu frunze ace, alături de el un mesteacăn. Când vântul va adia din partea aceea, mai întâi îl vor întâmpina ramurile bradului, apoi ale mesteacănului... Uşoara adiere le va cere ramurilor să cânte o melodie. Melodia nu se va repeta niciodată, va fi tot timpul alta, însă, de fiecare dată, va alinta sufletul. Iar aici - fata fugi puţin într-o parte - iar aici trebuie să crească flori. Aici să pâlpâie roşu, aici purpuriu, iar dincoace bordo.

Liubomila se rumeni în obraji şi dansă ca o zână prin viitoarea grădină. Oamenii rămaşi în cerc se puseră iarăşi în mişcare, pripindu-se să ducă seminţele cu mâinile până la locurile arătate de fecioara înflăcărată.

Încheindu-şi dansul, se ridică din nou pe movili-

ţă, lângă iubitul ei şi rosti:

—Acum, spaţiul va fi minunat! Minunat tablou va crea pământul.

—Spune-ne tuturor, fiica mea, i se adresă iarăşi mama, cine va purta coroana peste toate, în acest minunat spaţiu? Pe care dintre oamenii de pe Pământ vrei să-l încununezi cu mâna ta?

Întorcându-se către mire, mireasa răspunse:

—Demn de încoronare este acela a cui minte va şti minunate creaţii viitoare să săvârşească, şi atinse cu mâna umărul iubitului care-i stătea alături. El se lăsă într-un genunchi în faţa ei, iar fecioara îi aşeză cu solemnitate pe cap o coroană împletită de mâinile ei, din ierburi şi flori frumos mirositoare. Apoi, trecându-şi de trei ori mâna dreaptă prin părul încununatului, cu stânga îl plecă uşor spre ea. Radomir, încoronat, se ridică. Liubomila coborî de pe moviliţă şi îşi plecă insesizabil capul în faţa lui.

Acum, aşa cum spunea obiceiul, pe moviliţă se urcă tatăl mirelui laolaltă cu familia sa. Se apropiară şi se opriră în semn de omagiu, apoi tatăl tânărului încununat, care se ridica deasupra tuturor, întrebă:

—Cine eşti tu, cel al cărui gând, Spaţiul de Iubire a ştiut să zămislească?

Radomir grăi:

—Eu sunt fiul tău, eu sunt fiul Creatorului.

—Coroana care-ţi şade pe creştet e prevestitoarea unei misiuni măreţe. Ce vei face tu, încoronatule, peste spaţiul pe care-l vei avea în stăpânire?

—Minunat viitor voi crea, răsună răspunsul.

Tatăl întrebă din nou:

—Şi de unde-ţi vei trage puterile şi inspiraţia, fi-

ul meu, fiu încoronat al Creatorului?

— Din Iubire!

Iar întrebarea răsună încă o dată:

— Energia Iubirii peregrinează prin întregul Univers. Cum vei vedea tu reflecția Iubirii Universului pe Pământ?

— Există o fată, tată, şi pentru mine ea este reflecția Energiei Iubirii universale pe Pământ.

Rostind acestea, coborî spre Liubomila şi, apucând-o de mână, se ridicară din nou, împreună, pe moviliță.

Cele două familii se uniră într-un sigur grup, se îmbrățişară şi cu toții glumiră şi râseră.

Apoi, tânărul le mulțumi tuturor şi toți începură să-şi sădească darurile vii în locurile arătate de el mai înainte.

Ceilalți, cărora nu le fu indicat dinainte un loc în care să însămânțeze, se porniră pe hatul terenului şi, în cântece de horă, aruncară în pământ semințele aduse. În doar câteva minute, fusese deja însămânțată o minunată grădină. Iar tânărul încununat, ridicând mâna, pronunță din nou liniştit:

— Creațiile, omului de către Creator dăruite, să ne înconjoare şi să trăiască în prietenie cu noi!

Iar cei care pregătiră în dar animale, se apropiară de cabană aducând în brațe un motănel sau un cățeluş, un vițeluş de hățuri sau un ursuleț. Arga, prietenul lui Radomir, îi dărui murgul menit.

Apoi împrejurul cabanei ridicară mici colibe din nuiele împletite. Mintenaş, reşedința temporară a celor doi se umplu de animale tinere. Iar asta avea un sens grandios: amestecându-se între ele, dobitoacele aveau să

trăiască veşnic în prietenie, având grijă şi ajutându-se una pe cealaltă.

Primind darurile, tinerii le mulţumiră încă o dată tuturora, apoi cu hore şi cântece, după cum era obiceiul, începură vesela petrecere. Tinerii plecară fiecare la casa părintească, împreună cu rubedeniile. Două zile şi două nopţi nu aveau să se mai vadă în intimitate.

În acest interval, cei mai iscusiţi meşteri ai satelor aduseră în noua gospodărie casa de lemn dinainte pregătită, ridicară acoperiş şi aşternură podele, astupând toate fisurile cu muşchi şi ierburi. Iar femeile aduseră în casa cea nouă fructe dintre cele mai gustoase. Cele două mame aşternură patul cu o pătură de lână. Noaptea ce urmă se depărtară toţi de noua gospodărie. Energia Iubirii plutea pe deasupra în aşteptarea tinerilor îndrăgostiţi.

***

Priveşte ce se întâmplă, Vladimir! Familia vedrusă, în acest caz a micuţei Liubomila, acceptase apariţia în fetiţă a sentimentului de dragoste ca pe un dar Dumnezeiesc. Reacţionase la ivirea acestui sentiment ca la apariţia unui nou membru al familiei, trimis de Dumnezeu, ca sprijin în educarea fetiţei. Poate, ca cel mai important sprijin! Astfel, bunica o ajutase pe fetiţă să înţeleagă ce aşteaptă de la ea măreaţa Energie a Iubirii, prin gesturi simple, concrete, vorbind o limbă simplă, pe înţelesul copilei.

Iar fetiţa învăţase cu inspiraţie ştiinţa şi înţelepciunea existenţei, îşi desăvârşise spiritul şi corpul.

Ce primează în reuşita Liubomilei? Bunicuţa,

magii-învăţători, fetiţa însăşi sau neostoita, măreaţa Energie a Iubirii?

—Cred că dacă s-ar elimina efortul Energiei Iubirii, toţi ceilalţi participanţi la educarea fetei ar fi putut atinge abia jumătate din rezultat. Însă nici fără ei, Energia Iubirii, singură nu ar fi putut s-o călăuzească pe fetiţă pe calea cea bună.

—Aşadar, s-a realizat creaţia colectivă, iar contemplarea ei a adus bucurie tuturor. E tocmai ceea ce vrea Dumnezeu de la om!

—De acord. Ritualul cununiei, în sine, este de neîntrecut prin frumuseţea, înţelepciunea şi raţionalitatea sa. De-ar fi să-l comparăm cu ritualurile de cununie moderne, ar reieşi că astăzi, noi ne-am transformat în nişte idioţi ocultişti! Ce le rămâne tinerilor după nunta modernă? Amintirea plimbărilor cu maşina la aşa-zisul *foc veşnic*, beţia de la bar sau restaurant, chiuiturile *Amar, amar* şi săruturile în public, irositoare de energie menită să conceapă copilul...

În urma ritualului de cununie vedrus, tinerilor nu le rămâneau doar amintirile, ci o casă reală, cu drag ridicată de cei mai iscusiţi meşteri, o grădină plină de plante sădite de mâinile rudelor, ale prietenilor şi vecinilor după proiectul celor doi îndrăgostiţi.

—Practic le rămânea un adevărat Spaţiu de Iubire, un cuib viu, Dumnezeiesc, sacru, în care avea loc conceperea unui copil.

Martorii ritualului de cununie vedrus nu erau doar doi, ca acum, ci erau toţi prietenii şi rudele, tot satul şi împrejurimile. Iar ei nu semnau o bucată de hârtie, ci pământul, cu creaţii vii.

La rândul lor, tinerii, vorbind de proiectul vii-

toarei lor Vetre de Familie, susţineau împreună un examen în faţa locuitorilor satelor. Iar eu consider că examenul pe care-l susţineau ei, era incomparabil cu orice altceva. Teza de doctorand a unui doctor modern e departe de a putea fi comparată...

Desigur, materializarea spaţiului viu, a casei, a gospodăriei şi frumuseţea gesturilor prin care se săvârşeau toate astea, sunt, fără îndoială, un factor. Priveşte, cine îi cunună pe tineri. Nu părinţii, nu o persoană oarecare de la oficiul stării civile sau un preot, ci oameni simpli, de cele mai multe ori văzuţi pentru prima şi ultima dată.

Liubomila îl încununează pe Radomir cu mâna ei! Îi pune pe cap coroana în văzul tuturor. Gesturi ca acesta le pot face doar adevăraţii copii ai lui Dumnezeu. Acest factor psihologic nu este atât de simplu pe cât poate părea la prima vedere.

Cel care permite ca iubirea să-i fie înregistrată de altcineva, de un oarecare, la nivelul subconştientului se eliberează deja de responsabilitatea destinului de mai departe al propriei familii. Liubomila, dimpotrivă, şi-a atras-o asupră-i.

Între tinerii care astăzi îşi înregistrează căsătoria şi Dumnezeu se află multe convenţii: binecuvântarea părinţilor şi înregistrarea la oficiul stării civile, preotul din biserică... Între Dumnezeu şi tânărul cuplu vedrus nu se interpunea nimeni. Prin urmare, căsătoria lor putea fi binecuvântă doar de Dumnezeu Însuşi. Iar El făcea asta printr-o reală manifestare chiar înainte de apariţia cununii. El le trimitea tinerilor Iubirea reciprocă. Vedruşii ştiau s-o primească şi s-o facă veşnică. Dar ce se întâmpla înainte de conceperea copilului în epoca vedrusă?

Procrearea

Se ţinu ritualul cununiei, însă tinerii nu se aruncară iute în pat, pentru a se deda la binecunoscutele treburi din prima noapte de căsnicie, de după o nuntă de beţie. Rudele nu-i obligau să meargă la culcare, ca apoi să arate tuturor celor prezenţi la nuntă lenjeria însângerată, aşa cum se face încă, în ritualurile nupţiale din multe locuri, mai ales prin Caucaz.

Fiecare dintre cei doi îndrăgostiţi merge la casa părintească. Doarme, face baie. Iar aceste gesturi au un sens important.

Ei trec prin emoţii puternice, legate de prezentarea proiectului Vetrei, emoţii asociate cu cununia în sine, în tot acest timp dedicându-se pe deplin unul celuilalt şi aflându-se în culmea emoţiilor, fie ele plăcute, dar extrem de tensionate.

Se odihnesc şi dorm în casa părinţilor, bineînţeles, gândindu-se unul la celălalt.

Două zile mai târziu are loc prima lor întâlnire ca soţ şi soţie. În acest moment, totul e pregătit pentru procrearea copilului, însă secretul nu stă în bunăstarea materială. Clar lucru: şi casa, şi ocolul pentru animale, şi grădina, şi livada - toate sunt importante. Însă, tot atât de importante sunt şi starea fizică şi sufletească a tinerilor.

Radomir se deşteptă înainte de ivirea zorilor. Nu mai trezi pe nimeni; îşi puse cununa şi îşi luă cămaşa brodată de mama lui, apoi alergă spre pârâuaşul ce se înfiripa din izvoraş.

Luna îi lumina calea în zori, iar şiraguri de stele încă mai sclipeau în înalturi.

Se spălă în pârâiaş, îşi trase pe el cămaşa şi porni grăbit către creaţia-i dragă.

Şi iată-l că stă singur în locul în care nu demult se ţinuse frumoasa sărbătoare a celor două sate, loc de visul său zămislit.

Ce forţă pot avea sentimentele şi senzaţiile ce-l încearcă pe om în acele momente? Cel ce nu a trăit niciodată aşa ceva nu poate înţelege.

Se poate spune că în om iau naştere sentimente şi senzaţii Dumnezeieşti. Şi creşte intensitatea mult aşteptatei şi doritei raze de lumină, în care...

Dar, iat-o şi pe ea! Ea, frumoasa lui, Liubomila! Luminată de razele răsăritului de soare, ea alerga la întâlnirea cu el şi cu creaţia lui.

Spre Radomir se îndrepta acum o autentică viziune. Perfecţiunea nu are limite – e drept – însă, pentru cei doi, timpul se opri brusc.

...Au intrat în casa cea nouă prinşi în voalul sentimentelor lor...

Pe masă erau aşezate bucate, iar din aşternutul brodat se ridicau arome îmbătătoare, de flori uscate:

—La ce te gândeşti acum? - îl întrebă ea cu un susur fierbinte.

—La el. La viitorul nostru copil, răspunse Radomir cutremurat, privind-o pe Liubomila. —O, cât de frumoasă eşti!

Şi fără să se poate abţine, îi atinse delicat umărul şi obrazul cu mâna.

Şi nu fu doar bucuria cea ce-şi făcu loc în sufletul lui Radomir şi al Liubomilei; acum cei doi se priveau cu admiraţie în ochi.

„Soţul meu" - şopti cu voce ascunsă, ca pentru sine, Liubomila - „Soţul meu, mulţumesc Cerului şi Universului întreg". „Câtă fericire le dăruieşti tu oamenilor - o nouă viaţă din Iubire zămislind - şi lui Dumnezeu cel drept!"

„Soţia mea..." - gândi Radomir privind-o pe Liubomila. Îşi acoperi ochii, îi descoperi şi o privi din nou, aşa... de parc-ar fi privit-o pentru prima oară pe neaşteptate. De parcă în faţa lui s-ar fi aflat cea mai minunată viziune din lume. Viziunea celei mai de seamă zeiţe! Doar că nu era deloc o viziune... Liubomila era aievea o zeiţă.

Respiraţia arzătoare a Iubirii îi învălui pe amândoi şi-i purtă pe culmi nevăzute.

Nimeni, în milioane de ani, nu ar putea descrie amănunţit ce li se întâmplă celor doi atunci când, într-un avânt de Iubire reciprocă izbucnind, cu gând la zămislire, se contopesc într-unul singur, dând viaţă unei fiinţe asemănătoare lor şi lui Dumnezeu.

Însă oamenii-zei din cultura Vedică ştiau bine că după ce se săvârşea minunea inexplicabilă - uniunea celor doi - amândoi rămâneau ca şi-nainte, singuri.

Şi totodată, în clipă de mister, tresare Universul la văzul viziunii! Sufletul pruncului păşeşte desculţ pe stele, punând picioruş după picioruş, se-ndreaptă către Pământ, spiritu-şi cu al celor doi, într-unu' singur să le unească.

Răsăritul prevestea o zi fericită. Soarele se ridică peste pământ şi cu o rază subţirică lumină locul zeilor pământeni. Îi lumină cu strălucirea invizibilă şi binecuvântată a Energiei Iubirii - darul lui Dumnezeu pentru zeii de pe Pământ. Şi Energia Iubirii jubilă! Să aib-o raţiune, oare, ea? Sigur că are! Ca de altfel, toate celelalte sentimente, este şi ea o particulă raţională, de Dumnezeu considerată cea mai importantă dintre toate. Când Dumnezeu făuri măreaţa-I Creaţie - Pământul - îi vorbi Iubirii:

—Grăbeşte-te, Iubirea Mea, grăbeşte-te şi nu pune la îndoială. Grăbeşte-te cu ultima ta scânteioară şi-i încălzeşte pe toţi viitorii Mei fii şi fiice!

Acum, când Radomir şi Liubomila zămisliră în iubire, Iubirea i se adresă lui Dumnezeu:

—Tu, Măreţe Creator nu eşti vizibil, dar ai Tăi fii da. La rândul meu, nici eu nu eram vizibilă, însă acum mă văd oglindită în chipurile fiilor Tăi. Ei sunt ai Tăi şi, totodată, parcă şi ai mei. Aş vrea să le legăn copiii, ca să-nţeleg cum ai putut Tu, Măreţe Creator, toate astea să le prevezi, dăruindu-mă în întregime, fără să fi ţinut pentru Sine nimic. Cum ai ştiut să prevezi binecuvântarea terestră? Să Te arăţi în toată gloria şi măreţia Ta, dinaintea copiilor Tăi!

Prin foşnetul abia perceptibil al vântului, Dumnezeu îi răspunse Iubirii:

—Nu îndrăznesc pe-ai mei Fii să-i deranjez de la măreaţa şi inspirata lor creaţie, iar tu, Iubirea mea, nu le pârjoli inimile tinere cu focul bucuriei tale. Eu mi-amintesc cum mă pârjoleai pe mine cu-a ta binefăcătoare energie. Şi-acum simt că faci la fel cu-ai noştri fii.

—Dumnezeul meu, eu nu-i pârjolesc, ci doar îi

încălzesc. Când ai spus *copiii noştri*, eu am tresărit un pic, doar pentru un moment, şi energia mea a crescut puţin, dar eu i-am protejat şi nu i-am pârjolit. Ai spus *copiii noştri*, prin urmare, puţin-puţin, ei sunt şi ai mei.

— Cei care-n iubire se vor naşte, vor înţelege cine e mama, cine e tata.

***

— Vladimir, bineînţeles, nu-i uşor, însă tu încearcă să-nţelegi. La procrearea copiilor la vedruşi, nu legătura intimă era importantă. Iar ceea ce fac oamenii astăzi în aşternut, numind acţiunea lor *a face dragoste*, doar jigneşte Iubirea şi-L înjoseşte pe Dumnezeu. Plăcerea jinduită o primesc doar pentru o clipă, iar aceasta, cred eu, nu se poate compara, nici pe departe, cu aceea pe care Dumnezeu i-a ursit-o omului.

Vedruşii nu vedeau unii în ceilalţi obiectul plăcerii carnale, ci cu totul altceva.

Când în Liubomila şi Radomir se ivi dorinţa de a zămisli, ei nu-l văzură pe copil ca pe cineva din afara lor. Cultura sentimentelor din acele vremuri era diferită. Îndrăgostiţii - soţul şi soţia - vedeau copilul unul în celălalt, de asta tandreţea pentru ei era cu totul diferită. Pe ei nu-i atrăgea plăcerea împerecherii. Îi îmboldea măreaţa aspiraţie de a crea.

Radomir o îmbrăţişă pe Liubomila ca pe copilul său. Îi mângâie tandru părul cu mâna, îi atinse pieptul elastic, îi mângâie umerii şi-i sărută palmele. Ea îi atinse cu mâinile faţa şi umerii. Îl apucă uşor de gât şi-l strânse la pieptul ei, de parcă ar fi strâns propriul copil...

Există multe tratate în lume care încearcă să-i

învețe pe oameni cum să se comporte în intimitate, însă nu a existat și nu va exista niciodată unul în măsură să descrie actul concepției la vedruși.

Corpurile îndrăgostiților nu jucau rolul principal. Corpurile îndeplineau doar dorințele și năzuințele oamenilor. În timpurile acelea, oamenii se aflau în altă dimensiune, iar atunci când săvârșeau măretul act, se întorceau pe Pământ. Satisfacția ce-o primeau nu era vremelnică, ci rămânea cu ei pe veci și, oarecum, îi ridica pe o treaptă superioară pe scara supremației umane.

Dar iată că s-a săvârșit! Radomir, ca în transă, de ca și cum nu s-ar fi întors din acea dimensiune mai înainte invizibilă lui, o sărută pe Liubomila ca pe un nou-născut, apoi se afundă într-un somn ferice.

...Liubomila nu dormea. Simți că acum, în ea sălășluia o particulă neobișnuită. Se ridică din pat și se apropie de fereastră. Soarele strălucea și dividea pervazul în două părți: una luminată, una umbrită.

Liubomila trasă cu degetul linia de uniune dintre lumină și umbră, scoase șiretul de in de la încheietura mânecii și-l așeză pe linie. Vedrușii însemnau întotdeauna ziua și momentul procreării.

Apoi, în locul unde se ținuse cununia, se sădea un pom cu trunchiul drept. În fața acestuia se sădea un al doilea, exact în momentul când lumina și umbra proiectate pe pervazul ferestrei de copac, coincideau cu șiretul de in. Al doilea pom se sădea la umbra primului. Prin asta, ei își aminteau întotdeauna momentul zămislirii copilului. Iar horoscoapele calculate pe baza acestui moment erau mult mai exacte. Cu toate că vedrușii cunoșteau dispoziția planetelor și efectul lor asupra corpului uman, contrar planetelor, puteau săvârși multe acțiuni de suc-

ces, deoarece posedau o energie măreață.

Ulterior, între aceşti copaci se turna apa de la naştere şi se îngropa placenta. Omul matur se culca în acest loc în ziua de naştere. Pozițiile planetelor variau uşor de la an la an, astfel că omul, în timpul somnului din această noapte, primea toată informația venită din Cosmos. Nu la nivel conştient, ci, mai degrabă, subconştient, la nivelul sentimentelor. Toată informația din clipa creației terestre a lui Dumnezeu. Iar dacă exista vreo infirmitate sau vreo grijă, în această noapte, somnul le alunga. Însă, arar se întâmpla ca trupul vedruşilor să fie atins de infirmități.

Acest loc al zămislirii lor îi ajuta la somn şi, îndeobşte, la asimilarea viziunii asupra lumii.

Telegonia poate fi biruită

— Anastasia, am auzit că magii puteau birui fenomenul telegoniei, adică urmările sexului pre-marital. Dacă o femeie a făcut sex înainte de căsătorie, primul bărbat, după cum se ştie acum, cu siguranță va influența aspectul şi caracterul copilului conceput cu un alt bărbat, de exemplu, cu soțul femeii.

Dacă aceştia, înainte de procrearea copilului, ar săvârşi ritualul cununiei despre care ai vorbit tu, efectele relației pre-maritale la femei ar putea fi eliminate odată pentru totdeauna?

— Vladimir, copilul nu e musai să semene întotdeauna cu primul bărbat. Uneori, se întâmplă ca intensitatea evenimentelor, percepția sentimentelor, să şteargă informațiile anterioarelor relații nereuşite. La vedruşi există un ritual care poate şterge informațiile vechi, inutile. Acesta purifică bărbatul şi femeia. Doar trei gânduri trebuie să ia parte. Ale cui sunt aceste trei gânduri, ghiceşte singur.

— Mai bine spune tu, Anastasia. Mie şi aşa, de la atâta informație, îmi fierbe creierul.

— Bine, îți voi spune, însă e important ca oame-

nii să învețe să tragă singuri concluziile necesare.

— Într-o zi vor învăța, însă acum, mai bine povestește tu. E o chestiune importantă.

— Așadar, pune întrebarea completă despre ceea ce te interesează!

— Ce înseamnă, completă?

— Vladimir, tu știi bine că acest fenomen nu le afectează numai pe femei, ci în egală măsură și pe bărbați. Relațiile bărbatului dinainte de căsătorie au exact același efect asupra viitorului copil. Și o fecioară curată poate da naștere unui copil *străin*, dacă bărbatul nu este virgin. Tu știi despre asta, Vladimir?

— Da, Anastasia, din păcate, știu. Am citit despre un soldat care, întorcându-se din armată, s-a îmbătat la gară și s-a culcat cu o prostituată asiatică. S-a întors acasă în sat și s-a însurat cu fata care l-a așteptat, după care aceasta a născut un copil sașiu și cu pielea măslinie. Toți au învinuit-o pe fată, cu toate că prin împrejurimi nu trăia niciun asiatic. Dar eu am crezut că nu e musai să vorbim despre bărbați.

— Va trebui neapărat să vorbim despre bărbați, deoarece ei joacă un rol esențial în acest ritual.

Iată în ce constă ritualul. În locul în care cei doi soți locuiesc împreună, bărbatul va trebui să pregătească un așternut sub cerul înstelat. Un așternut pentru el și pentru soția lui. Vor trebui să postească timp de trei zile și să doarmă sub cerul liber. În fiecare seară, înainte de culcare, el va trebui să o spele pe soție și, totodată, și pe sine, cu apă de izvor. Pe ea să o șteargă de apă cu o pânză de in, în timp ce el nu se va șterge, ci va înlătura picăturile de apă cu mâinile. Va trebui să se bage ud în așternut alături de soție. Nu vor întreține raporturi intime în aces-

te trei zile.

Dormind sub cerul înstelat, chiar din prima noapte vor trebui să-şi ceară iertare unul celuilalt pentru trecut şi să-şi plănuiască viitorul copil.

Bărbatul va trebui să-şi închipuie că pruncul îi va semăna soţiei, iar ea că-i va semăna lui.

După aceste trei zile, ei pot avea raport intim. Planetele vor şterge din ei informaţia despre trecut şi despre copiii neconcepuţi.

Dar, înainte de a intra în relaţia intimă, bărbatul va trebuie să încununeze femeia. În ritualul vedruşilor, acest lucru îl face fecioara: ea îi pune coroana pe cap alesului. În acest ritual, însă, va fi bărbatul cel care va încununa femeia.

Acest ritual nu este obligatoriu pentru cuplurile care au căutat împreună locul pentru viitoarea lor vatră şi, găsindu-l, au început să locuiască acolo.

— De ce nu e obligatoriu?

— Ori căutarea în sine, ori rânduiala celor trei zile îi va purifica, dacă în tot acest timp se vor gândi la viitorul prunc, fără să-l conceapă...

— Anastasia, şi al treilea gând? Tu ai spus că sunt necesare trei gânduri simultane.

— Da, aşa am spus. Şi, în acest caz, cele trei gânduri au fost toate. Deja în a treia noapte în care bărbatul cu femeia au dormit sub cerul liber, ei au fost ajutaţi cu gândul său de viitorul prunc.

— Şi unde era el?

— Acolo unde toţi copiii aşteaptă conceperea dinaintea întrupării terestre.

Iată, acesta este ritualul pe care marele mag l-a întocmit şi l-a dăruit oamenilor, bucurându-se de cât de

eficient i-a reuşit. După acest ritual, familiile fericite au devenit tot mai numeroase.

Ai înţeles tot, Vladimir? Le vei putea povesti oamenilor despre acest ritual?

—Sigur că am înţeles şi le voi povesti totul.

—Şi nu vei adăuga nimic la povestea mea?

—Nu, nu voi adăuga.

—Atunci, nici ritualul nu v-a fi eficient.

—Cum? De ce?

—Pentru că nu va fi inclus şi gândul strămoşilor.

—Da, mi-amintesc. Bunicul mi-a vorbit despre asta: că noi va trebui neapărat să ne mărturisim dinaintea lor. Eu o să le amintesc asta cititorilor. Cu toate că nu-mi este prea clar de ce tocmai generaţia noastră să se mărturisească. Că doar nu am ocultat şi distrus noi cultura lor.

—Bineînţeles, se poate spune şi *nu noi*, însă mult mai bine ar fi dacă am avea alte gânduri.

—Care?

—Generaţia noastră are imensa onoare şi binecuvântare de a întoarce cultura strămoşilor noştri, de a lega firul curmat, cu ei. Doar atunci se vor dezvălui marile secrete în om. Numai atunci, gândurile acestora le vor fi de ajutor alor noastre. Acum, gândurile lor, din lipsa noastră de înţelegere, sunt nevoite să se confrunte cu noi.

Psihologia procreării şi venirii pe lume a Omului

Legat de această chestiune, trebuie remarcat din capul locului că, după informaţia Anastasiei, procesul de concepere, graviditatea şi naşterea omului sunt, în principiu, procese psihologice şi nu fiziologice, cele mai înalte creaţii comune ale bărbatului cu femeia. Fructul efortului gândurilor, sentimentelor şi intelectelor cuplului.

Iniţial, pe mine, această afirmaţie m-a pus în încurcătură şi cred şi că-i va pune şi pe mulţi cititori, prin urmare voi reproduce o discuţie mai detaliată pe marginea acestui subiect.

— Anastasia, cum se poate afirma că acesta e îndeosebi un factor psihologic? Fătul real, material se dezvoltă în uterul mamei. Femeia suferă schimbări fiziologice reale, uneori dureroase. Pe tema gravidităţii şi naşterii copilului, au fost scrise multe cărţi ştiinţifico-populare, în care se descrie detaliat ce şi cum trebuie să facă femeia gravidă, şi-anume în plan fiziologic. De aici reiese că pe prim plan stă fiziologia.

— Da, această opinie s-a înrădăcinat profund în conştiinţa societăţii umane, acesta este un fapt nefericit,

care mărturiseşte că partea importantă din componenţa omului, *al doilea Eu*, este împinsă pe planul doi sau este eliminată cu desăvârşire. Din acest motiv vin pe lume oameni care, ca esenţă, sunt departe de a-I semăna lui Dumnezeu.

Judecă singur, Vladimir! Fătul trăieşte şi se dezvoltă în pântecul matern nu pentru că cineva a scris unele lucrări ştiinţifice pe această temă, ci pentru că aşa a fost gândit de Creator, de natură. Amestecul în acest proces de înalt nivel nu înseamnă altceva decât înlocuirea naturii şi perfecţiunii cu artificialitatea şi imperfecţiunea.

Fiziologia de formare a trupului uman este programată de Creator şi poate să decurgă de la sine, fără ca mama şi tata să fie împovăraţi cu ghidarea acestui proces.

Psihologia şi filozofia naşterii este un proces net superior şi este în întregime stăpânit de mamă şi tată. Este creaţia comună a Creatorului cu omul.

Durerea care survine în momentul naşterii unui copil indică abordarea psihologică eronată a părinţilor a procesului de naştere.

În ambientul natural, multe animale îşi nasc puii şi nici nu suferă, nici nu pier. Nici pentru creaţia Sa iubită - omul - Creatorul nu a putut concepe suferinţa. Aşa cum nici părinţii iubitori nu concep suferinţa pentru copiii lor.

Cu îndeplinirea celei mai înalte sarcini predestinate - zămislirea omului Divin - Creatorul a însărcinat-o pe femeie, cea care poartă pruncul Divin în pântecele ei. Recompensele sunt sentimentele de beatitudine şi valurile de încântare din timpul naşterilor, iar nu durerea. Dimpotrivă, naşterea omului trebuie să fie un proces fericit şi plăcut.

Omul, înşelat de ştiinţele oculte, sugestionat de

întuneric, prin gesturile sale greşite, a transformat naşterea pruncului într-o durere pentru mama acestuia, iar pentru el un şoc de moarte.

—Ce treabă are aici şocul, mai ales unul de moarte, pentru prunc? El doar se naşte.

—Aşa e, se naşte. Însă nu înţelege cum de, în timpul acestui act, ceva oribil îl împinge afară din spaţiul plăcut şi desăvârşit şi de ce mama lui suferă şi simte durere. Durerea mamei îi provoacă mari suferinţe pruncului.

—Se poate naşte fără nicio durere?

—Nu doar nedureros, ci cu măreaţă şi plăcută încântare şi fericire.

—Medicina modernă e capabilă deja să asigure o naştere aproape fără dureri, cu ajutorul anesteziei.

—Anestezia reduce durerea mamei, dar amplifică în noul-născut suferinţa sufletească, întrucât pe timpul anesteziei, el pierde contactul cu mama. Frica îi va genera această stare şi nesiguranţa în sine, astfel încât, acestea vor dăinui în el până la maturitate, uneori chiar până la o vârstă înaintată. Toate acestea nu-i vor permite să se nască din nou.

—De ce se întâmplă asta?

—Pe perioada cât trăieşte în pântecul mamei, omul se simte confortabil, plăcut, mult-aşteptat şi liniştit. La nivel fizic, el primeşte toate cele necesare. Lipsa problemelor pe care le întâmpină omul în viaţa contemporană, îi permite să perceapă structura Universului.

În timpul celor nouă luni de la crearea lumii pentru el, copilul va primi toată informaţia despre extraordinara structură a Universului şi despre predestinarea omului. Lumea din uterul matern este pentru el minunată

şi infinită.

Şi, brusc, ceva încearcă să-l împingă în mod brutal afară din măreaţa binecuvântare. Toate femeile cunosc momentul: începerea contracţiilor. Par inevitabile şi, din acest motiv, oamenii nu se mai gândesc la ceea ce simte pruncul în timpul lor. Puţine femei ştiu azi că pruncul nu trebuie speriat. Ba, dimpotrivă, în timpul durerilor facerii, pruncul trebuie mângâiat, cu el trebuie să se vorbească, să se comunice şi trebuie invitat să vină pe lume. Şi că, în acest timp, la durere, îndeobşte să nu se gândească.

El va auzi chemarea mamei şi a tatălui său, va considera apăsarea ca pe o alintare şi o chemare, va dori să cunoască necunoscutul, va veni pe lume din proprie dorinţă.

Dorinţa spontană de a veni pe lume, poartă cu sine o importanţă vitală. Informaţia primită de la Dumnezeu în timpul acestor naşteri se va conserva întreagă în copil.

Când femeia are frică de durerile facerii, frica se transmite la fiinţa umană din uter.

Când femeia are dureri la naştere şi se gândeşte doar la sine, omul din uter suferă dublu, se simte abandonat şi, cel mai important, neajutorat şi neocrotit. Aceste sentimente sunt dăunătoare şi netrecătoare. Ele şterg informaţiile obţinute anterior cu privire la structura Universului. Le şterg, deoarece sunt contradictorii cu acestea. Prin aceste naşteri, pentru prima oară în viaţă, omul se simte o nulitate, supus oareşicăror forţe şi nu stăpânul Universului.

Se naşte corpul omului, dar nu se naşte în el duhul stăpânului şi al bunului Creator. Acest om nu va deveni asemănător lui Dumnezeu, ci va rămâne sluga altor

esențe, toată viața va continua să încerce să se elibereze de robie, însă în zadar.

La fel, împărații lumii și președinții, laolaltă cu gărzile lor, sunt tot sclavi. Se comportă de ca și cum ar rezolva chestiuni importante, încearcă să-și afle fericirea, însă tot nefericite și deznădăjduite le rămân viețile, apă și aer înnegrind.

Gândul de deznădejde insuflat de suferința din timpul acestor nașteri, împiedică societatea umană să facă alegeri demne.

— Da, oribil tablou această naștere... Posibil că nu întâmplător recurg astăzi unele femei la nașterea prin cezariană? În acest caz nu se mai întâmplă toate astea. Tu ce crezi?

— Se întâmplă. Această metodă cu greu poate fi numită naștere. Seamănă mai degrabă cu o simplă operație. Cine aduce omul pe lume în acest caz? Mama care nu l-a născut sau chirurgul care a operat corpul ca să scoată pruncul?

Încă nevenit pe lume, pruncul pierde brusc contactul cu mama, prin urmare cu întreaga structură a Universului. Și-apoi îl scot siluit din uter. De ce? Unde? Și de ce atât de dur? De ce nu depinde nimic de el? Întreaga lume se năruie pentru el!

Pe lume a venit un copil. Așa consideră oamenii, în timp ce el, în momentul nașterii, se simte ucis. Omul-prunc a rămas, chipurile, în viață, în timp ce de fapt i-a rămas viu doar trupul. Al său *al doilea Eu,* particulele esenței sale spirituale ucise, și-l va căuta întreaga viață. Iar de acest lucru vinovați sunt mama și tatăl său.

— Anastasia, din cât înțeleg eu, de femei și de modul în care procreează și nasc copiii, depinde viitorul

urmaşilor lor şi viitorul întregii civilizaţii umane. E adevărat?

— Da, Vladimir, aşa este. Şi nu într-o mai mică, ci egală măsură, naşterea omului depinde şi de tată, de soţ.

Când pe lume pruncul este adus de bărbat...

—Stai, stai, Anastasia, explică, ce vrei să spui cu cuvintele *adus pe lume de bărbat*? Că doar, bărbatul nu poate naşte. Din punct de vedere fiziologic, nu este apt să nască.

—Tocmai în asta constă subterfugiul. Prin inocularea în marea majoritate a oamenilor a ideii că la naştere important este procesul fiziologic, a fost eliminat din procesul naşterii măreţul spirit al Tatălui-Creator. Mai exact spus, a fost eliminat Dumnezeu-Tatăl. Lipsa Lui s-a reflectat asupra femeilor prin durerea facerii, ulterior prin suferinţa umană.

—Explică mai amănunţit, care este rolul bărbatului la naştere şi de ce eliminarea lui este echivalentă eliminării lui Dumnezeu? Bărbatul-tată ar trebui să participe la naştere?

—Nu e musai ca bărbatul să ia parte la naştere, ar fi de ajuns doar să-i fie alături femeii. Oricum, nu asta e menirea importantă a unui tată.

—Atunci care e?

—Ca să înţelegi, trebuie să realizezi că uterul

matern hrăneşte trupul fătului conceput împreună cu bărbatul iubit. Hrăneşte trupul, e important, însă nu uterul este elementul principal.

Fătul reacţionează la starea mamei şi la sentimentele ei, totodată, şi în egală măsură, şi la ale tatălui.

Când soţul vorbeşte cu soţia însărcinată, fătul nu înţelege cuvintele părinţilor, nu pătrunde pe deplin sensul celor spuse, însă simte la nivel subtil sentimentele părinţilor săi.

Bărbaţii, uneori, mânaţi de sentimente de tandreţe, mângâie pântecele soţiei şi îşi lipesc urechea de el, pentru a auzi mişcarea fătului. Aceste atingeri îi sunt plăcute femeii. Copilul din ea nu le simte la nivel fizic, ci le percepe la un nivel mult superior.

Fluxurile de sentimente venite de la mamă şi de la tată ajung la făt, care le primeşte cu bucurie măreaţă şi cu fericire.

La nivel senzorial, fătul citeşte şi gândurile. Când părinţii se iubesc, îşi aşteaptă copilul în înţelegere şi se gândesc la el, atunci acesta, aflându-se încontinuu, chiar din clipa conceperii, în câmpul energetic al părinţilor, se simte bine.

Prin percepţiile mamei şi ale tatălui, fătul simte spaţiul înconjurător, dincolo de uterul matern.

Dacă tatăl, aflându-se lângă femeia însărcinată, se va bucura de trilul unei privighetori, fătul din uter va simţi la rândul său cântul privighetoarei şi bucuria tatălui. După ce se va naşte şi va creşte, el se va bucura întocmai la fel ca în uter de trilul privighetoarei.

Dacă mama şi tatăl se vor speria văzând un şarpe, atunci şi copilaşul născut se va speria la vederea şerpilor. Aflându-se în uter, el nu a văzut şarpele, însă infor-

mația celor văzute de părinți se va păstra în subconștientul său pentru toată viața.

Dacă tatăl îi va cânta cântece soției însărcinate, pruncul lor, crescând, va cânta la fel de bine ca tatăl său. Dacă tatăl se va gândi la stele, în urmașul lor se va trezi interesul pentru stele.

— Am auzit povestea unui compozitor care îi cânta adesea iubitei soții însărcinate o melodie compusă de el la pianină. Apoi, acesta divorță de ea, încă înainte ca pruncul să se nască. Femeia dădu copilul la o școală de muzică. Într-o zi îl auzi pe micuț interpretând la pianină melodia lui taică-su. Surprinsă, femeia, la început gândi că fiul găsise pe undeva notele vechi, deoarece acea melodie nu mai fusese auzită la niciun concert, iar notele ei nu fuseseră publicate înainte. Când intră în cameră, văzu că fiul ei cânta fără partitură. Și-atunci îl întrebă:

— Cine te-a învățat această melodie, fiule?

— Nimeni, răspunse băiatul, am auzit-o undeva, dar nu-mi amintesc unde. Îmi place. Îți place și ție, mama?

— Și mie îmi place foarte mult, spuse femeia și-l întrebă din nou pe fiu: — Dar cum ai reținut-o, devreme ce la școală, la început, tu, nici pe note nu puteai interpreta opere necunoscute?

— Da, așa e, însă această melodie am reținut-o oarecum repede. De ca și cum s-ar fi aflat undeva în mine. Eu vreau să o continuu și să-i adaug tonalități noi.

Băiețelul prelungi melodia tatălui său, auzită în uterul matern. Și, ca și tatăl lui, și el deveni un compozitor.

— Tu ai dat un exemplu bun, Vladimir, și acesta nu este unicul. Multe exemple stau mărturie faptului că

educația copilului va fi eficientă, dacă va fi începută chiar din pântecele mamei. Ba chiar un pic mai înainte de concepere.

— Cum, mai înainte? Că înainte de concepere nu există nimeni!

— Vezi, Vladimir, tu mi-ai vorbit despre telegonie. Despre faptul că pruncul născut, uneori seamănă cu primul bărbat din viața femeii şi nu cu cel cu care a fost conceput fizic. Acest fenomen grăieşte despre faptul că omul, chiar înainte să fie conceput, încă stând la coadă pentru a fi zămislit, citeşte deja informația tatălui.

— Există o astfel de coadă?

— Da. Imediat ce un bărbat şi o femeie au o apropiere intimă, în spațiu ia naştere un duh pregătit să se încarneze în material.

— Chiar şi în cazul în care apropierea a fost aşa... nu pentru a concepe un copil?

— Duhul apare atunci când bărbatul simte plăcerea.

— Vrei să spui, orgasmul?

— Nu-mi place acest cuvânt, Vladimir, îndărătul său nu stă informația corectă despre esență.

— Bine, fie, o plăcere. Dar tu poți dovedi oarecum apariția acestui duh?

— Dovezile, Vladimir, le poți găsi şi singur, de vei dori acest lucru. Unii pot pătrunde esența acestui fenomen doar din câteva cuvinte rostite, în timp ce pentru alții pot fi necesari ani întregi, plini de dovezi. Şi chiar şi aşa e posibil să nu vrea să o pătrundă.

— Dar ştiința modernă poate oferi cel puțin câteva dovezi indirecte în sprijinul a ceea ce vrei tu să spui?

— Desigur.

— Care știință? Biologia, genetica? Vreau să știu pentru a găsi mai ușor dovezile.

— Vladimir, le poți găsi lesne în fizică.

— În fizică? Ce legătură are fizica? Tu ai vorbit despre spiritualitate; aici e vorba de ezoterism, nu e nevoie de fizică.

— În fizică există legea conservării energiei.

— Și ce treabă are această lege?

— În bărbat, în timpul apropierii intime de o femeie, crește o energie neobișnuit de mare care, într-un anumit moment, se descarcă. Conform legii de conservare a energiei, aceasta nu poate să dispară pur și simplu fără urmă, ci trece dintr-o stare în alta. În acest caz, cantitatea enormă de energie a bărbatului și degajarea ei fulgerătoare formează un duh.

— Da, este convingător, dar și trist în același timp. Îți închipui câți bărbați au creat aceste duhuri care nu s-au materializat? Cu siguranță, sunt mai multe decât oamenii care trăiesc pe pământ.

— Da, mult mai multe.

— Ele suferă sau rămân niște energii insensibile?

— Ele posedă sentimente. Suferințele lor sunt neobișnuit de mari.

— Iar cele care și-au aflat zămislirea, își simt imediat părinții?

— Da, imediat! Și în egală măsură, atât pe mamă cât și pe tată.

În cele nouă luni în care fătul se află în uterul matern, părinții îl pot învăța multe. Nu trebuie să i se repete lecția de două ori, deoarece el va reține instantaneu toată informația recepționată prin părinți.

Tatăl care deține cunoștințe depline, în toate cele

nouă luni, de ca şi cum ar cloci, formează cel de-*al doilea Eu*, spiritual şi intelectual, al copilului.

Tocmai tatăl este responsabil de cea mai înaltă componentă a omului şi în asta el joacă un rol similar lui Dumnezeu.

Tatăl este cel care dă naştere componentei spirituale a omului. În toate cele nouă luni, taţii trebuie să implementeze un program care să formeze spiritul, caracterul şi intelectul viitorului om.

—Tu, Anastasia, vorbeşti despre un program, despre tatăl care are cunoştinţe depline, despre procesul de educare a copilului aflat în uterul mamei...

—Eu nu vorbesc despre educarea copilului de către tată, ci de naşterea lui. Tatăl nu-l educă, în realitate, el dă naştere celui de-*al doilea Eu*, nematerial, al viitorului fiu sau fiică.

—În opinia mea, pe la noi nici nu există această noţiune. Şi, probabil, e păcat că nu există. La noi, rolul principal al tatălui în educarea copilului se încheie imediat după concepere. După actul de procreare, în cel mai bun caz, el poate ajuta soţia însărcinată la treburile gospodăreşti sau le poate asigura amândurora cele necesare.

—Din păcate, aşa se întâmplă în majoritatea cazurilor.

—În acest caz, cine formează partea cea mai importantă, spirituală, a omului, devreme ce tatăl nu-şi înţelege predestinarea?

—Întâmplarea sau cine doreşte, cine o cunoaşte, urmărindu-şi prin asta scopurile.

—Aşadar, reiese că bărbaţii care nu-şi cunosc pe deplin rolul în formarea viitorilor lor copii, începând cu momentul procreării, cresc oarecum nişte copii străini?

— Din păcate, nu rareori se întâmplă aşa.

La un moment dat am simţit cum mi se dezvăluie clar însemnătatea spuselor Anastasiei, şi pe fondul lor, întregul impas în care a nimerit viaţa noastră. Probabil, toate cataclismele sociale au loc tocmai din acest motiv: în majoritatea covârşitoare a cazurilor, chiar aflându-ne alături de copiii noştri, întreţinem puţine relaţii cu ei. Îi aruncăm în voia sorţii, îi încredinţăm altora. Iar pe durata dialogului cu Anastasia, deja situaţia mea personală, ce să mai spun de cea generală, chemă în mine sentimente triste, ba mai mult; tristeţe şi disperare, proiectate peste tot restul vieţii. N-am mai simţit nici măcar nevoia de a continua dialogul.

— Ai pălit, Vladimir. Ochii ţi s-au stins... Ce ai? - întrebă Anastasia, văzând starea în care mă aflam.

— Nu mă mai simt în stare să continuu.

— Eu ştiu, mai mult sau mai puţin, ce s-a întâmplat cu tine. Dar îţi va fi mult mai uşor dacă-ţi vei defini singur motivele tristeţii.

— Ce să mai definesc? E destul de clar şi aşa... Când am înţeles importanţa informaţiei tale, legată de naşterea copiilor, instantaneu am realizat că nici eu nu am luat parte îndeajuns de concret la naşterea fiicei mele, Polina. Doar că pe atunci, nici eu şi nici soţia nu ştiam cum ar fi trebuit să ne purtăm în cazul naşterii. Tu, însă, aceste informaţii le aveai; ai născut un fiu, apoi o fiică, în timp ce eu, din câte se pare, am rămas iar deoparte. Tu ştiai şi, cu toate astea, nu mi-ai vorbit la vremea oportună despre îndatoririle unui tată. Ba, mai mult, mi-amintesc cum mi-ai spus că eu, îndeobşte, un timp mai bine să nu-mi văd fiul, chiar şi după venirea lui pe lume. De ce te-ai comportat aşa, Anastasia?

— E adevărat, aşa ţi-am spus, Vladimir. Dar judecă şi tu! Ce l-ai fi învăţat pe fiul tău, stând alături de mine nouă luni în taiga? Vrei să-ţi spun eu ce?

— Ei bine, spune-mi!

— Pe-atunci, tu mi-ai cerut să-mi părăsesc poieniţa natală din taiga, Spaţiul de Iubire format de părinţii mei. Ai vrut ca eu să nasc la oraş, într-un spital. Ai spus, apoi, să-l dăm pe fiul nostru la grădiniţă, apoi la o şcoală bună, ca să facă din el un om de afaceri demn de a continua activitatea ta.

— Da, aşa am spus, dar pe atunci nu ştiam prea multe. Apoi m-am împăcat cu ideea că tu nu poţi sau nu vrei să locuieşti în oraş. Însă, nici aşa, tu nu mi-ai propus să rămân lângă tine în taiga.

— Dacă ţi-aş fi propus, ai fi rămas?

— Nu ştiu, poate că aş fi rămas.

— Şi ce ai fi făcut?

— Ca oricare alt bărbat, m-aş fi îndeletnicit cu treburi gospodăreşti.

— Dar tu, Vladimir, ştii bine că eu, aici, nu am nevoie de niciun ajutor fizic. Aici, totul e predispus pentru o folosinţă fără eforturi: şi aerul, şi apa, şi animalele şi plantele. Atunci când te-am întrebat despre treburile tale, vroiam doar să-ţi cunosc gândurile cele mai importante din timpul aşteptării fiului. Acum taci. Au rămas aceleaşi de atunci, la fel ca şi cuvintele.

Erai pe punctul de a-ţi imputa că nu ai reuşit să mă convingi să merg să trăiesc în oraş. Ba, mai mult, ai clocit chiar şi un plan: cum să mă duci cu de-a sila să nasc în oraş. Aşa e? Recunoaşte!

— Mda, mi-a trecut prin cap acest gând.

— Acum, imaginează-ţi Vladimir, ce ar fi simţit

fiul nostru de la aceste gânduri, generate de tatăl său. Mai ales că erau agresive.

—Mda, nu cred că i-ar fi picat tocmai bine, înțeleg. Oricum, mă simt trist că acum... Din cât se pare, sunt un tată netrebnic. Iar tu ai născut un fiu, apoi o fiică și reiese că nici ei nu sunt desăvârșiți.

—Crede-mă, Vladimir, și nu te frământa, nu fi trist, tu, pentru copiii noștri, ești un tată desăvârșit. Iar fiii noștri sunt reușiți. Băiețelul nostru e chiar un pic încărcat cu informație și sensibilitate; străbunicul meu, Moise s-a străduit în acest sens, fără să se abțină de la nimic.

—Cum așa? Nu ți-am fost alături în timp ce erai însărcinată, nu am pus la cale niciun program, nu am asistat la nașteri, pe copii nu i-am invitat să vină pe lume, dar, cu toate astea, tu spui că am rămas un tată desăvârșit. Doar că dovezile arată tocmai contrariul...

Ritual pentru femeia care naşte în lipsa soţului

— Civilizaţia vedrusă, Vladimir, cunoştea o multitudine de ritualuri. Cuvântul *ritual* nu se potriveşte întocmai pentru a descrie acele acţiuni, însă eu, pur şi simplu, nu găsesc alt cuvânt. Pentru a prescurta îl vom folosi pe acesta, doar că tu va trebui să înţelegi că ritualul vedruşilor, în limba contemporană, poate fi caracterizat prin acţiunea umană ştiinţifică şi raţională, bazată pe cunoaşterea tuturor energiilor universale în relaţie cu sufletul uman. Ritualurile, după cum ştii şi tu, erau implementate de tagma magilor şi marilor înţelepţi prin sincronizarea cu stelele. Generaţiile ulterioare le testau practic şi le îmbunătăţeau an după an.

Printre toate aceste ritualuri, exista unul dedicat femeilor care urmau să nască copilul departe de soţ. Astfel de situaţii, chiar de erau foarte rare, se întâlneau şi în perioada civilizaţiei vedruse. Uneori, soţul era constrâns să plece la drum lung. Soţia lui însărcinată, rămasă acasă, săvârşea un ritual aparent simplu, dar de lungă durată şi de grea încercare pentru raţiune şi voinţă. Dacă dragostea femeii pentru tatăl pruncului era puternică, ea reuşea, de

una singură, să dea viață unui copil desăvârşit. Dragostea – măreața energie – o ajuta în asta.

—Care sunt acțiunile din care constă acest ritual? Şi în vremurile noastre moderne există femei nevoite să poarte fătul singure şi apoi să nască în lipsa soțului. Ritualul de care pomeneşti tu le-ar putea fi de folos şi lor?

—Femeia însărcinată, care se află departe soț, în timpul celor nouă luni trebuie să comunice mintal cu fătul în numele tatălui său cel puțin câte trei ore pe zi şi, din când în când, să vorbească mintal cu soțul despre viitorul copil. Se pot avea şi opinii contradictorii, însă nu este admisă, sub nicio formă, agresiunea, nici măcar dacă părerile sunt contrare. Dialogul dintre cei doi părinți trebuie să fie doar binevoitor, atât unul față de celălalt cât şi față de făt.

Este de dorit ca acest dialog să aibă loc de fiecare dată în acelaşi moment al zilei. Comunicarea femeii cu copilul în numele tatălui poate fi împărțită în două părți; dimineața şi seara. Cu circa 15-19 minute înainte de dialogul mintal al mamei cu fătul în numele tatălui, femeia trebuie să mănânce sau să bea ceva uşor asimilabil, prielnic sieşi şi fătului.

Băutura consumată înaintea dialogului mintal, trebuie să fie aceeaşi de-a lungul tuturor celor nouă luni. Această băutură nu va putea fi consumată în nicio altă conjunctură, afară de cea a dialogului mintal.

Eu, de exemplu, preparam o băutură din aproximativ o sută de mililitri de lapte de cedru, trei picături de ulei de cedru, puțin polen de flori. Luam apoi pe un bastonaş puțină miere, amestecam totul într-o piuă mică de lemn şi o beam cu sorbituri foarte mici.

Băutura poate fi preparată şi din alte alimente,

cu condiția ca acestea să fie naturale, pur ecologice, elemente uşor digerabile de organismul femeii, utile şi pe placul fătului din uterul mamei. Este foarte important!

Dacă băutura consumată de mamă nu va fi prielnică şi pe placul fătului, atunci acesta va asocia dialogul cu un fenomen neplăcut, refuzând ulterior tatăl şi împotrivindu-se dialogului cu el.

După naşterea copilului, femeia va trebui să consume acea băutură pentru încă un timp oarecare, înainte de alăptarea în timpul căreia intenționează să aibă un dialog în numele tatălui.

În cazul în care copilul crescut nu mai suge laptele matern, iar tatăl încă nu s-a întors, băutura aleasă de femeie să nu-i fie dată în niciun caz copilului. Băutura îi va fi oferită în momentul primei întâlniri cu tatăl.

Pe lângă toate astea, femeia trebuie să-şi aleagă de pe boltă o stea, prin intermediul căreia să comunice cu bărbatul iubit şi de care să-şi amintească în timpul fiecărui dialog cu fătul.

Dialogând mintal cu fătul, femeia trebuie să-i prezinte, pe cât posibil fidel, imaginea tatălui: caracterul, intonația vocii, viziunea lui. Să nu se prefacă şi să nu-l laude. Iar dacă în unele aspecte nu este de acord cu el, va trebui să-şi explice punctul de vedere, însă fără să fie agresivă, ci cu iubire. Să nu-l acuze pe el pentru neînțelegere, ci să se considere ca fiind nepregătită să asimileze sau să expună conceptul lui. Ori că ar trebui să mediteze mai atent asupra celor spuse de soț.

În timpul acestui dialog, femeia însărcinată să se mângâie pe pântece, sugerând prin asta gestul tatălui.

Tot atât de important este ca, în timpul acestui dialog cu bărbatul, toate momentele negative, dacă aces-

tea au existat înainte, să fie înlăturate. Să fie amintite doar clipele cele mai frumoase.

În timpul celor nouă luni, femeia să se străduiască să fie cât mai izolată posibil. Atunci, copilul o va simți pe ea și pe tatăl său. Și chiar dacă soțul-tată nu le este în vecinătate, copilul se va afla în aura lui.

Dacă femeia va săvârși toate aceste acțiuni ale ritualului, bărbatul se va întoarce la ea și la copilul său. Și chiar dacă dragostea lui era slabă sau lipsea cu desăvârșire, i se va înfiripa un neasemuit sentiment de iubire, care-l va îmbia la fapte binevoitoare.

Efectul și puterea acestui ritual le erau cunoscute multor femei vedruse și, din acest motiv, magii se străduiră să-l șteargă din mintea femeilor și să-l aplice numai atunci când erau convinși de lipsa sentimentelor vicioase la acestea.

— Care sentimente vicioase, Anastasia?

— Folosindu-se de acest ritual, femeia îndrăgostită, dar sub puterea viciului, ar fi putut cuceri orice bărbat, chiar dacă acesta trăia deja cu o altă femeie. Ba, mai mult: chiar și fără să aibă cu el un raport intim.

— Cum fără intimitate? Fără apropierea intimă, nu se poate procrea. Și-atunci, cui să-i vorbească ea despre tată?

— Indiferent cu cine ar fi procreat, femeia ar fi putut dialoga cu fătul în numele celui iubit, prin asta atrăgându-l spre ea. Și în acest caz, copilul la exterior ar fi semănat cu bărbatul iubit de ea și nu cu cel cu care l-a conceput. Tu ar trebui să știi deja asta, Vladimir, cunoscând fenomenul telegoniei.

— Da, știu, dar de ce tu, Anastasia, dezvălui ceea ce au ascuns magii? Acum, unele femei vor începe să fure

bărbaţii care le plac din sânul familiilor cu ajutorul acestui ritual. Aşa ceva nu trebuie publicat.

—Poţi să-l publici fără teamă, Vladimir. Eu am eliminat un element din acest ritual, astfel încât, acum, nu va mai putea distruge familiile fericite.

—Dar dacă tu ai reuşit să elimini acest element, cum de nu au reuşit şi magii s-o facă?

—Magii nu ştiau cu ce să-l înlocuiască.

—Magii nu ştiau, tu cum de ştii? Pe deasupra, tu, Anastasia, ai afirmat că magii verificau întotdeauna în practică eficacitatea ritualurilor lor. Tu nu ai avut cum s-o faci.

—Ba, am putut.

—Când? Pe cine???

Oh, Doamne! Brusc mi-am amintit cuvintele spuse cu mulţi ani în urmă de Anastasia. Atunci nu le-am dat nicio atenţie, însă acum... Iată acele cuvinte:

„Eu, Vladimir, îţi voi întoarce respectul fiicei şi iubirea soţiei". Incredibil, dar a reuşit! Atunci, de ce soţia nu este geloasă pe Anastasia şi de ce fiică-mea o respectă? Anul acesta mi-am vizitat familia. Anastasia a reuşit să facă ceva incredibil. Nu e clar cum şi nici cu ce forţe, dar a reuşit!

Toate institutele din lume, luate împreună, care se mândresc cu cuceririle lor tehnologice, nu reuşesc să rezolve una dintre cele mai importante probleme din lume: să întoarcă iubirea şi respectul în familii. Ea poate! Dumnezeule! Ce cunoştinţe colosale, cu adevărat divine, pierde umanitatea? De ce? Cine poate da acest răspuns?

Iar Anastasia... câtă forţă de iubire are! Ceea ce a făcut ea, va fi preţuit la un nivel mult mai înalt de urmaşii noştri decât de noi, cei de azi. Simţeam nevoia să

fac ceva bun pentru ea; m-am apropiat de Anastasia, m-am aşezat într-un genunchi şi i-am sărutat mâna. Se lăsă şi ea în genunchi şi îşi strânse mâinile în jurul gâtului meu.

I-am auzit bătăile inimii şi i-am simţit parfumul neobişnuit al părului, aroma îmbătătoare a respiraţiei şi mirosul laptelui matern, ca cel al sânului mamei... Am şoptit:

—Ce să fac ca să fiu demn de tine, Anastasia?

Însă ea nu răspunse, îmi strânse mai puternic capul la pieptul ei. Destinul meu nu cunoscuse, probabil, secunde, ore şi zile mai fericite.

Unde să naştem copiii?

Îmi vine greu să scriu cu acest *stil sec* şi, totodată, să înţeleg la rece şi fără emoţii, unde ar fi mai bine pentru părinţi şi pentru prunc să aibă loc naşterile. În sala de operaţii a spitalului sau în mediul de acasă?

Din câte ştiu eu, primele case de naşteri au luat fiinţă în Egiptul Antic şi în Roma sclavagistă. Serveau pentru sclavele gravide.

După naştere, sclava rămânea de la cinci la nouă zile cu pruncul, după care se întorcea la muncă, venind la copil doar ca să-l alăpteze şi peste noapte.

Această condiţie se prelungea de la şase la douăsprezece luni. Era diferită de la loc la loc şi depindea de raportul dintre stăpân şi sclavi. După înţărcare, copilul era luat sub ocrotire de către unele sclave-dădace, special instruite. Mai târziu, când copilul creştea, de educaţia lui se ocupau alţi sclavi, în funcţie de predestinaţia acestuia.

De exemplu, băieţii erau încredinţaţi specialiştilor în arme. Aceşti soldaţi care nu-şi cunoşteau părinţii, trecând printr-o instruire fizică specială şi pregătire psihică, deveneau supuşi stăpânului lor. Din copilărie li se insufla ideea că acesta le era mamă, tată, îndeobşte,

Dumnezeu. Pentru asta a fost instituită chiar o religie.

Şi din cât se pare, situaţia antică este foarte asemănătoare celei contemporane: Casa de naşteri - grădiniţa - şcoala - institutul. Rezultatul - un sclav desăvârşit. Iar dat fiind faptul că suveranul nu se vede, sclavul se simte liber, prin urmare nu se revoltă.

Nobilimii Romei Antice şi a Egiptului, chiar şi clasei de mijloc, nici prin cele mai oribile coşmaruri nu le trecea prin cap să nască copiii în afara casei.

Acasă chemau mai întâi moaşele, mai târziu doctorii şi prezicătorii.

În Rusia, primele izbe de naşteri au fost gândite pentru prostituate. Uneori, femeile din această categorie mergeau să nască în şatrele de ţigani unde îşi şi lăsau progeniturile nedorite, spre educare. Iar ţiganii le primeau.

În genere, casa de naşteri e un nonsens. Reprezintă mărturia strălucitoare a pierderii instinctului matern la femei şi a rătăcirii nu numai a cunoştinţelor primordiale, ci şi a culturii elementare a simţurilor, la omul contemporan. Rătăcirea iubirii autentice faţă de femeia şi copilul său, cât şi faţă de o parte din sine şi de propria perpetuare.

Copilul născut într-o casă de naşteri nu poate fi doar al vostru. El mai este şi al altcuiva. Procesul de naştere implică procrearea, sarcina şi venirea pe lume a copilului. Iar ultima nu este mai puţin importantă decât celelalte. Devreme ce-l daţi pe mâini străine, sunteţi indiferenţi faţă de voi înşivă şi faţă de copil, ceea ce înseamnă că vă raportaţi incomplet la naşterea urmaşului. În consecinţă, nu nutriţi sentimente paterne depline faţă de copil, iar el va simţi asta şi, ca urmare, vă va răsplăti cu lipsa

sentimentelor puternice de fiu sau fiică.

Nici iubirea nu va fi completă: astfel de copii nu pot iubi nu numai părinții, dar nici viața. Iubirea nu li s-a arătat atrăgătoare chiar din momentul venirii pe lume.

Bineînțeles, această omisiune poate fi compensată prin anumite gesturi față de noul-născut, dar nu e aşa simplu.

Venirea pe lume a copiilor la diferitele popoare ale lumii, poate fi considerată tot mai desăvârşită mergând pe firul istoriei spre origini şi tot mai absurdă, până la primitiv, în zilele noastre.

În lumea de azi, modernă, naşterea seamănă mai degrabă cu îndepărtarea apendicelui din corpul bolnavului.

De asta aş vrea să vorbesc despre ceva mai îmbucurător. Omenirea, oricum, începe să reflecte asupra esenței celor ce se întâmplă.

În Rusia, S.U.A. şi Franța încep să se înființeze *Şcolile de Obstetrică Spirituală*. În mai multe țări operează deja *Asociația de Educație Intrauterină*.

La Moscova şi Sankt-Petersburg sunt în desfăşurare cursuri de naştere acasă. Oamenii se străduiesc să-şi întoarcă tradițiile şi cunoştințele pierdute. Iubirea pierdută.

Dar haideți să vedem cum aveau loc naşterile copiilor în familiile vedruse. Potrivit cuvintelor Anastasiei, se întâmpla aşa...

Naşterile la vedruşi

Mama şi bunica îi povesteau gravidei despre simptomele care trebuiau să apară şi despre ce va simţi în ajunul naşterii. Aşa făcu şi bunica Liubomilei, descriindu-i în detaliu cum şi-a născut ea copiii.

Vedrusele năşteau, de obicei, acasă, într-o covată de lemn, asemănătoare cu cada din zilele noastre, dar mai scurtă şi ceva mai adâncă. Era un vas conceput special pentru naştere, ulterior utilizat ca leagăn pentru copil.

În covată se turna apă pură de izvor, încălzită la temperatura corpului. Pe partea externă a lateralelor erau montate nişte suporturi de care femeia îşi sprijinea călcâiele.

Marginile erau prelucrate în aşa fel încât femeia să se poată ţine bine cu mâinile. Aerul din încăpere - pe atunci nu se măsura cu termometrul - se spune că trebuia să fie la o temperatură care să-i permită corpului uman gol, în condiţie de repaus, să nu simtă nici cald şi nici frig.

Covata pentru naştere se poziţiona pe podea, în aşa fel încât născătoarea să privească spre răsărit.

Alături de cădiţă se punea un vas mai mic, cu apă.

Pe o băncuță, lângă covată, erau așezate patru prosoape de in, fără desene și broderii. Pânza trebuia să fie delicată, nu aspră.

În timpul nașterii la vedruși, în cameră, în afară de născătoare și soțul ei, nu se afla nimeni altcineva: nici moașe experimentate, nici rude apropiate și nici chiar părinții.

Înainte de durerile facerii, tatăl aprindea la intrarea pe moșie un foc care scotea un fum alb, frumos mirositor. La acest foc se adunau, după cum era datina, rudele apropiate, venea o moașă cu experiență, uneori chiar și un mag.

În bocceluțe și coșulețe, părinții gravidei și ai soțului aduceau de-ale gurii și de băut și se așezau pe băncuțele de sub acoperișul improvizat lângă foc de soțul gravidei.

După legile vedruse, niciunul dintre ei nu era îndreptățit să treacă granița moșiei. Soțul gravidei, la rândul lui, nu putea nici să meargă la ei, nici să le vorbească, nici chiar de la distanță.

Aceste legi nu erau rezultatul vreunei superstiții, ci decizii bine verificate, de caracter psihologic. Nimeni și nimic nu trebuia să distragă atenția tatălui și, mai ales, a născătoarei de la așteptarea copilului lor.

Cu toate astea, prezența rudelor și a unei moașe cu experiență aduceau un plus de liniște viitorilor părinți. În cazul unei situații neobișnuite și periculoase, puteau interveni ajutându-i, cu toate că astfel de situații erau foarte rare.

Pe toată durata durerilor facerii, mama vorbea neîntrerupt cu fătul, îl încuraja ajutându-l să intre fără teamă în lumea nouă pentru el. Vedrușii știau bine cât era

de importantă comunicarea mintală şi verbală cu omul care venea pe lume, întrucât la acest proces iau parte în egală măsură mama, tata şi copilul.

Tot atât de important era ca prima privire a mamei la noul-născut să nu fie speriată de aspectul exterior al acestuia (nasul puţin turtit, culoarea pielii la naştere etc.). Privirea trebuia să-i fie afectuoasă şi plină de entuziasm.

Copilul născut era scos din apă de tată, care îi sugea cu gura mucusul din guriţă şi năsuc şi îl aşeza pe burta mamei, care îl alăpta. Asta provoca ieşirea placentei pe care tatăl o punea într-un recipient dinainte pregătit. Apoi, cu un cuţit dezinfectat în foc, acesta tăia cordonul ombilical şi îl înnoda.

Îl ridica pe copil cu un prosop, îl spăla şi îl înfăşura într-un al doilea prosop, îl aşeza pe pat, spăla soţia cu apa din vasul de lângă căditâ, o ştergea cu un prosop curat şi o conducea până la patul unde era copilul.

După astea, tatăl lua cu gura sau cu mâinile lapte de la sânul soţiei şi stropea cu el un cearceaf de in, cu care acoperea mama care abia născuse şi pruncul culcat pe burta sau pe pieptul ei.

Apoi, tatăl se aşeza, o privea în linişte pe soţie, iar dacă ea dorea, vorbeau, altminteri, de ea adormea, el rămânea acolo, în cameră.

La vreo cincisprezece minute după asta, aprindea lemnele din vatră, dinainte pregătite.

Apa în care a avut loc naşterea şi cea în care s-a spălat născătoarea, o vărsa între cei doi copaci sădiţi imediat după concepere. Tot acolo îngropa şi placenta.

Rudele adunate la poarta gospodăriei vedeau fumul din coş şi înţelegeau acţiunile tatălui: naşterea avu-

sese loc cu succes. Din acel moment, începeau să se felicite între ele şi să-şi ofere reciproc mâncărurile şi băuturile aduse, după care se împrăştiau fiecare la casa sa.

Vedruşii ştiau foarte bine că pruncul, încă din uterul matern, simte gândurile şi sentimentele părinţilor. După ce vine pe lume, el rămâne în aura părinţilor. Iar dacă în încăpere s-ar fi aflat un străin, fie el şi rudă, cu gânduri bune pentru copil, sentimentele acestuia, fie acestea chiar pozitive, copilului nu-i erau cunoscute, ceea ce avea să recheme în el tensiune.

Şi-apoi, voit sau nevoit, rudele ar fi distras gândurile părinţilor de la copil, gânduri care reprezintă un câmp foarte confortabil pentru el.

Pentru a dovedi asta, se poate face un experiment.

Multe femei ştiu că în timpul alăptatului copilului, nu trebuie să se distragă cu discuţii sau cu gânduri, mai ales negative. Ele se concentrează asupra copilului, asupra alăptatului, mintal dialoghează cu el.

Pentru a avea dovada că pruncul într-adevăr vorbeşte cu mama lui, încercaţi să intraţi în camera în care femeia alăptează la sân şi vorbiţi-i. Copilul se va agita imediat, poate înceta chiar să mai sugă şi va plânge. Nu se va simţi bine, deoarece gândul mamei asupra lui şi-a slăbit intensitatea sau s-a orientat în altă parte.

Sau poate pe copil îl deranjează vocea intrusului ori mirosul lui?

Am sunat-o pe fiica mea, Polina. Ea a ridicat receptorul şi a început să vorbească cu mine. După doar treizeci de secunde, am auzit plânsul nepoţelei, Maşenka.

— De ce plânge? - am întrebat-o eu pe fiică.

— Eu o alăptez, tata, a răspuns Polina, ei nu-i

place când mă distrag.

M-am străduit să închei cât mai repede conversația. Și fac la fel de fiecare dată când se întâmplă să sun la o oră nu tocmai potrivită. De fiecare dată, nepoțica începe să plângă.

Multe mame care alăptează și sunt familiarizate cu cultura alăptatului la sân, confirmă producerea acestui efect.

Cu copiii ai căror mame nu cunosc însemnătatea contactului psihic cu sugarul și flecăresc în timpul alăptatului cu cine le place sau se gândesc la treburile lor, așa ceva nu se întâmplă. De ce? Deoarece, copiii lor nu știu, nici pe departe, ce înseamnă contactul psihic cu mama. Nu l-au avut niciodată, prin urmare nu au cum să-l compare.

Există un proverb vechi care spune: „A *supt** odată cu laptele matern". Ce sug astăzi copiii împreună cu laptele mamei?

Societatea umană a învățat să construiască tot felul de sateliți și rachete militare intercontinentale, însă a pierdut ceva mai important: cultura nașterii și educării omului. În consecință, oamenii îndreaptă rachetele de luptă unul împotriva celuilalt.

Cine ar putea spune care e legătura dintre cultura educației intrauterine, alăptarea pruncului și războaiele? Una directă!

Multă lume mai poartă încă în memorie povestea maniacului *Cikatilo din Rostov*. Tortura fete tinere, apoi le ucidea.

**a supt* odată cu laptele matern – a asimilat în timpul alăptării: înțelepciune, informații, cunoștințe (n.t.)

Astfel de maniaci, care inspiră teroare în rândul populației, trăiesc în multe alte orașe. De fiecare dată, pentru capturarea lor sunt trimiși o mulțime de milițieni. Dar, luați aminte ce regularitate interesantă! S-a dedus din analiza a cel puțin trei maniaci din regiunea Rostov că mamele lor au avut unele tentative nefericite de a-și omorî fătul încă din uter. Ca rezultat, copilul născut, odată crescut, a început să se răzbune pe femei. Atunci, ia gândiți-vă și spuneți: ce este mai important pentru un absolvent de liceu? Să treacă cu brio examenul la fizică, la chimie ori la limbile străine, sau să cunoască cu excelență cultura conceperii, gravidității și educației copilului?

Eu cred că cea de pe urmă este incomensurabil cu mult mai importantă. Doar că discipline care să prezinte astfel de cunoștințe, nici nu există în programa școlară. Iată cum se face că nasc studentele și liceenele, procreând la voia întâmplării. Adesea având dubii - să nască sau mai bine să avorteze?

Se întâmplă să și nască, însă ce copii aduc pe lume? Dintr-aceia cărora nu numai că nu le poți prezenta cuceririle fizicii sau ale chimiei, dar chiar și cuțitul și bastonul musai să le ții departe de ei.

Nașterea oamenilor de înaltă ținută spirituală este vitală, mai ales în condițiile progresului științificotehnologic.

E negativ, desigur, că maniacul Cikatilo omora și chinuia femeile. Dar e bine că un astfel de element nu stă cu degetul pe butonul de start al vreunei bombe nucleare.

E bine, nu-i vorbă, dar aș vrea să adaug: *deocamdată* nu stă. Însă va sta dacă societatea nu-și schimbă atitudinea față de cultura nașterii omului.

***

Cunoscând această cultură, Radomir şi Liubomila au rânduit trecerea fiului primogenit din uterul matern în lumea nouă pentru el, destul de lin şi nedureros. Ba chiar cu bucurie şi pentru ei, şi pentru copil.

Liubomila născu lesne şi fără frică, fu chiar veselă. Când ieşi fătul, ea nu ţipă de durere, ci de bucurie, în semn de întâmpinare. Şi-l scoase singură din apă, apoi îl strânse la piept.

În timp ce Radomir o spăla pe Liubomila cu apă pură, şi-apoi o uscă, simţi impulsul de a-i săruta fiecare centimetru pătrat al corpului. Şi ar mai fi vrut să i se închine în genunchi. Şi i se închină în genunchi, în timp ce Liubomila zâmbitoare se întinse cu fiul sub cearşaf. Se ridică şi-i spuse încetişor şi pătrunzător:

— Îţi mulţumesc, Liubomila. Tu ai creat, tu eşti o zeiţă. Tu poţi realiza visele.

— Amândoi împreună am creat, Radomir, îi răspunse cu un zâmbet Liubomila.

O altă bătălie a lui Radomir

S-au scurs anii unei vieți depline. Copiii, nepoții și strănepoții trăiau deja pe Vetrele lor de Familie, însă pe Radomir și Liubomila Iubirea încă nu-i abandonase. Și cu toate că erau cărunți deja, cu fiecare an care trecea deveneau, parcă, tot mai fericiți.

Radomir, bătrânelul cărunt, ședea la intrarea moșiei sale. Ședea și privea la cărăruia ce șerpuia și se pierdea după deal. Pe cărăruia aceea, cu două zile în urmă, i-au plecat în luptă fiii și nepoții, ba chiar și strănepoții minori...

În luptă îi aștepta un inamic teribil: cneazul adusese dintr-o altă țară niște oameni în haine lungi și negre, care, cine știe de ce, se numeau călugări. Străinii înștiințară locuitorii satului că până atunci trăiseră greșit cu toții și că de atunci încolo, aveau să sărbătorească după credințe și ritualuri recente, altei divinități să se închine.

Cneazul cu suita și cu *drujina** sa li s-au închinat.

**drujina* (rus. *дружина*) - cunoscută și sub denumirea de gloată, este o armată întâlnită atât în epoca cnezială, cât și în Rusi' Antică. (n.t.)

Deîndată ce cneazul a adoptat noua credință, oamenii îmbrăcați în negru au decretat autoritatea acestuia ca fiind lăsată de Dumnezeu.

Odată cu oamenii în negru au mai sosit și soldați, care au îmbrăcat imediat uniforma gărzii cneziale.

Au atacat pe rând populația și au pretins ca toți să gândească altfel despre divinitate. Cei care nu au acceptat să se închine divinității lor, au fost decapitați, iar casele și grădinile le-au fost arse.

Bătrânii neamului au ținut sfat cum să procedeze. La sfat au fost invitați și călugării și cneazul, însă aceștia le-au vorbit ceva despre un bine suprem pe care noua divinitate avea să-l aducă tuturor, prin asta încurcându-i cu o nouă învățătură, pe care nu o înțelegea nimeni. Bătrânii tocmai s-au lovit de un fenomen necunoscut până atunci. Înainte, când inamicul ataca pe față satul, bărbații din toate familiile se uneau rapid în miliții și, împreună, îl goneau de pe pământurile lor.

Călugării în negru, însă, vorbeau de iubire și pretindeau supunere, vorbeau despre binecuvântare și despre miraculoasa viață paradisiacă destinată tuturor celor care adoptau noua credință.

Bătrânii nu au realizat imediat că în dosul cuvintelor frumoase, ca după un scut, se ascundea o esență nici pe departe de Dumnezeu trimisă.

Dumnezeul vedrușilor nu lucra cu sabia, în timp ce trupele călugărilor erau compuse din oameni agresivi. Locuitorii unor sate au fugit în pădure, alții s-au aruncat în luptă, mulți au căzut într-o meditație profundă.

Așa îi văzu Radomir, în zori de zi, pe nepoți și pe fii plecând de acasă împreună cu alți vecini. Se adunaseră la ceas devreme pe moșia lui Radomir de parcă s-ar

fi vorbit dinainte.

„Clar că s-au vorbit" - gândi Radomir, deoarece fiul cel mai mare, primogenitul Liubomilei, spuse:

— Mâine mergem la jocuri militare, să învățăm cum să-i alungăm pe vrăjmași de pe glia noastră.

Și au mers. Deja se lăsa al doilea amurg, însă de ei nici urmă. Căruntul Radomir privea necontenit spre cărare.

Dintr-odată, pe deal se ivi un călăreț. Galopa spre moșia lui Radomir. Pe murgul înspumat ședea bine proțăpit în șa un bătrân cărunt, ca și Radomir. Radomir își miji ochii și-l recunoscu pe prietenul lui din copilărie.

Călărețul cărunt sări gâfâind de pe cal și începu să-i vorbească precipitat lui Radomir:

— Cine a mai rămas acasă la tine? Vorbește iute, te rog!

— Liubomila trebăluiește, gătește cina, și nepoțelul mai mic, care o tot cicălește cu întrebările, răspunse calm Radomir. — Te văd oleacă ciudat, Arga. Îmi vorbești, mă întrebi dintr-odată, și nici măcar nu mă saluți.

— N-am timp, mă grăbesc. Pregătește neîntârziat doi cai și merinde pentru trei zile, ia-o pe Liubomila și pe nepoțel și veniți repede după mine.

— Unde?

— În pădure, la *drevleni**.

**drevleni* (rus. *деревляне*) - comunitate cultural-lingvistică de origine slavonă care a trăit în *Polesia* (una dintre cele mai vaste câmpii din Europa de Est, parte din contemporanele Belarus, Ucraina, Polonia și Rusia). La vest, pământurile lor erau flancate de fluviul Dnepr, la est de Pripiat. Sub cneaghina Olga, în 946 au intrat în componența Rusi' Kievene. (n.t.)

Acolo cunosc bine o familie care ne va oferi adăpost. În inima pădurii, duşmanul nu ne va găsi. Anii vor trece şi poate că poporul se va dumeri. Îţi salvezi strănepotul, Radomir, înseamnă că-ţi salvezi neamul.

— Eu am gândit că ai venit să mă ajuţi, Arga. Văd la cingătoarea ta două săbii vedruse, la ce-ţi trebuie, devreme ce ai decis să te ascunzi de duşman în pădure?

— Săbiile le-am luat doar aşa... nu am de gând să mă bat cu nimeni. Ei sunt numeroşi, ne vor răpune. La ce bun o moarte nechibzuită?

— Da, Arga, ştiu că tu nu te baţi niciodată. Nici măcar la jocurile bărbăteşti de la Masleniţa nu participai.

— Nu despre asta e vorba acum. Tu ştii, Radomir, şi ştiu şi eu: viaţa omului poate fi eternă, în corpul terestru, sufletul se poate reîncarna. Doar că pentru asta, omul, dinaintea morţii nu trebuie să se gândească la moarte. Gândul său trebuie să şi-l orienteze spre viitorul minunat. Şi unde-i poposeşte gândul, acolo omul se va întrupa din nou.

— Eu ştiu toate astea, Arga, le-am învăţat împreună cu tine de la magi.

— Atunci tu ar trebui să-ţi aminteşti, Radomir, că în luptă ai putea fi rănit mortal, ceea ce nu ţi-ar mai da timp să cugeţi asupra renaşterii.

— Mi-amintesc, însă nu pot să-mi abandonez Vatra, Arga. Ea e vie şi nu va înţelege de ce stăpânul-prieten abandonează dintr-odată spaţiul care i-a oferit atâta dragoste. Vrăjmaşul o va pustii.

— „Vie... nu înţelege"? Dintotdeauna ai fost un sentimental, Radomir, şi aşa vei rămâne. Ce să mai spun? Rămâi!

Arga începu să se preumble dintr-un loc într-

altul, mângâie murgul pe greabăn, apoi se apropie din nou de Radomir. Doi bătrânei cărunți stăteau față în față și tăceau. Ce le ținea inimile în bătaie, acum nu poate spune nimeni. Poate se gândeau la lucruri diferite cei doi prieteni cu părul alb... Arga vorbi din nou agitat:

— Rămâi aici, dacă așa ai hotărât, Radomir. Dar... dar... Dă-mi-o pe Liubomila și pe nepoțel, calul. Fie ca măcar ei să se salveze. Tu rămâi, dacă nu vrei să te desparți de spațiul tău viu.

Radomir, privind la prieten, răspunse:

— Arga, poți vorbi și singur cu Liubomila. Știu că tu ai iubit-o toată viața. De aceea n-ai putut să te căsătorești cu nicio altă fată și nici nu ți-ai ridicat o gospodărie.

— Cine? Eu am iubit-o? Absurd!

Arga se agită din nou, de parcă ar fi vrut să se convingă pe sine.

— Eu sunt pictor, toată viața am vrut să pictez și să sculptez statuete. La ce să-mi trebuiască o soție? Eu îți sunt prieten și am decis să te ajut să-ți salvezi familia. Cât despre Liubomila, demult am uitat-o.

— Tu ești un artist desăvârșit, Arga. Și sculptor. Multe case din sat sunt înfrumusețate cu statuete sculptate de tine. Însă lumea știe că toate femeile din tablourile tale, musai trebuie să semene Liubomilei. La fel și statuetele.

— Ah, seamănă? Și ce-i cu asta? În fiecare tablou, eu urmăresc să perfecționez un singur model de față.

— Toată viața ți-ai ascuns cu grijă iubirea, Arga. Și acum o mai ascunzi. Eu am fost la bradul din marginea pădurii. Tu mergeai des sub el, îți plăcea să stai acolo și să sculptezi statuete. Nu demult am dat de ascunzătoare și

am găsit lucrarea ta neterminată. Zugrăveşte o fată frumoasă care îmblânzeşte un murg. Aşa ceva doar Liubomila ar fi putut să facă, iar asta o ştiu şi eu, şi tu la fel de bine.

—Am iubit, n-am iubit, am pictat, am sculptat. Nu e vorba despre asta acum, te rog să înțelegi.

Apoi, după o scurtă pauză, Arga exclamă:

—Radomir! Radomir, toți fiii tăi au pierit în luptă! S-au dus şi nepoții!

Radomir, aparent calm, îl privi pe Arga în tăcere.

—Salvează-te, continuă Arga. —I-am văzut înainte de luptă. Am încercat să-i opresc să intre în lupta inegală. Fiul tău cel mare, primul născut, e ca şi tine, e identic...

—Nu întinde vorba, Arga, spune-mi ce-a răspuns fiul cel mare? - îşi întrebă Radomir prietenul din copilărie, cu un ton aparent nepreocupat.

—A spus: „Vom lupta. Vom ține pe loc călugării cei negri măcar o oră, două." —„De ce să muriți? La ce vă trebuie aceste două ore?" - l-am întrebat eu pe fiul tău.

—„Aşa a hotărât la sfat întreaga familie", răspunse feciorul tău, Radomir. Şi adaugă: „Fie ca viața fericită a părinților noştri, Radomir şi Liubomila, să mai dureze măcar încă două ore".

Împreună cu fiii satului învecinat cu al vostru, au ținut piept oştirii numeric superioare a călugărilor negri o zi întreagă. În final, călugării au decapitat toți copiii şi s-au întors la bârlogul lor ca dis-de-dimineață să se îndrepte spre moşia ta.

Radomir îşi asculta prietenul şi tăcea. Arga continuă emoționat:

—Am venit în galop ca să-ți salvez familia. Știm bine amândoi că ne putem reîncarna pe Pământ. Dar mai multe garanții există să te întrupezi în cineva din familie. Singurul care vă poate prelungi neamul e nepoțelul. Tu dă-mi-o pe Liubomila și pe nepot. Eu îi voi...

Brusc, de ca și cum s-ar fi poticnit de cuvânt, Arga amuți și privi pe lângă Radomir. În spatele lui, sprijinită de un copac, stătea Liubomila. Din ochi i se prelingeau lacrimi, iar mâna, apăsată pe piept, tremura.

—Ai auzit ce a spus Arga? - o întrebă Radomir pe Liubomila.

—Da, am auzit, răspunse ea cu vocea-i tremurândă.

—Și de ce plângi, Liubomila?

Radomir se apropie de ea și începu să-i mângâie părul, apoi îi sărută mâna.

—Și-au dat viața copiii noștri ca noi să mai avem o zi fericită. Nu e cuviincios s-o petrecem în tristețe.

—Nu e cuviincios, răspunse Liubomila zâmbind printre lacrimi.

—Tu, soția mea, ești deșteaptă. Tu ai asimilat cel mai bine înțelepciunea magilor. Gândește-te, cum să petrecem ziua, noaptea și dimineața ce ne-au mai rămas.

—O să mă gândesc, ca să nu-i dezamăgesc pe copii. Mergem în Spațiul nostru de Iubire? Acolo e strănepotul și e timpul să-l hrănesc.

Mână în mână, se îndreptară către Vatra Familiei.

Arga sări în șa și strigă din urma lor:

—Sunteți niște descreierați și proști sentimentali. Amândoi! Trebuie să vă salvați. Nu intrați în luptă cu nimeni. Răniți, nu veți reuși să emanați în spațiu gândul

la reîncarnare. Acum eu fug, mă salvez. Şi vă invit şi pe voi s-o faceţi.

La intrare, Radomir se răsuci şi-i răspunse prietenului său cărunt:

—Tu salvează-te, Arga! Călăreşte spre inima pădurii, drumul salvării noastre este altul.

Arga dădu pinteni calului, acesta cabră şi se lansă într-un galop furios spre pădure.

Se vor întoarce de pe Stele pe Pământ

Îndreptându-se spre casă, unde-i aştepta strănepotul Nicodim, Liubomila vorbi:

—Radomir, cred că ar trebui să facem un joc cu copilaşul. Jocul acela, de-a viaţa.

—Ce joc e? N-am mai auzit de aşa ceva, vorbi mirat Radomir.

—Nici eu nu l-am mai jucat niciodată, însă în copilărie am auzit doi magi vorbind despre el. În principiu, jocul e aşa: unu din noi va interpreta etapele vieţii împreună cu copilul, în timp ce celălalt, mintal, îşi va aminti rapid şi în detaliu tot ceea ce ştie despre viaţă. Şi îi va transmite mintal totul copilului. Dacă emanaţia naratorului e strălucitoare, atunci copilul înmagazinează totul în subconştient. Odată ce va creşte, va înţelege multe în viaţă şi va găsi indicii utile.

—Cine se va juca cu nepoţelul? Tu ce zici, Liubomila?

—Tu. Iar eu voi nara mintal.

—Şi cum vei reuşi doar într-o oră să-i transmiţi toată înţelepciunea vieţii? Acuşi, Nicodim trebuie să meargă la culcare.

—Voi face tot ce pot ca să reuşesc. Tu începe jo-

cul; marchează etapele vieții prin bătăi din palme.

Nicodim, un copilaş de patru anişori, alergă spre ei cu brațele larg deschise. Radomir îl apucă în brațe, îl aruncă în sus, apoi îl prinse şi-l puse din nou jos, după care-i spuse:

—Nu demult am auzit de un joc interesant. Vrei să ne jucăm?

—Vreau, răspunse Nicodim, dar cum se joacă?

—Eu voi vorbi despre viață, iar tu, fără cuvinte, doar prin gesturi sau mişcări, vei interpreta ce spun eu.

—U, ce interesant! - sări în sus de bucurie Nicodim. —Hai să-l jucăm chiar acum!

—Începem, spuse bătând din palme Radomir şi continuă: —Pe lume a sosit un băiețel, pe nume Nicodim. El acum e încă foarte mic, e doar un prunc.

Copilul se aşeză iute jos, desfăcu mânuțele, îndoi picioarele de la genunchi şi începu să imite vocal pruncul: „Uaa, uaa".

Radomir bătu din palme şi continuă:

—S-a ridicat pe picioruşe, copilaşul.

Nicodim sări în picioare şi făcu un pas clătinându-se ca şi cum ar fi păşit pentru prima oară, apoi căzu, se târî cam un metru şi se ridică iar, păşind ceva mai încrezător.

Se auziră din nou bătăile din palme şi Radomir continuă:

—Totul, în viață, era interesant pentru prunc: a privit o gâză, iarba, a încercat să înțeleagă cum cresc merele şi de ce răsare soarele. De ce îi este aşa de bine între toate astea, deopotrivă vara şi iarna.

Micuțul Nicodim se aplecă, studie o gâzuliță în iarbă, privi spre cer şi, de bucurie, sări şi alergă la bunicul

său, îl apucă de un picior, apoi se apropie de bunicuța ce ședea în iarbă, o prinse de grumaz, își lipi obrăjorul de obrazul ei, apoi o sărută.

Radomir bătu din nou din palme și spuse:

— Dar s-a întâmplat că toți sătenii au abandonat moșiile și au plecat. Nu pe drumuri, ci altundeva, nu e clar unde. Poate spre stele, ca niște păsări, au zburat... Prin gospodăria în care a rămas micuțul singur, au trecut vrăjmașii, ca să ardă casa și să jefuiască grădina.

Micuțul Nicodim ascultă povestea de groază a bunicului, nu se mișcă și nici nu interpretă nimic. Peste câteva momente spuse:

— Nu-mi place să mă joc așa. Asta, în viață, nu trebuie să se întâmple.

— Așa e, nu trebuie. Însă acesta e un joc, îi răspunse Radomir strănepotului.

— Da' eu nu mă voi juca așa, strigă strănepotul bătând cu piciorușul în pământ. — Nu vreau!

— Mă joc eu, atunci, anunță Liubomila ridicându-se din iarbă. — Când a văzut dușmanii, pruncul a chemat ursul cu care se juca încă de pe când era doar un boțișor. L-a apucat de ceafă, cum mai făcuse de mai multe ori înainte. S-a agățat bine de blana lui și a zbughit-o călare pe urs, spre pădure.

Rostind aceste cuvinte, Liubomila strigă răsucindu-se în direcția unei mici dumbrăvioare în care trăiau și animalele domestice:

— Hei, brunule, fuga la mine! Hai, iute!

Din dumbrăvioară se iți un urs care alergă în salturi către Liubomila. Când se apropie de ea, Liubomila îl mângâie pe bot, apoi îi șopti ceva la ureche. Îl lovi peste greabăn și-i sări în spinare.

— Hii, hii! - îi strigă ea ursului.

Ursul alergă în cerc din toate puterile, până ce nu-l opri Liubomila.

— De ce a trebuit să alerge călare pe urs şi nu pe murg? - întrebă Radomir.

Liubomila îi răspunse:

— În câmp deschis, calul poate alerga mai iute ca ursul, însă în codru nu se descurcă. Ş-apoi, acolo ursul găseşte şi hrană şi adăpost şi poate fi un străjer dintre cei mai buni. Aşadar, haideţi să continuăm jocul.

Ursul a fugit din toate puterile în codru, a ascuns copilul de duşmani şi a avut grijă de el până s-a ridicat.

Copilaşul a crescut. Într-o zi a văzut o fetişcană care culegea fructe dintr-o poiană şi i-a plăcut tare mult. Dar şi el ei. Şi-au găsit o bucată de pământ adăpostită de ochii răi, au încropit o gospodărie şi au adus pe lume copii. Şi la ei s-au întors toate rudele care mai demult îşi luaseră zborul către stele.

Nicodim adormi gândindu-se la joc. Şi nu-i plăcu.

În acest timp, Liubomila şi Radomir se plimbară pe moşie şi îşi amintiră viaţa trăită.

... Avuseră o viaţă fericită.

Liubomila hohoti ca un copil când Radomir încercă să i-o înfăţişeze de mică, pe când stătea în iarbă.

— Îţi aminteşti? Îţi aminteşti cum ai strigat atunci „netrebnicule!", că ţi-am ridicat poala rochiei? Eu îţi ştergeam lacrimile cu poalele, iar tu-mi vorbeai de necinstire.

— Da, mi-amintesc totul, îi răspunse soţia printre hohotele de râs. — Numai că stau acum şi mă gândesc: ai fi putut să-mi ştergi lacrimile cu poalele cămăşii tale.

— Am fost băiat isteț și am gândit: de ce să-mi murdăresc și eu cămașa, devreme ce rochița și așa trebuia spălată?

— Mda, deștept băiat. Dar poala rochiței, oricum ai ridicat-o, netrebnicule. Oh, ia uite-te la locșorul nostru. Pe movilița de cununie au răsărit floricele tinere. O, cedrul falnic a crescut! Era așa de mic când l-am sădit în ziua cununiei.

Liubomila strânse cu palmele trunchiul și se lipi cu obrazul de el. Tăcea. Veșnic îndrăgostitul Radomir, o apucă de umeri și-i șopti:

— Unde vom dormi azi-noapte? Aici sau în casă?

— Cum spui tu, iubitule.

***

Dimineața, în bătătură năvăliră vreo cincizeci de soldați. Printre ei erau și doi călugări cu robe negre. Soldații zăriră bătrânelul care stătea lângă cedru. De spatele lui se sprijinea o bătrânică. Cei doi vârstnici țineau în mână câte o spadă.

— Vedeți? - le strigă călugărul mai vârstnic soldaților. — Vedeți, aceștia sunt *făr' de Dumnezeu**! Au dat naștere la copii *făr' de Dumnezeu*. Nu-i ucideți cu săgețile, ci cu spadele să-i faceți bucățele mici!

**făr' de Dumnezeu* (rus. *безбожый*) – am preferat traducerea mot a mot pentru a păstra efectul expresiei *безбожый* din rusă (*без* = fără, lipsit, *божье* = divinitate), cu toate că în limba română există expresia consacrată, *ateu*. (n.t.)

Doi războinici se apropiară din părți opuse de bătrâni și își ridicară săbiile. Încercară să-i lovească, însă Radomir îi dezarmă cu sabia lui.

Respinse și Liubomila atacul. Bătrânii ținură piept și celui de-al doilea atac și celui de-al treilea. Atunci, războinicii se uniră câte doi pentru a se bate cu fiecare dintre cei doi bătrâni. Radomir avea două spade în mâini. Erau două fulgere. Respingea atacurile celor doi luptători deodată, dar nu pricinuia vărsare de sânge.

Cărunta Liubomila respingea atacurile râzând.

— Ajunge, retragerea! - tună călugărul în vârstă. — Îi ajută forțe necurate! Depărtați-vă cu toții. Străpungeți-i cu săgețile din arcuri.

Spadasinii se retraseră. Arcașii își pregătiră arcurile, însă când întinseră corzile, pe neașteptate, cei doi bătrâni aruncară spadele, se întoarseră unul către celălalt și se îmbrățișară. Radomir îi șopti ceva Liubomilei, ea îi răspunse cu un zâmbet.

— Ce așteptați? Sloboziți săgețile! - urlă călugărul. — Ei sunt *făr' de Dumnezeu*! Voi sunteți trimișii lui Dumnezeu! Trageți sau vă blestem!

O săgeată se implântă în Liubomila, alte două în Radomir. Însă ei, de parcă nu ar fi simțit durerea, rămaseră înlănțuiți ca și până atunci.

Zburară săgețile... Sângele stropi pământul. Radomir și Liubomila se lăsară jos încet sau... poate... își luară zborul spre stele. Iar când trupurile zăceau la pământ, călugărul în vârstă, trimisul preotului, privi la fețele lor și șopti ca pentru sine: „Nu se gândeau la moarte, înaintea morții. Se gândeau la viață. Pe fețele lor nu se vede umbră de teamă și nici de tristețe. Ce să fac eu ca să împiedic reîncarnarea lor?” - gândi el cu înfrigurare și

frică.

Pe neaşteptate, în spatele călugărului se auzi un freamăt neobişnuit. Călugărul se întoarse şi văzu îngrozit şase soldaţi întinşi la pământ, morţi sub un măr. Toţi aveau cotoare de mere în mână. Şi călugărul înţelese iute ce se întâmplase. Apostolul preotului suprem ştia că grădinile vedruşilor rodeau fructe frumoase, însă puteau fi mâncate doar atunci când erau oferite de gospodarul însuşi. Vedruşii tratau pomii şi florile ca pe fiinţe vii, aceştia îi răsplăteau cu dragoste. Când văzură copacii şi florile cum se comportă veneticii cu oamenii care le dăruiră dragostea lor, merişorul trase prin rădăcini, din adâncurile pământului, alte seve şi le trimise spre fructe, saturând merele cu o otravă puternică.

—Nu le atingeţi! Să nu mâncaţi nimic de aici, tună călugărul. —V-am spus doar: acesta este un trib diabolic şi locul e necurat. Tăiaţi totul! Vă poruncesc în numele preaînaltului.

—Priviţi! - strigă un soldat. —Priviţi într-acolo! - strigă arătând cu mâna spre ieşirea de pe moşie.

Se întoarseră cu toţii şi văzură un urs care alerga în salturi pe marginea ocolului către ieşire. Agăţat de blana lui văzură un băieţel. Ursul ieşi de pe moşie şi o luă iute la fugă spre pădure.

—Prindeţi-l, prindeţi-l! - zbieră călugărul. —Să nu vă întoarceţi până nu faceţi bucăţele progenitura!

Călugărul ştia că dacă măcar un urmaş al obârşiei vedruşilor se salvează, întregul neam se va reîntoarce pe Pământ.

—Prindeţi-l! Dumnezeu porunceşte ca tot răul de pe Pământ să fie înlăturat. Nu vedeţi că acest loc este necurat!?

Comandantul dădu poruncă unui detaşament de zece soldaţi să urmărească ursul, să-l ajungă şi să ucidă copilaşul.

Soldaţii încălecară şi se precipitară în galop pe urmele ursului.

Ursul alerga repede, în salturi, către pădure, însă în acel ritm, mult timp nu avea să reziste. În galopul lor, caii îl ajungeau din urmă. Distanţa dintre urs şi călăreţi, chiar de foarte încet, se micşora. Mai rămăseseră o sută de metri până la pădure, când unul din călăreţi îl ajunse. Călărea alături de el. Ridică sabia să lovească băieţelul, însă ursul se ridică brusc pe picioarele dinapoi şi primi asupra sa lovitura. Calul, cu călăreţul în spinare, se feri într-o parte şi cabră. Ursul rănit se avântă din nou spre pădure. Îi mai despărţeau doar vreo cincizeci de metri de pădure, însă detaşamentul de călăreţi, cu spadele pregătite în mâini, acum aproape că-l puteau atinge.

Spre surpriza soldaţilor, pe neaşteptate, din pădure ieşi un călăreţ călare pe un murg aprig, care tăie calea detaşamentului. Bătrânul cărunt se ţinea bine în şa. Vântul îi flutura prin barba şi pletele grizonate. În mâini ţinea două săbii, iar cu picioarele îşi strunea calul:

—Păzea, păzea! - le strigă bătrânul grăbind vertiginos galopul murgului.

—Vrea să se bată cu noi! Pregătiţi-vă de luptă cu bătrânul nebun, urlă comandantul detaşamentului.

—Dar el este singur, în timp ce noi suntem zece. E doar un bătrânel, de ce să ne fie teamă? - îl admonestă unul din războinici. —Să ne continuăm urmărirea!

—Da, e unu singur! Însă e vedrus! Să se pregătească de luptă cine nu se simte un laş.

Calul bătrânului galopa împrejurul detaşamen-

tului, bătrânul dezbără cu sabia armele războinicilor de pe laterale şi reuşi să taie chingile la doi cai, când o săgeată îi răni extraordinarul murg.

Dar bătrânul cărunt, pe calul rănit, nu se avântă în galop către pădure, ci călări pe margine, atrăgând în goana sa întregul detaşament. Lângă un brad, calul se împiedică şi căzu. Bătrânul sări în picioare, alergă spre brad şi începu să caute ceva prin iarbă. Detaşamentul îl ajunse din urmă.

În pieptul bradului se înfipseră şapte săgeţi. A opta, însă, străpunse pieptul lui Arga. Vedrusul şedea întins pe iarbă, însă nu gemea. Din piept îi gâlgâia un izvoraş subţirel de sânge. Bradul nu ştia să plângă, însă gândul lui Arga zbură în înălţimi. Şi se căia:

Nu-mi plănuiesc renaşterea!
Le dăruiesc lor al meu gând creator.
Îl dăruiesc într-a lor fericire,
Într-a lor inspiraţie.
Încarnaţi-vă, întâlniţi-vă,
trăiţi în veacuri,
Radomir, Liubomila!
Al vostru prieten sunt eu,
nu duşman.

Pe iarbă şedea întins vedrusul, însă nu se lamenta. Vlăguit, cum se găsea, mai avu puterea să strângă la piept statueta-i dragă.

„Să fii bună" - şopti el iubitei sale, ca în transă. Şi bradul începu să plângă... Pe trunchiul său începu să şiroiască un soi ciudat de răşină...

Brusc, ochii vedrusului se deschiseră cu o privi-

re lucidă şi, articulând anevoie cuvintele, rosti:

—Nu fi trist, bradule, aici e totul absurd! Gândul meu va supravieţui restriştii. Se vor întoarce *secolele clarviziunii**. Şi-n zori de zile, gândul meu le va susura tuturor zeiţelor pământene: „fii bună".

Soldaţii nu reuşiră să captureze ursul şi băieţelul. Încercară să intre în pădure, însă aceasta li se arătă neprietenoasă. Caii cabrau, cărările dispăreau de sub copitele lor. Se întoarseră soldaţii, spunându-i călugărului că au reuşit să ucidă copilul.

***

Nu trecură mulţi ani şi în zonă începu să circule zvonul că, în timpul culesului ciupercilor, în pădure nişte oameni ar fi dat peste un băieţel de nouă ani sau mai mult. Băieţelul i-a privit din tufişuri, dar s-a temut să se apropie de ei. Împreună cu el, nedespărţit, stătea un urs bătrân şi şchiop.

Peste câtva timp, doi băieţi s-au pierdut în pădure. Pe cei doi copii speriaţi i-a întâmpinat un tânăr care, prin semne, i-a chemat după el şi i-a condus la marginea pădurii, spre cărare, după care s-a retras din nou în inima pădurii.

După acest incident, oamenii nu mai avură frică de tânărul din pădure.

*în cazul de faţă, expresia (rus. *ясновения*) exprimă o epocă a oratorilor clarvăzători, propovăduitori de bine şi pozitiv (*ясно* = clar, *вения* = orator de bine) (n.t.)

La un an după aceea, el s-a apropiat de fetele venite la cules de fructe de pădure, însă acestea nu s-au speriat de el şi nu au fugit.

Tânărul cu ochii albaştri era voinic şi era îmbrăcat în veşminte făcute din fibre vegetale.

Stătea pe marginea poienei şi privea doar la una din fecioare, pe nume Parascovia. O privea fără să-şi dezlipească ochii de la ea. Amândoi încetară să adune fructe şi acum se priveau unul pe celălalt.

Apoi, foarte încet, ca să nu le sperie, făcu câţiva paşi în direcţia grupului de fete şi se opri. Văzând că nu fug şi nu se tem de el, se apropie de tânăra Parascovia, se opri în faţa ei, îi mângâie părul şi-i spuse articulând cu greu cuvintele:

—Cu tine, preafrumoasă fecioară, aş putea crea Spaţiul meu de Iubire pe vecie.

Nu pricepu niciun cuvânt din cele spuse Parascovia, însă se-mbujoră şi-i răspunse tânărului:

—Tu unde trăieşti? Toţi spun că stai singur în pădure.

—Eu, deocamdată trăiesc singur pe lume, răspunse tânărul.

—Singur? Dar, undeva trebuie să-ţi trăiască şi părinţii. Nu există om fără obârşie.

—Trăiesc. Şi tata, şi mama, şi fraţii, şi surorile mai mari, şi bunicul meu, Radomir, şi Liubomila, bunicuţa mea...

—Şi unde sunt? Tot în pădure?

—Au zburat către Stele, în înălţimi. Se vor întoarce pe Pământ, atunci când eu îmi voi găsi o logodnică, voi clădi Spaţiul de Iubire şi în el se vor naşte copiii noştri.

— Şi cum o să-ţi găseşti o logodnică în pădure?

— Nu o voi căuta, deja am găsit-o.

— Cine-i?

— Tu, fecioară, cea mai frumoasă dintre toate. Vino cu mine, te rog, eu am început deja să-l clădesc. Eu voi ridica o casă, doar că trebuie să fac rost de nişte scule. Fără acestea, am încropit doar o colibă. Am urmărit de departe oamenii şi am văzut cum fac ei asta.

Fecioarele şuşotiră între ele, râzând de tânăr. Prea îndrăzneţ devenise...

Parascovia, fără să răspundă propunerii, se depărtă de tânăr şi merse la fete.

Tânărul rămase un timp nemişcat, apoi privi spre cer, ridică umerii făcând un gest de parcă şi-ar fi cerut iertare de la cineva de sus şi se depărtă încetişor de poiană.

Fetele tăcură. Parascovia privi în urma lui şi vorbi dintr-odată tare şi încrezătoare:

— Aşteaptă-mă mâine aici! Eu voi sustrage uneltele de la tata, în contul zestrei.

Tânărul se întoarse iute şi alergă spre Parascovia. Fetele îl vedeau pentru prima oară zâmbind şi li se rumeniră obrajii la toate. Zâmbetul tânărului era încântător, iar ochii lui străluceau.

— Cât de frumos e! Păcat că nu m-a chemat pe mine, spuse una.

— Şi eu aş fi vrut să merg după el, se grăbi alta să exclame.

Însă tânărul îi vorbea tinerei Parascovia, fără să mai vadă pe altcineva împrejur.

— Nu-i frumos să şterpeleşti. E urât.

— Glumeam, tata o să mi le dea de bunăvoie.

De atunci nimeni nu l-a mai văzut pe tânărul din pădure şi nici pe Parascovia, plecată împreună cu el nu se ştie unde...

Şi haosul are un sens

Pe Pământ, viaţa merse înainte, însă nu mai fu ca înainte. Măreaţa civilizaţie a vedruşilor, tradiţiile ei, ritualurile şi cultura care duraseră zeci de milenii, fuseseră acum înlocuite cu o rânduire socială haotică şi barbară. Începutul acesteia în statul nostru l-a reprezentat Rusia cnezială. S-a instalat sclavagismul, care mai continuă şi în zilele noastre.

—Civilizaţia vedrusă fusese deja distrusă şi prin alte locuri de pe Pământ? Mi-amintesc că mi-ai spus, Anastasia, că modelul de viaţă vedrus îl adoptaseră oamenii care astăzi trăiesc pe teritoriile Germaniei, Angliei, Poloniei şi ale ţărilor baltice.

—Da, aşa am spus. Toţi aceşti oameni formau un singur popor, aveau o unică limbă şi cultură. Tu uită-te mai atent, Vladimir, până şi la înfăţişare seamănă unii cu alţii. Şi asta în pofida a mai mult de două milenii de amestec de sânge cu asiaticii.

—De ce, Anastasia, de ce s-a întâmplat aşa? Tu vorbeai de o civilizaţie grandioasă, cu o cultură măreaţă, însă această civilizaţie a fost nimicită cât ai clipi, de sabie, de săgeţi şi foc.

—N-a fost nimicită, Vladimir, cuvântul nu se potriveşte. Atâta timp cât pe Pământ mai trăiesc încă cel puţin nouă oameni a căror năzuinţă este aceea de a conştientiza existenţa terestră Divină, civilizaţia vedrusă e vie. Şi azi nu sunt doar nouă, ci sute de mii, care se deschid progresiv adevărului şi îşi schimbă modul de viaţă. Şi curând vor deveni milioane, însă înainte de asta, aceste câteva sute de mii trebuie să descopere misterul înăuntrul lor. Să înţeleagă mobilul catastrofelor în curs.

—Şi dacă nu vor înţelege? Uite, pe saitul nostru de Internet, chiar din primul an de existenţă, mulţi oameni încearcă să definească greşeala făcută de omenire în perioada Imagistică. Au creat o rubrică, care se cheamă chiar aşa: *Greşeala din perioada Imagistică*. Doar că nici până azi nu au reuşit să individualizeze această greşeală.

Versiunile sunt cu toptanul, însă un răspuns comun încă nu s-a găsit. Şi probabil nu va fi găsit nici în următorii o mie de ani. E posibil ca oamenii să nu stabilească care a fost greşeala asta?

—Ba, vor reuşi. Poate mâine, poate peste cincizece ani. Dar o vor găsi.

—Cum de eşti aşa de sigură?

—Gândeşte singur, Vladimir, nu demult, despre asta, îndeobşte nu se vorbea şi nu existau nici măcar tentative de a se gândi în această direcţie, însă acum tu însuţi vii şi-mi spui că spre dezlegarea misterului aspiră multă lume. Gândul a fost emis şi, ca şi răsadul din grăuncior, va găsi calea spre lumină.

—Probabil o vor găsi. Doar că oamenii, în general, sunt prinşi cu activităţile rutinei cotidiene. Tu şi bunicii tăi aveţi posibilitatea de a medita mult mai mult, pe deasupra dispuneţi şi de un volum mult mai mare de

informații despre trecut și, fără îndoială, aveți o opinie a voastră. De ce nu o împărtășiți? Sugerați-ne-o?

—Cu alte cuvinte, tu, Vladimir, vrei ca eu să deconectez mintea oamenilor?

—De ce să vreau așa ceva și de ce un sfat ar trebui să deconecteze mintea?

—În clipa în care îl vor asimila ca fiind verosimil, aceia care azi se străduiesc să dezlege misterul vor frâna instantaneu procesul propriilor gânduri. Apoi vor aștepta și alte sfaturi.

Însă, și așa, acestea le vin mură-n gură din toate părțile. Se întâmplă întocmai și acum. Oamenii sunt sfătuiți la fiecare ceas ce e mai bine să mănânce sau să bea. Cum trebuie să se îmbrace, unde să-și petreacă mai bine vacanțele, cum să trăiască și unde să-l caute pe Dumnezeu. Iar rezultatul? Viața e tot mai insuportabilă! Din gând a conceput Dumnezeu structura universală. Și gândul i L-a dăruit și omului. Doar că dintotdeauna și neîntrerupt există câte cineva care să vrea să i-l întrerupă.

—Va să zică, tu cunoști misterele, dar nu vrei să vorbești?

—Nu le știu, presupun.

—Bine, dezvăluiește-mi, atunci, presupunerile tale!

—Probabil că era necesară o perioadă de haos, de erori, pentru ca umanitatea să le individualizeze și să nu le mai repete pe viitor. De-a lungul istoriei, așa ceva se întâmplă atunci când umanitatea se află în fața unei descoperiri grandioase. În fața unei descoperiri la scară universală.

—E o presupunere bună și încurajatoare. Povestea ta despre familia vedrusă - a Liubomilei și a lui

Radomir – are un sfârşit foarte trist. Nu se potriveşte nici-cum cu stilul tău veşnic optimist.

— Vladimir, de unde ai tras tu concluzia că s-a terminat? Viaţa merge înainte, aşadar nicio poveste despre viaţă nu poate fi considerată încheiată.

— Mi-amintesc că strănepotul, Nicodim, s-a luat cu Parascovia şi au dus înainte neamul, cu toate astea îmi pare rău de persoanele concrete: Liubomila, Radomir şi alţii. Despre ei nu se mai poate povesti. Doar despre perpetuarea neamului. Dacă tu mai poţi povesti ceva, Anastasia, te rog, mai povesteşte!

— Bine. O să-ţi vorbesc despre evenimentele ce au avut loc în viitorul imediat...

Adunările de nuntă

A trecut vremea şi oamenii au început să înţeleagă necesitatea de a-şi căuta Iubirea. Înainte, li se sugera neîntrerupt că tinerii îndrăgostiţi ar trebui să se întâlnească la voia întâmplării. Da, e adevărat şi acest lucru, însă tot atât de adevărat este şi că omul îşi poate dirija singur soarta. Sau măcar un semn să-i dea destinului despre ceea ce-şi doreşte.

Oamenii din diferite oraşe au început să organizeze manifestări speciale care să înlesnească întâlnirea celor două jumătăţi. Ba au folosit chiar şi parte din ritualurile perioadei Vedruse, adaptându-le uşor condiţiilor contemporane.

Aceste adunări au început să fie organizate în tot mai multe oraşe toamna, la încheierea muncii câmpului. Aici veneau atât tineri, cât şi vârstnici care încă nu aveau o familie fericită.

În marea lor majoritate, Vladimir, erau cititorii tăi. Acea parte care făcuse deja eforturi să-şi clădească Vatra Familiei, în care iau naştere familii fericite.

Aceste adunări durau câte două, uneori trei luni. Cititorii erau anunţaţi dinainte despre aceste evenimente şi defluiau din diferite locuri şi ţări. Unii veneau pentru o

săptămână, alții pentru o lună. Cititorii aveau un mare avantaj față de toți ceilalți care-și doreau, ca și ei, o familie fericită. Oricum, cu toții erau mânați de un singur scop: conștientizarea și prezentarea unui model de edificare a vieții fericite pentru viitoarea familie.

— Anastasia, așteaptă, de ce erau în avantaj cititorii? Căci multe alte cupluri, și nu doar din rândul cititorilor, sunt îmboldite de același unic țel. Uite, de exemplu, artiștii, la rândul lor, își încropesc familii, doar că marea majoritate din ei divorțează, și chiar de mai multe ori. Țelul e același, dorința e unică, însă viața nu le e fericită.

— Noi vorbim despre țeluri diferite, Vladimir. Profesia nu poate și nu trebuie să fie un scop în viața umană. Dacă așa ceva se întâmplă, omul se înjosește pe el însuși.

Uite, gândește-te: există profesia de vânzător. Poate fi caracteristic fiului lui Dumnezeu a-și imagina că un țel în viață poate fi doar acela de a vinde? Sau a conduce o mașină, a spăla rufe, a merge zilnic în uzină, în fabrică, unde să se ocupe neîntrerupt cu același lucru?

— Anastasia, tu ai amintit despre această profesie, însă nu e tocmai una de prestigiu. Există și altele, de prestigiu sau mai bine spus, respectate de toți. Iată, de pildă, unele arhicunoscute: chirurg sau cosmonaut, comandant militar, mareșal sau președinte de țară.

— Importanța lor stă doar în faptul că, mai mult decât altele, dau iluzia de putere și însemnătate. Cine știe, e posibil ca acel om, devenit comandant militar sau președinte, să fi fost atras prin fluturarea premeditată dinaintea ochilor săi a însemnătății iluzorii a profesiei și îndatoririlor, în scopul de a nu-i permite o dezvoltare spirituală care să-l facă demn de activități conforme Universului.

Activitățile lor nu-L interesează pe Dumnezeu. Doar când omul zămislește pe Pământ spațiu paradiziac și dă naștere unui neam fericit, acțiunile sale seamănă cu cele ale Creatorului, și el însuși devine un Dumnezeu.

La fel și cititorii, deopotrivă bărbații și femeile care veneau la aceste adunări, erau mânați de acest țel. Avantajul lor consta în faptul că ei își edificau în vise imaginea propriei vieți și a familiei. Și atunci când se întâlneau aveau o temă comună și interesantă pe care să discute.

Tu știi, Vladimir, cât de des se întâmplă ca în familiile moderne, între soți să nu existe o temă comună, interesantă, de dialog? Ei nu au lucruri în comun și nici aspirații. Doi oameni s-au căsătorit, trăiesc împreună în casă, însă fiecare se gândește și visează la ale lui. Aceşti oameni devin străini unul celuilalt, iar viața conjugală devine doar enervantă.

La aceste adunări soseau oameni necăsătoriți, ba mai mult, nici măcar cunoscuți între ei, dar erau mai apropiați între ei decât cei uniți prin căsătorie.

Mergeau în excursii, organizau serate de modă la care participau femei de toate vârstele. Apoi și bărbații. La aceste pasarele prezentau haine cusute de mâna femeilor însele sau cumpărate de la magazin.

Seara, prin parcuri sau poieni organizau jocuri de cununie, *Pârâuașul,* de exemplu, despre care deja ți-am vorbit.

Și nu se jenau, nici nu se ascundeau că-și caută tovarăș de viață. Femeile cu copii, rămase fără soț, veneau și își aduceau și copiii la aceste adunări. Le explicau copiilor scopul acestei călătorii. Participarea și gândurile copiilor le ajutau în căutare. Privește, o să-ți zugrăvesc un ta-

blou de la una din aceste adunări.

Priveşte! Un teatru de vară plin de oameni de diferite vârste şi copii.

Rând pe rând, participanţii urcă pe scenă şi se prezintă. Care e mai îndrăzneţ rămâne cinci/zece minute pe scenă şi vorbeşte despre sine sau răspunde la întrebări. Câteodată sunt ironici, vorbind de propria persoană, alteori cântă câte o *strigătură-zicătoare*. Prezentarea e liberă. Iată:

Pe scenă tocmai a urcat o fată de vreo douăzeci şi cinci de ani, coafată modern şi îmbrăcată într-o rochie mulată pe corp. A făcut doar doi paşi spre microfon, după care a executat o piruetă şi a râs:

— Aşadar, flăcăii?! Frumoasă fata?

Din sală se auziră râsete şi aplauze şi fata a continuat să vorbească despre sine sub formă de glumă.

— Nu în aspectul exterior stă destoinicia mea. Am terminat cu *excelent* Academia Vetrelor de Familie. Sunt capabilă să gătesc excelent, cu ajutorul plantelor pot scoate orice maladie din corp, pot aşterne patul... Şi copii-eroi pot aduce pe lume.

Eu nu mă propun nimănui, ci lansez un concurs pentru bărbaţi. Nu va fi simplu, iar pretendentul e liber să facă ce vrea ca să se prezinte. Va câştiga acela de care mă voi îndrăgosti.

După fată, la microfonul de pe scenă s-a urcat un flăcău care spuse:

— Bună ziua, eu sunt Dumitru. Am unsprezece ani. De fapt, nu am încă unsprezece, dar îi voi împlini curând, în luna decembrie. Pe mama o cheamă Svetlana, sau Svetlana Nicolaevna. E o bucătăreasă iscusită. Lucra într-un restaurant. Înainte, că acum nu mai lucrează. La

început, când a pierdut slujba, a bocit, însă acum pregăteşte mese frumoase de sărbători pe la familii de bogătaşi. A dat anunţ într-un ziar şi aceştia o sună la telefon.

Eu merg la şcoală. Mama spune că nu învăţ foarte bine, dar eu ştiu că învăţ bine. Nu am nevoie de *cinci**, îmi ajunge şi *trei***.

Eu şi mama am venit aici să găsim un soţ pentru ea şi un tată pentru mine. Ca să formăm o familie unită. Mama mea e o persoană foarte bună. E frumoasă, cu toate că nu poate nicicum slăbi. Dar e frumoasă şi aşa. Eu cu mama, seara discutăm despre cum va trăi familia noastră. Pe moment locuim într-o garsonieră, pentru care plătim chirie. Dar când vom avea o familie, ne vom ridica o casă şi vom sădi o grădină.

Mamei i-au dat deja pământ, astă vară am petrecut acolo o lună întreagă, într-un cort. A fost bine.

Mama nu s-a urcat pe scenă că se ruşinează. Dar eu i-am spus: trebuie să te urci, altminteri la ce-am venit aici şi am cheltuit atâţia bani, din cei pe care i-am pus deoparte pentru casă?

—Ieşi pe scenă, mama! - spuse băieţelul adresându-se către sală.

Dar de scenă nu s-a apropiat nimeni, şi-atunci oamenii din sală au început să aplaude, cerându-i mamei băieţelului să se urce pe scenă.

Spre scenă s-a îndreptat o femeie scundă, puţin plinuţă, în jur de treizeci de ani.

**trei/cinci* - note. În Rusia şi în majoritatea statelor care făceau parte din URSS este aplicată scara de la unu la cinci, în care cinci corespunde unui zece la noi, trei, suficient, iar unu/doi insuficient. (n.t.)

S-a apropiat de băiat şi s-a îmbujorat toată. L-a apucat pe fiu de umeri, dar nu a spus nimic. Atunci băiatul, cu aer serios, a scos din buzunar o bucată de hârtie, a desfăşurat-o şi a început să citească:

— Noi locuim în Novozybkov, regiunea Briansk. Înainte erau radiaţii acolo, acum sunt tot mai puţine şi vor dispărea cu timpul. La această adunare, suntem înregistraţi sub numărul 2015. Dacă cineva vrea, poate să ne scrie. Atât.

Mama şi-a luat băieţelul de mână şi au pornit împreună spre ieşirea de pe scenă, în aplauzele sălii. Brusc, la marginea scenei, băiatul îşi eliberă iute mânuţa şi alergă înapoi la microfon:

— Am uitat să vă spun... Nu am scris şi uite că am uitat. Mama mea ştie să cânte la chitară. Cântă cântece frumoase, chiar de-s un pic triste. Pe deasupra, ştie să deseneze. A desenat casa şi grădina. O voi ajuta şi eu să-şi facă o familie. Şi la ridicatul casei o s-o ajut. În timpul campaniei electorale din oraş, eu am strâns ceva bănuţi că am lipit afişe. Curând vor mai fi şi alte alegeri.

Sala a aplaudat din nou, iar băiatul reveni la mama sa. Luându-se de mâini, merseră împreună spre ieşirea de pe scenă şi se aşezară la locul lor.

Din sală s-au ridicat deodată patru bărbaţi şi s-au îndreptat spre microfon. Primul dintre ei, un bărbat la vreo patruzeci de ani, mergea şchiopătând. De pe cealaltă latură a scenei, ceilalţi îl întrecură, astfel că a ajuns ultimul la microfon. Bărbaţii ajunşi la microfon s-au prezentat, dar nu s-au propus ca soţi pentru femeie. Regulamentul adunării dicta că nu trebuiau făcute declaraţii publice. Asta se putea face doar în scris. Dar faptul în sine că se urcaseră pe scenă, dovedea interesul lor de a o cu-

noaşte mai bine pe femeie şi pe fiul ei. Când îi veni rândul bărbatului şchiop, acesta, apropiindu-se de microfon, spuse:

— Mă numesc Ivan. Locuiesc la Moscova, în apartamentul meu. În curând fac patruzeci de ani. Am fost ofiţer paraşutist. Cu trei ani în urmă am fost trecut în rezervă ca invalid. Acum mă ocup cu marketing de tip *MLM**, dar m-am săturat. Încă mai am un cort de campanie, un topor şi gambetă. Mă rog, toate astea le-am primit cadou de la colegii de desant... Visez să-mi instalez cortul în regiunea Briansk, la marginea oraşului Novozybkov. Alături de al tău, *Dima***. Pentru primirea terenului pe care să-mi aşez cortul, voi lucra cât se cere. Am fost instruit să instalez corturi în teritoriu în timpul dislocaţiilor. Am învăţat să ridic buncăre, aşa că cred că aş putea face şi o casă de lemn. Numai cu grădina nu prea mă pricep.

— Eu mă pricep, o să vă arăt eu! - strigă Dima din sală sărind de pe locul lui.

A doua zi, Svetlana Nicolaevna, fiul ei, Dima, şi fostul ofiţer paraşutist, Ivan, au părăsit adunarea.

— Anastasia, îmi spui, te rog, ce soartă au avut cei trei oameni?

**MLM – Multi Level Marketing* – sistem de vânzări de tip piramidal (n.t.)

***Dima* – diminutivul numelui Dumitru (n.t.)

Ritualul cununiei pentru femeile cu copii

— Au avut o soartă bună. Svetlana cu fiul au fost invitaţi de Ivan să-l viziteze. Au rămas la el în ospeţie o săptămână, apoi au ţinut legătura prin corespondenţă. Când a sosit primăvara, Ivan şi-a dat în chirie apartamentul de la Moscova, la un preţ bun şi a plecat în Novozybkov. Şi-a instalat cortul de campanie alături de cel al Svetlanei şi al lui Dima. Ex-desantistul avea toate cele necesare vieţii de campanie. Până şi încălzitor pentru cort. Cu mult entuziasm, Ivan a început să sape şanţul pentru fundaţia viitoarei case. Şi cu şi mai mult entuziasm îl ajuta Dima care venea cu mama lui la sfârşit de săptămână. Odată cu vacanţa de vară, au rămas toţi trei în corturi. În fiecare seară se adunau la un foc de tabără şi discutau pe marginea proiectului viitoarei Vetre de Familie.

Într-o seară, înainte de culcare, când focul dădea să se stingă, Dima spuse:

— În familiile normale, soţul şi soţia dorm în aceeaşi cameră, iar copii în alta. Ar fi mai bine, poate, ca eu să dorm în cortul tău, Ivan, iar tu cu mama într-al nos-

tru?

— Dar noi nu suntem încă soț și soție, îi răspunse Svetlana.

Ivan se ridică, îi întinse mâna Svetlanei, o ajută să se ridice și, cu ton solemn și ușor tulburat, rosti:

— Împreună cu tine, preafrumoasă zeiță și cu feciorul nostru brav, vreau să clădesc Spațiul de Iubire pe vecie.

Svetlana îi răspunse încet:

— Noi suntem pregătiți să te susținem în făurirea măreței creații.

Dima a sărit în sus, bătând bucuros din palme. Apoi, sub cerul înstelat, au săvârșit ritualul cununiei, devenind soț și soție. Totodată, au mai susținut un alt rit: cel al înfierii, astfel Dima a devenit fiul natural al lui Ivan.

— Anastasia, probabil vrei să spui că băiețelul Dima a devenit fiul adoptiv al lui Ivan.

— El i-a devenit fiu natural, iar Ivan lui Dima, tată bun.

— Cum e posibil, Anastasia? Asta contravine tuturor legilor biologice.

— Dar nu contravine Cerului. Vedrușii știu legile Cerului. Ritualul vedrus al cununiei pentru femeile care aveau deja copii, le era cunoscut și lui Ivan, și lui Dima, și Svetlanei. Și astfel l-au săvârșit.

— Ce ritual? Și de unde-l știau?

— L-ai descris tu.

— Eu? Nu.

— Vladimir, se înțelege că eu acum vorbesc despre evenimente care urmează să aibă loc. Tu vei scrie despre ritual. O să-ți vorbesc eu.

Forța predominantă în acest ritual o reprezintă

gândurile şi dorinţele celor trei oameni de a-şi făuri împreună un viitor. Femeia trebuie să fie în măsură să-i explice copilului necesitatea de a trăi în familie, de a avea un tată împreună cu care să clădească Vatra Familiei, să ridice casă şi să sădească grădină. Atunci când la copil se va ivi, va lua naştere această dorinţă, acesta va trebui implicat neapărat în acţiunea de căutare a unui viitor soţ pentru ea şi a unui tată pentru el. Fiecare mamă îşi cunoaşte propriul copil mai bine ca oricine altcineva, iar o metodă unică pentru obţinerea rezultatului dorit nu există, fiecare mamă poate avea una a ei, însă, cel mai important e atingerea scopului.

Nu mulţi copii vor accepta ideea ca la mama lor, în casă la ei, să intre un alt bărbat. Şi atâta timp cât copilul nu nutreşte această dorinţă, de a căuta împreună cu mama un tată, mai bine ca în casă să nu fie adus nimeni.

Rolul mamei în pregătirea pentru ritualul cununiei este important doar la început. În momentul punerii în act al ritualului, forţa energetică esenţială va fi gândul copilului.

În cazul în care bărbatul şi femeia au decis să convieţuiască, iar copilul femeii este încă prea mic, ei vor putea continua să stea împreună, fără să susţină ritualul, până când copilul va creşte şi va deveni conştient de esenţa vieţii de familie. Iar pentru ca el să devină pe deplin conştient, femeia şi bărbatul au obligaţia de a-şi uni forţele. Iar dacă copilul, crescând, îl va accepta pe tatăl adoptiv ca pe unul natural, acest ritual se va ţine oricum, întrucât este în grad de a înrudi în sânge şi duh tatăl cu fata sau băiatul adoptat. Acest ritual poate avea un efect foarte benefic doar în cazul în care se săvârşeşte pe pământul viitoarei Vetre de Familie, indiferent dacă cel care

a început să o creeze a fost bărbatul sau femeia. Important este ca locul să placă tuturor şi, în primul rând, copiilor.

Ritualul va avea loc sub cerul înstelat. Se vor aprinde trei lumânări sau un foc de tabără.

Svetlana şi Ivan au avut noroc: după descoperirea dorinței comune de a-şi clădi o viață împreună, deasupra lor se aflau foarte multe stele, focul încă mai ardea, aşa că nu au mai aşteptat o altă noapte, ci s-au cununat imediat. Şi au făcut totul cum se cuvine.

Ivan şi Svetlana stăteau în fața lui Dima. Primul a vorbit Ivan, privind la stele:

— În acest loc, pe pământul Vetrei Familiei mele vreau să clădesc o viață fericită neamului meu. Să ridic o casă şi să sădesc o grădină.

Te rog, Dima, dă-mi consimțământul să mă cunun pe veci cu mama ta şi tu să-mi devii fiu natural.

— Eu voi fi fericit dacă tu, Ivan, vei trăi cu mama şi cu mine. Şi, poate, chiar voi învăța şi mai bine la şcoală. Pot să te chem *tata*?

— Bineînțeles, a răspuns Ivan.

Apoi a vorbit Svetlana:

— Mulțumesc, fiule, tu m-ai ajutat să-mi găsesc soț. Eu vreau să-i fiu soție credincioasă. Soția trebuie să aibă grijă de soțul ei. Permite-mi, aşadar, fiule, să am grijă de tatăl tău, Ivan.

— Desigur, mama, tu neapărat să te ocupi de Ivan. Voi avea grijă şi eu. Hai să-i cumpărăm o proteză nouă lui tata. L-am văzut cum o cârpea pe cea veche cu izolirband.

În timpul acestui ritual nu sunt necesare de fiecare dată anumite cuvinte. Important este gândul care va

fi auzit în acele clipe de planetele de deasupra celor doi cununați și a copilului. Pentru asta, fiecare dintre participanți trebuie să ia câte trei înghițituri de apă dintr-un vas cu gura largă – o carafă sau un pocal – pregătit în prealabil, apoi să-și toarne apă în palme și să-și ude părul. După asta, toți se vor lungi în iarbă, nu mai puțin de nouă minute, cap la cap, se vor lua de mâini și vor privi la cerul înstelat, cerând mintal planetelor de deasupra lor să-i ajute la încropirea unei vieți fericite a familiei, și Iubirii să se instaleze în Vatra lor.

Nu e musai ca Iubirea să fie puternică la începutul cununiei. Ajunge simpatia și afecțiunea reciprocă. Iubirea puternică va veni neapărat după aceea. De exemplu, la vedruși, asta se întâmpla în decursul a unui an sau doi.

Acest ritual este foarte puternic și nu e ocult. Când o parte din cunoștințele de astronomie și psihologie deținute în trecut va fi întoarsă, oamenii vor putea înțelege forța sa cosmică.

Înțelegi, Vladimir? La acest ritual participă plantele, apa, Pământul, planetele și gândul uman. Dorințele oamenilor fuzionând într-una singură vor atrage, înspre beneficiul lor, esențele Divine ale Cosmosului.

Tu deja știi cât sunt de strâns legate între ele plantele, floricelele, gâzele și toate viețuitoarele de pe Pământ cu planetele de departe, din cer. Fluxurile și refluxurile au loc sub influența acestor planete.

Desigur, și viața omului se află mult sub incidența planetelor, însă, în cazul de față, susținând acest ritual, cei trei, în unul singur unindu-se, dau planetelor sarcina, sau le roagă, să le întărească uniunea. Pentru planete, cerința omului, atunci când țelul acestuia cores-

punde programului divin, devine un măreţ dar de mândrie pentru ele şi pentru om. Conştientizarea acestui fapt şi raportul sincer declanşează în cer agitaţia multor planete şi o acceleraţie benefică. În aceste momente în care se află deasupra lor, planetele încheagă între ele un legământ *neglăsuit*, prin care îi ajută pe oameni în acţiunile lor.

Această descoperire a fost făcută de un mag. Ca să o atingă, a studiat preţ de nouăzeci de ani. El observa planetele şi le raporta acţiunilor oamenilor.

Când magii-învăţători au încercat să pătrundă sensul acestui ritual, au ajuns, iată la ce concluzie: într-un mod oarecum misterios, planetele sau o forţă energetică cosmică, ştergeau din memoria vieţii trecute a oamenilor amintirile neplăcute, eliberând spaţiu pentru senzaţii noi, luminoase.

Pe deasupra, aceste energii îi vor înrudi de sânge pe cei trei oameni.

Tu, Vladimir, mi-ai vorbit despre telegonie. Ştiinţa modernă este la cunoştinţa faptului că, în formarea corpurilor fizice ale oamenilor şi animalelor, intervin anumite energii. Ia aminte - aceste energii nu sunt vizibile, nici materiale, însă puterea lor este reală. Implicarea lor este determinată de voinţa omului. Atunci când acţionează după voia omului, devin de sute de ori mai eficiente.

E important de subliniat că esenţa acestui ritual, contrar telegoniei care face ca vechea legătură să irupă în noua uniune, stă în faptul că alungă toată energia vechii relaţii, înzestrează cu o nouă forţă şi aduce o nouă viaţă.

—Ia te uită! Un ritual atât de scurt şi ce efecte! Înrudeşte oamenii!

—Este scurt? Vladimir, gândeşte-te cu atenţie. Pregătirea pentru acest ritual, cum spui tu, scurt, durează uneori chiar mai mult de un an întreg. Este precedat de două obiceiuri esenţiale. Uite-l pe primul, de exemplu: mama trebuie să-şi pregătească copiii. Apoi, tu ia seama, Vladimir, Ivan la început a spus că vrea să-şi aştearnă cortul şi pe locul menit să-şi încropească gospodăria...

Această alegere face parte deja dintr-un alt ritual. Fiecare burlac – aşa erau numiţi înainte bărbaţii ajunşi la o anumită vârstă neînsuraţi – era dator ca o dată pe an, pentru o lună întreagă, să lucreze pe gospodăria unei femei văduve singure sau cu copii. Nu era necesar să muncească toată luna la o singură văduvă. Burlacul putea sta o săptămână la una, apoi să se angajeze la alta. Bineînţeles, acest obicei nu exista doar pentru ca aceşti bărbaţi să ajute femeile singure la gospodărie. Esenţa era ca oamenii să se cunoască între ei şi să-i ajute să-şi încropească familie. Burlacul venea la văduvă şi spunea:

—Gospodino, eu caut ceva de muncă. Poate că ai ceva de făcut pentru mine.

Dacă burlacul nu-i plăcea femeii la prima vedere, îi răspundea:

—În gospodărie e totul la locul său. Pe lângă asta, nici nu aş avea cu ce să te plătesc.

Iar dacă acesta îi plăcea, atunci femeia îi dădea câte ceva de făcut, pe o zi, două, trei, apoi altceva. Nu conta cu câtă îndemânare şi măiestrie îşi făcea acesta datoria, important era ca ei să se placă. În cazul în care burlacul îi plăcea, femeia îi putea cere să rămână mai mult de o lună. Dacă acesta rămânea, atunci era numit *primak**.

**primak* (rus. *примак*) – pripăşit. În general, sensul este de *ginere primit în casă de socru*. Derivă de la verbul *a primi* (n.t.)

După scurgerea unui an de gospodărie comună, cei doi puteau să aleagă să se căsătorească sau să se lase.

— Anastasia, spune-mi, după această cununie, cei doi mai trebuiau să mai meargă şi la ofiţerul stării civile?

— Dacă în viaţă există condiţionări care nu se pot evita, atunci se poate face orice, doar că esenţialul nu mai poate fi atins.

Femeile din înalta societate

Încheind capitolul precedent, am gândit că acest ritual ar putea fi folosit cu succes şi în zilele noastre. Astăzi, în diferite regiuni din Rusia, mulţi oameni, majoritatea cititori ai seriei *Cedrii sunători ai Rusiei,* se adună în grupuri, iau câte un hectar de pământ, sădesc acolo grădini, construiesc case: îşi amenajează mica lor Patrie. Fac acest lucru, de regulă, împreună cu familiile, dar există în aceste grupuri un număr relevant de femei singure. Eu am vizitat de mai multe ori un aşezământ din apropierea oraşului Vladimir. În acest sat există deja peste şaizeci de Vetre de Familie în plină construcţie. Deja cresc copiii născuţi acolo. Însă există şi femei singure. Şi-au luat câte un hectar de pământ şi, fie singure, fie ajutate de copii, îşi încropesc Vetrele lor acolo. Vă închipuiţi? O femeie singură îşi ridică casa şi îşi sădeşte grădina. Nu doar îşi amenajează o mică *dacia* pe şase ari, ci îşi clădeşte efectiv o Vatră de Familie. Să le fie greu? Din punct de vedere material, da. Eu cunosc o femeie care şi-a dat în chirie apartamentul de la Moscova şi cu banii câştigaţi îşi ridică o casă în câmp.

Din lipsa mijloacelor, nu-şi poate permite întotdeauna să angajeze meşteri, aşa că mare parte din lucrări

o susține singură și o face cu multă satisfacție. Ea are un obiectiv: fericirea atingerii țelului. Chiar dacă asta se petrece foarte lent, compensează truda, care astfel devine imperceptibilă.

Intrând în posesia acestor informații venite din diferite așezăminte, eu am ajuns la concluzia că trebuie neapărat să scriu o carte despre ele. O carte cu adevărat istorică. Urmașii noștri merită să știe cine și cum a demarat edificarea civilizației lor fericite.

Pentru moment, am rugat-o pe soția unuia dintre fondatorii așezământului *Rodnoje* din regiunea Vladimir, să facă o descriere a femeilor nemăritate. Iată scurta caracterizare:

• ***Eugenia T.*** *– născută în Republica Moldova, 53 de ani, geolog. O frumusețe cu zâmbet hollywoodian, care vine din suburbia Moscovei, acolo unde-și are și apartamentul. A venit și acum nu mai vrea să plece. A spus: „Aici e casa mea".*

A venit aici în 2003, doar ca să vadă despre ce este vorba. A mers în pădure după ciuperci.

„M-au avertizat", spuse Eugenia, ‹‹Este o pădure specială››. „Le-am răspuns": ‹‹Eu sunt geolog, n-o să mă rătăcesc››. „M-am plimbat 12 ore pe o rază de trei kilometri! M-am întors spre miezul nopții cu picioarele frânte": ‹‹Aici e locul meu››. „Am dat în chirie apartamentul din Malahovka cu 10.500 ruble/lună. Cu acești bani am început să mă pregătesc și am închiriat o casă în Studențovo, alături de terenul meu. Soba nu mai fusese încinsă de vreo zece ani, iar casa stătea să se surpe. Din horn am scos afară un cuib enorm, așa că nu am mai putut să aprind focul. Am iernat singură în sat. Uneori mă duceam în vizită în Koniayevo. Am economisit lemnele – încălzeam o dată la două zile. În toamnă am turnat fundația, am pus ghizdul pentru o baie de 4 x 4 m. Toată iarna am căptușit casa cu câlți. Acum cunosc sunetul fulgilor de nea în cădere. Prin

casă umblam îmbrăcată în trei rânduri de pantaloni, trei pulovere, o scurtă şi căciulă. Afară ieşeam îmbrăcată mai lejer, deoarece munceam. Primăvara am curăţat cu un cuţit coaja rămasă pe butuci. Acum am casă finisată cu rindeaua. Aud cum se topeşte zăpada. Am nevoie de un sobar. M-am îmbrăcat gros şi mi-am luat undiţa de pescuit (fără cârlig). M-am dus spre lac, unde stau pescarii. Am dat drumul undiţei în copcă (Doamne fereşte, să-mi vadă băieţii ‹‹sculele››). Am intrat în vorbă cu ţăranii locului şi am dat şi de sobar. Iar dacă era să am nevoie de tractor, ‹‹era de ajuns să ies la drum şi să-l opresc pe primul care trecea››".

În grădina ei cresc de toate şi sunt bine rânduite. În primul an şi-a încropit o toaletă şi bucătăria de vară din nuiele. Când nu are nimic de mâncare, îşi face terci cu ulei de peşte. Găteşte foarte gustos. I-a disperat pe toţi cu zelul ei – toţi sătenii fug de noi – dar casa a fost ridicată. Spună ce-or vrea.

*• **Liubovi'* E.** – născută în Orientul Îndepărtat, 58 de ani. A locuit 27 de ani în Perm şi 20 în Ţimleanske, regiunea Rostov. Este ihtiolog, a lucrat la protecţia peştilor, iar acum e pensionată. Mama ei de 84 de ani şi fiul de 30 (de la care are doi nepoţi), locuiesc în Perm, un alt fiu de 18 ani, în Ţimleanske.*

*Anul acesta, pentru ea a început numărătoarea inversă: spune că va face 57. A început să-şi amenajeze Vatra Familiei în 2003. A venit pentru 10 zile, a cosit buruienile şi a sădit gard viu de molizi, pini, mesteceni, plopi, tei şi arţari. Terenul este în perfectă ordine. Iarna ce-a urmat a venit cu 50.000 de ruble** – toate economiile mamei – a montat structura de lemn a casei şi a acoperit-o cu carton gudronat.*

**Liubovi'* (rus. *Любовь*) – Iubire. Nume feminin, în majoritatea cazurilor întâlnit ca *Liuba.* (n.t.)

**la acea vreme, aproximativ 1350,00 € (n.t)

Primăvara s-a întors cu soțul, cu care a călătorit împreună din Perm. Au muncit cot la cot pe teren. A spus: „Uite, de-ar fi fost așa și înainte, n-aș fi plecat de la el...". Apoi a venit în vară, pe 6 iulie (se grăbea tare, deoarece vroia să ajungă la ‹‹sărbătoarea lui Ivan Kupala››). Îi plac foarte mult sărbătorile, are o voce minunată, cântă la chitară și dansează. Are o pensie de 2.000 ruble. În vară s-a lăsat de slujbă. Banii acum îi ajung, avea nevoie doar de drum. Au ajutat-o cu cărămidă, ciment și lemn. Singură, într-o singură lună, a pus ghizdul pentru sobă, a turnat temelia pentru structura de lemn a casei, a montat bârnele de sub pilaștrii portanți ai casei, a căptușit toată casa, a ridicat acoperișul și a zidit cuptorul de vară. Cu roaba a cărat pietre, nisip și prundiș. Gândea că nu o să poată, dar a reușit! A devenit mai robustă, a pierdut din greutate. Înoată înainte și-napoi pe lac (înainte nu reușea). A întinerit cu zece ani (visase doar cu unu!). Ochii îi sunt strălucitori, zâmbetul nu-i lipsește de pe buze și se împacă cu toată lumea. Casa o ridică pentru ea și pentru mama ei care va veni la primăvară. Apoi vrea s-o viziteze fiul din Perm cu copiii și poate vor și rămâne. Bani nici nu are și nici nu are de unde să-i aștepte. Are o vioară veche italiană, i-a adus-o tatăl ei din război. Cu vreo 15 ani în urmă, experții au estimat-o la 10.000/ 15.000 $. Ea trage nădejde s-o vândă, ‹‹că vioara trebuie să cânte, nu să stea ca la muzeu››. Dacă va reuși să o vândă, treburile vor merge mai iute, altminteri va trebui să facă totul singură. Deh, nici pardoseala și nici plafonul fără scânduri nu poți să le lași... Se cramponează că nu are bani, dar casa se ridică încetișor. Se va întoarce în septembrie, din nou pentru o lună.*

**Ivan Kupala* - sărbătoare estivă de origine păgână, la slavii de est și de vest, răspândită astăzi în majoritatea țărilor europene, sărbătoare dedicată solstițiului de vară (la creștini, cunoscută și cu numele de *Ziua lui Ivan* (Ioan) (n.t.)

Iarna a petrecut-o în Perm la nepoți, aşa că a trecut prin satul ei şi a stat o zi: s-a oprit, a stat puțin, ca să nu fie drumul spre Rostov neîntrerupt...

*• **Natalia D.** – născută în Vologda, a venit de la Moscova. Are două fetițe de doi şi, respectiv, cinci anişori.*

Locuieşte într-un cort de la sfârşitul lunii mai. E divorțată de soț. Visul ei e să ducă copiii cât mai departe de oraş, să nu-i streseze sistemul. Vara e ploioasă şi rece, dar nu se plânge. Şi-a adus un vagon vechi. L-a curățat, l-a izolat şi vrea să-l facă cât mai călduros. Acum cumpără scânduri. Bani nu are, soțul asigură copiii doar cu de-ale gurii. Acum trăieşte cu copiii, mai lucrează prin sat, ajută bărbații la turnarea temeliilor. Visează să rămână pe moşia ei, iar dacă nu se potriveşte pentru iarna asta, speră măcar pentru cea care vine. Studiază toate proiectele posibile de case, să-şi poată ridica singură una (din lut şi paie sau un bordei). Copiii să doarmă mai liniştiți, să fie mai fericiți ...

Când vin vizitatori acasă la Liuba E. şi văd ce a reuşit să facă singură, exclamă: „Dacă tu ai putut, atunci şi eu pot, mai ales că-s mai tânăr şi mai în puteri!".

Sigur că pot!

Este mereu zâmbitoare şi cântă divin. Are studii alese. Şi un suflet frumos! Scuzați emoțiile, eu le iubesc tare mult pe toate...

*• **Nadejda Z.** – fermieră din Belarus. După incidentul de la Cernobîl, a locuit în Azov, un an în Parețk, de lângă Suzdal (în timp ce aştepta terenul) iar ultimul an şi l-a petrecut în Koniayevo (în casa cuiva).*

În vară a demarat construcția casei. Cei doi copii majori locuiesc încă în Moscova. Au luat terenuri şi fiica şi sora ei din Belarus. Vor să se adune cu toții la un loc. Soțul şi copiii au servici, Nadejda munceşte în gospodărie şi administrează construcția casei, la care participă personal. Mulți ani a dansat

într-un ansamblu de profesionişti. Are o statură de balerină, iar când împinge roaba cu bălegar de grajd oferă un spectacol uluitor! Pe lângă casă are doi câini, patru pisici (din cauza şoarecilor), iepuri, găini (rasa „smirnovskaya", care s-a păstrat prin sate după Revoluţie), o capră şi porumbei. În casă ţine o mare de flori: exotice şi simple. Deţine cunoştinţe enciclopedice pentru orice chestiune care o priveşte. Soţul şi copiii o susţin, însă e constrânsă să facă totul singură, deoarece ei au viaţa lor. Îşi clădeşte viitorul cu determinare şi sârg. Recent şi-a rupt braţul drept (a căzut de pe bicicleta pe care i-au dăruit-o copiii cu ocazia aniversării a cincizeci de ani, ca să răzbată iute peste tot). A ţinut o singură zi de convalescenţă. În următoarea era deja la întors fânul pentru iernatul animalelor. Acum vopseşte şi trage la rindea. La întrebarea: „Cum faci?", ea răspunde: „Doar cu stânga".

Mereu zâmbitoare, îi place să cânte întruna, un suflet de companie, adorată de toţi, este un tezaur de cunoştinţe pentru oricine, consultanta noastră, a tuturor. E o miniatură, dar robustă. Stâlpul întregii familii. Reuşeşte peste tot: acasă, la construcţie, cu animalele, în grădina de legume şi la proviziile pe iarnă. Să vedeţi ce compoturi face! Nu are nicăieri niciun apartament unde ar putea să se întoarcă, şi nici casă. Spre toamnă trebuie să elibereze casa unde stă, deoarece se întorc proprietarii. Va ierna în casă nouă!

Aceste informaţii le-am primit cu un an în urmă. Astăzi, toate aceste eroine, pomenite mai sus, şi-au ridicat deja casele şi nu au nicio intenţie să renunţe la ţelul lor. Probabil despre femeile ca ele se spune că: „Murgul din galop şi-l va opri şi în izba în flăcări va intra". Iar eu aş adăuga: „Vatra singură şi-o va ridica şi pe bărbat spre veşnicie-l va purta!". Numai că de unde acest bărbat, unde să-l întâlnească devreme ce ea, de dis-de-dimineaţă până seara târziu, e prinsă cu măreaţa ei activitate?

Dar câte femei, tinere şi vârstnice, care vor să-şi încropească Vatra Familiei, or fi prin toate colţurile ţării!? Şi bine ar fi de şi-ar găsi tovarăş de viaţă încă înainte de începerea construcţiei!

M-am gândit: ce-ar fi dacă s-ar crea o bază de date cu toate aceste femei, iar bărbaţii, în calitate de angajaţi temporari, să le viziteze? Astfel poate că ar reuşi să-şi aleagă ursitul. Nu ei pe ele, ci ele pe ei!

Există expresia *femeie din înalta societate*, prin care se subînţelege femeia din aşa-zisa clasă de elită a oamenilor bogaţi sau faimoşi. Însă, ce clasă superioară e aceea, devreme ce publicul nu vede în aceste femei nimic bun, în afară de bârfele din paginile presei de scandal? Aşa cum declară mulţi bărbaţi, căsătoria cu femeile de elită nu aduce nimic altceva decât mofturi şi pretenţii nerezonabile.

Eu, în schimb, sunt de părere că femeile de elită sunt acele femei care, căsătorite sau necăsătorite, îşi ridică azi Vetrele de Familie şi se pregătesc să dea viaţă la copii sănătoşi sau să-i transforme pe cei deja născuţi.

Doar ele pot aduce avantaje, atât individual bărbaţilor, cât şi întregii societăţi. Copiii născuţi de ele vor compune civilizaţia de mâine.

Iar bunicul Anastasiei a avut de o mie de ori dreptate: chestiunea familiei trebuie abordată la nivel statal. Cum se pune azi această problemă, mai bine ca oricine ştiu familiile ruse... şi nu numai.

Ori aşa, ori altfel, problema legată de organizarea de manifestări în măsură să ajute aceste femei, mai exact spus, în măsură să-i ajute pe bărbaţi să cunoască femeile care-şi edifică micile lor patrii, va trebui soluţionată.

Mă voi adresa administratorului saitului *www.anastasia.ru*, cu rugămintea de a găsi o modalitate de îmbunătăţire a rubricii *cunoştinţe*, astfel încât fiecare femeie singură şi bărbat necăsătorit, din rândul cititorilor, să poată introduce adrese şi contacte. Cei care nu aveţi computer, vă amintesc că aproape în fiecare oraş există acele *Internet-café*, în care puteţi citi anunţurile de pe saituri. De asemenea, şi oficiile poştale oferă servicii de transmisiune de informaţii prin intermediul Internetului.

Din partea mea, voi scrie aici textul de apel către bărbaţii din toate ţările în care sunt publicate cărţile mele, cerându-le tuturor traducătorilor europeni şi americani să-l transcrie cu caracter aldin.

Stimaţi domni, mulţi dintre voi, mai ales cei care nu aţi reuşit să vă realizaţi viaţa de familie, aţi dori să întâlniţi acea femeie - unica - cu care să atingeţi fericirea vieţii conjugale. Dar unde să găsiţi o astfel de femeie? Pare că singura cale e să recurgeţi la o agenţie matrimonială. Doar că, luaţi seama, aproape toate pun pe primul loc aspectul exterior şi vârsta, prezentând foarte evaziv caracterul şi aspiraţiile vieţii. Însă nici măcar aceste date *evazive* nu sunt susţinute de certitudine. Cât despre certitudine... Şi-au făcut apariţia aceste femei care îşi oferă deschis tinereţea, frumuseţea şi zâmbetul, dispuse să încheie cu voi un contract de căsătorie, cu condiţia ca voi să fiţi bogaţi şi să le asiguraţi condiţii materiale adecvate. În Moscova a fost înfiinţat până şi un club în care se întâlnesc frumoase pretendente la miri înstăriţi. Fenomenul nu e nou. „Şi ce e rău în asta?" - vor gândi unii bărbaţi. „Am mijloace îndestulătoare, aşa că-mi permit să închei un contract de căsătorie cu o fetişcană tânără şi frumoasă. Mă satisface în pat, în plus or să mă invidieze toţi pe la întâlnirile de elită. Şi-

apoi, fiind în raport cu tinerii, întinereşti". E totul aşa, dar există un *dar*. La ce se gândeşte şi visează tânăra voastră concubină? Că şi ea e o fiinţă vie şi capabilă să viseze şi să se entuziasmeze, însă obiectul iubirii ei nu sunteţi voi. De aici i se iveşte dorinţa să se elibereze de voi ca de un obstacol din calea spre fericire. Şi fie că nu aleargă la chemarea voastră, întrucât, după cum ştiţi, asta se întâmplă deseori, fie că nu vă toarnă ceva obscen în cafea dimineaţa; ajunge un singur gând, fie acesta subconştient, pentru ca voi să fiţi depărtaţi. În acest fel, crezând că vă aduceţi acasă o fată frumoasă şi tandră, de fapt, vă băgaţi singur în cămin un şarpe veninos. Singura diferenţă constă în înfăţişarea exterioară, iată de ce, în loc să aduceţi acest şarpe şi să-l puneţi în acvariul de cristal, voi vi-l cuibăriţi alături, în aşternut.

E probabil ca aceste femei, reprezentantele unei noi civilizaţii paşnice, să apară ca o contrastare a fenomenului dezastruos din vieţile noastre. Edificându-şi Vetrele de Familie, ele nu-şi ridică doar acoperiş deasupra creştetului, ele pun bazele unui început de viaţă nouă. Începutul!

Miliardarul pe moarte se va întrema, găsind o astfel de femeie. Omul de afaceri prosper, fără ea, se va ofili. Nu banii prelungesc viaţa, ci gândurile iubitei voastre şi Spaţiul de Iubire creat împreună cu ea. Nu numai o vor prelungi, ci o vor face eternă, asigurând condiţiile unei reîncarnări rapide şi conştiente.

Orice cuvinte aş scrie eu, orice argumente aş aduce, acestea nu vor atinge inimile aşa cum o poate face întâlnirea cu aceste femei. Încercaţi să vă întâlniţi cu zeiţele veşniciei terestre! Şi, se poate întâmpla să aveţi parte de o întâlnire ca aceea despre care a povestit Anastasia...

Întâlnirea de peste milenii

Într-una din zile, la adunare a sosit o fată de douăzeci şi cinci de ani, pe nume Liuba. Fata era îmbrăcată într-o fustă elegantă, puţin sub genunchi, şi o bluză brodată de in. Pe umăr îi atârna o geantă mică şi nu avea prea multe dichisuri.

S-a plimbat fata pe străzi, în speranţa de a găsi o cazare la privat. În timpul acestor adunări, toate camerele de hotel sau pensiuni erau rezervate din timp. Ea nu prea avea bani pentru camerele scumpe de hotel, aşa că a decis să caute ceva mai abordabil. Numai că în timpul adunărilor, camerele la privaţi erau foarte greu de găsit.

Fără prea mari speranţe să mai găsească ceva, Liuba i se adresă unei femei care tocmai ieşea pe poarta curţii:

— Bună ziua. Spuneţi-mi, vă rog, nu aveţi cumva vreun loc liber unde să înnoptez? Caut ceva mai ieftin.

— Cauţi în zadar, domnişoară, e totul rezervat demult. Locurile au fost date prin agenţiile imobiliare. Nu pierde vremea în zadar, fugi la gară, altminteri nici acolo nu mai găseşti loc, nici măcar să te aşezi.

— Mulţumesc de sfat. Probabil o să fac chiar aşa, îi răspunse Liuba pornindu-se în direcţia gării.

— Stai, domnişoară! Vino un pic, îi strigă femeia şi Liuba se întoarse.

— Uite ce fă: încearcă să suni la poarta aceea, la patru case de aici. La intrare vei vedea o sonerie, tu apasă pe buton. Poate că-ţi va deschide baba. Seamănă cu baba-cloanţa, e grecoaică, are nasul cârlig. Bărbatu' meu spunea că grecoaicele de tinere-s frumoase toate, dar de bătrâne devin nişte babe-cotoroanţe. Roag-o să te primească pentru o noapte. Înainte, pe când trăia bărbat' su, primea multă lume, dar a murit sărmanu' şi de atunci, deja trei ani, nu mai primeşte pe nimeni. Dar tu încearcă, roag-o, poate că te primeşte.

— Mulţumesc, voi încerca, răspunse Liuba.

Se apropie de casa indicată de femeie şi apăsă o dată pe butonul soneriei. După un minut sună iar, dar nu îi deschise nimeni. Se scurseră vreo zece minute, uşa scârţâi şi din casă ieşi o bătrânică gârbovită. Se apropie pe aleea flancată de viţă de vie văicărindu-se şi din poartă vorbi fără măcar să salute:

— Ce, vrei să-mi strici poarta, fată? - întrebă ea iritată.

— V-aş ruga să mă găzduiţi pe noapte. O femeie bună, vecina dumitale, m-a îndrumat aici.

— Ea nu e bună, şi-a bătut joc de tine. De mult timp nu mai primesc pe nimeni.

— Ştiu, mi-a spus. Doar că eu nu am găsit nimic toată ziua şi am decis să încerc şi la dumneavoastră, la noroc.

— Aha, aşa... la noroc... Numa' că, cu mine nu prea o să ai noroc. Voi toate veniţi aici la noroc. Şi tu, ca şi celelalte, ai venit să-ţi cauţi mire?

— Vreau să-mi găsesc jumătatea, da. Vă rog să

mă scuzați că v-am deranjat, acum merg la gară, o să înnoptez acolo.

Începuse să plouă. Bătrânica bombăni:

— Fetele astea sunt o năpastă. Năpastă! Na c-a început să plouă. Hai că te primesc sub liziera din grădină. Am un hamac acolo, o băncuță și cuie să-ți atârni hainele. Pe fiecare noapte, vei plăti câte cinci sute de ruble.

— Cinci sute? - se miră Liuba.

— Da' tu cât credeai? Ce, ai venit în ospeție la neamuri?

— Bine, e bine cu cinci sute. Aș fi vrut să rămân zece zile, dar nu-i bai, stau numai cinci. Accept condițiile dumitale, bunicuțo.

— Atunci hai să vezi unde-o să dormi. Banii mi-i dai înainte pe fiecare zi.

Cele cinci zile s-au scurs repede. Liuba, dis-dedimineață, și-a împăturit cu grijă puținele-i lucrușoare sărăcăcioase și le-a pus într-o valiză.

— Ai strâns, domnișoară? Pleci?

— Da, bunicuțo, cinci zile au trecut.

— Da, au trecut. Ți-ai luat bilet? - întrebă bătrâna și se așeză pe băncuță.

— Da, eu mi-am cumpărat bilet dus-întors. La întoarcere e valabil abia peste cinci zile, dar poate reușesc să-l schimb cu unul pentru azi sau mâine.

— N-o să apuci să-l schimbi, uite câtă lume a venit. Uite ce-i, domnișoară, rămâi aici încă cinci zile, cât e biletul.

— Nu am cum să mai stau, nu mai am bani să vă plătesc.

— Nu ai, nu ai. Nu plătești și gata, rămâi așa.

— Mulțumesc, bunicuțo!

— „Mulțumesc" - îmi spune ea... Da' de la rămânere n-o să ai niciun folos.

— De ce?

— Eu te-am urmărit. Nu se caută așa mirii de azi. La ce te trezești de cu zori? La ora aceea, toți flăcăii dorm. Ș-apoi mergi la culcare așa devreme. Tocmai când se chefuiește mai bine, tu mergi la somn. Tinerii se distrează până la miezul nopții, da' tu la zece deja dormi. Te îmbraci ca o măicuță, nu te machiezi deloc. Nu se caută așa mirii de azi.

— Bunicuțo, eu îmi pregătesc corpul pentru întâlnirea cu ursitul meu, iată de ce încerc să respect un regim. Și nu mă machiez ca el să mă recunoască.

— Să te recunoască? Ești ciudată, fato!

— Și mama spune la fel. Dar nu pot face nimic să mă schimb. Deseori visez că el mă caută prin întreaga lume și nu mă găsește nicicum.

— Vise?... Visezi?... Și aici ai visat?

— Da, deja de două ori. Odată, se făcea că mă plimbam printr-o grădină mare, iar el era acolo, dar nu reușeam să ne întâlnim. Ca și cum i-aș fi auzit vocea care tot mă chema: „Unde ești? Unde ești?"

— I-ai auzit vocea? Domnișoară, cred că ar trebui să vizitezi un doctor. La ce-ți bați capul așa cu ursitu' ăsta? Să-i auzi vocea în somn...

— Uneori visez că am trăit împreună cândva demult și am avut copii, nepoți.

— Ai trăit?... Ai avut?... Ai putea să-l descrii? Cum e la înfățișare?

— Pot. E mai înalt cu jumătate de cap decât mine și are părul blond-rusesc. Are ochii căprui, zâmbetul dulce și o strungă la dinții din față. Are mersul apăsat.

—Strungăreață și mersul?... Și dacă dai peste altu'?

—S-a întâmplat să mă abordeze alții. Mama m-a ocărât de fiecare dată. Spune că visele mele mă constrâng să rămân fecioară.

—Te constrâng!? Clar lucru că te constrâng! Cu vise din astea nu ai cum să-ți găsești ursitul. Domnișoară uite ce-ți spun: diseară ia șalul meu colorat. Aruncă-l pe umeri și leagă-l oleacă mai la modă. Apoi, ceva mai târziu, plimbă-te pe faleză.

—Îți mulțumesc, bunicuțo, pentru grija arătată. Dar nu pot să acopăr bluza cu șalul. Pe ea am brodat un ornament. L-am visat într-o noapte și ca și cum, cu această bluză cu ornamente, m-aș fi plimbat cândva demult cu ursitul printr-o livadă.

—Cu ornamente?... Te-ai plimbat?... Ei bine, domnișoară... Dumnezeu să te-nțeleagă. Pe masă, în casă, ai niște lapte. Am copt niște prăjituri, ia și mănâncă, eu merg prin vecini.

Bătrâna se depărtă gâfâind și bombănind pe sub nas: „Ți-ai luat-o pe capu' tău cela cărunt! Da' proastă-ai mai fost! Ai primit-o ș-acu îți mai faci și griji pentru ea. Mă duc să-l conving pe fiul vecinului, poate-i face curte. Sigur îi face, numai' că el îi brunet, în timp ce ea caută unu blond cu strungăreață. Vecini așa nu am. Mi-am luat-o pe cap!".

De dimineață, Liuba rătăci prin parc. La prânz își cumpără o plăcintă cu cartofi. În timp ce trecea pe lângă restaurant, pe ușă ieși un grup de bărbați. Râdeau și vorbeau animat într-o limbă străină. O remarcară pe Liuba și îi spuseră ceva pe limba lor, însă ea nu-i înțelese, așa că trecu pe lângă ei. Bărbații se luară imediat de alte

fete.

Dintr-odată, fără să se uite înapoi, Liuba simţi: din grupul de străini veseli se detaşase unul şi venea spre ea. Ştia intuitiv că mergea anume spre ea. Fără să se grăbească, îi numără paşii, iar inima, în mod misterios, îi tresăltă. Îi simţi respiraţia în spate şi, deodată, străinul care mergea în urma ei, îi vorbi într-o limbă necunoscută:

„Cu tine, preafrumoasă zeiţă, aş putea zămisli Spaţiul de Iubire pe vecie." (*traducere din limba germană*)

Liuba nu reuşi să traducă cuvintele din limba germană, însă, oarecum instinctiv, şopti:

—Sunt pregătită să te susţin în măreaţa creaţie, şi se întoarse spre necunoscut.

În faţa ei stătea un tânăr mai înalt ca ea cu jumătate de cap. Avea părul blond-rusesc, ochii căprui şi un zâmbet bun. În faţă avea o mică strungăreaţă.

Planetele invizibile, din înălţimi, au fremătat de încântare: o, câte evenimente au trebuit să traverseze, firul destinului să-l strângă de-a lungul atâtor veacuri! Dar au izbutit! S-au întâlnit şi s-au îmbrăţişat!

Radomir şi frumoasa Liubomila! Chiar de nu-şi vor aminti de trecut, sufletele lor minunat viitor vor clădi!

Oamenii de pe plajă nu reuşeau să înţeleagă ce schiţează cei doi tineri pe nisip. Ce desene erau acelea?... Vorbeau două limbi diferite, dar se înţelegeau perfect. Ba discutau desenele, ba se contraziceau uşor, ba, dintr-odată cădeau de acord ca încântaţi...

Prinşi de desen, nici Liubomila, nici Radomir nu ştiau că pe nisip desenează proiectul Vetrei trecute, pe care-o înfiinţară înainte de a se cununa, cu cinci mii de ani în urmă.

—Aici trebuie să fie un iaz. Să fie rotund, spuse

pe limba lui, Radomir, şi săpă în nisip o groapă adâncă.

—Ba, nu-i deloc aşa, şopti Liubomila, trebuie să fie oval, şi corectă groapa, făcând-o ovală.

—Mda, sigur, parcă-i mai bine să fie oval, căzu de acord Radomir, de parcă şi-ar fi amintit ceva.

Seara au mers în casa unde era cazată Liubomila. Fata îi ceru proprietarei permisiunea ca tovarăşul ei să rămână cu ea până avea să adoarmă, iar baba se învoi.

Cu zâmbetul pe buze, Liubomila s-a întins în hamac, el a rămas şezut pe băncuţă, legănând uşurel hamacul şi alungând cu grijă musculiţele dimprejur.

...Îi cântă ceva încet-încet.

Iar din ferestruica casei, ferind uşor perdeaua, bătrânica i-a privit până-n zorii zilei.

Dimineaţa, pe măsuţa din faţa casei, acoperită cu o faţă de masă albă de pânză, stătea un urcior cu lapte şi prăjiturele. Alături se afla o scrisorică scrisă de mâna bătrânelei. A citit-o Liubomila:

—„Am ieşit cu treburi. N-o să fiu acasă toată ziua. Păziţi casa! Da' s-o păziţi! Şi dormiţi în camera cea mare. În frigider este de mâncare..."

Au plecat, Liubomila şi Radomir, împreună, dar unde? Veacurile vor arăta unde se va înfiripa neamul lor.

Cununia Anastasiei

Luându-mi rămas bun de la bunicul Anastasiei, i-am spus:

— Vă rog să mă iertați pentru neînțelegerea arătată în taiga, atunci când am vorbit despre menirea și sarcinile Partidului. Acum am înțeles: cu cât mai puternice vor fi familiile într-un stat, cu atât mai multă ordine în acel stat va fi și mai multe familii fericite vor trăi.

Trebuie să reîntoarcem ritualurile de bun-simț, ritualurile strămoșilor noștri. Doar că ar trebui adaptate la modernitate. De fapt, am început să înțeleg că acestea nu sunt chiar ritualuri în sensul obișnuit al cuvântului. Sunt o măreață știință despre viață. Iar magii erau cei mai mari înțelepți și învățați.

Și știți ce mai regret acum? Că nu am știut nimic despre ritualuri înainte de a o cunoaște pe Anastasia. Despre faptul că, pe baza ritualurilor, planetele pot fi implicate în beneficiul familiei. Nu știam, și Anastasia a trebuit să nască un fiu, apoi o fiică, fără să fie cununată.

Bunicul m-a privit oarecum cu șiretenie, a zâmbit pe sub mustața sură, apoi a vorbit:

— Și acum, că ai aflat, ai căzut pe gânduri: de la tine să fi născut Anastasia fiul și fiica?

— Ei nu, nu chiar aşa! Totuşi, nu ar strica să mă cunun cu Anastasia după ritualul potrivit.

— E bine, Vladimir, că regreţi. Înseamnă că ai început să înţelegi esenţa existenţei şi unde se află acum comunitatea umană. Dar regretele tale legate de Anastasia sunt inutile. Ea s-a cununat încă înainte de a petrece prima noapte cu tine.

Câteva clipe nu am reuşit să articulez un sunet, apoi, cu mari eforturi, am mormăit:

— Cu cine? Eu nu m-am cununat cu ea, ţin minte bine.

— Tu nu te-ai cununat. Am văzut-o cum a făcut asta singură. Tata nu şi-a revenit în fire trei zile. Aşa ceva nu i-ar fi venit în cap în milioane de ani nici celui mai mare înţelept. În consecinţă, ea e cununată.

— Cu cine?

— Poate cu tine.

— Dar eu nu m-am cununat! Şi de ce, *poate*? Sau nici dumneavoastră nu ştiţi exact?

— Ceea ce a făcut ea, Vladimir, nu poate fi clasificat încă de nimeni. E posibil ca ea singură să fi pus bazele unui ritual, oferind posibilitatea multor femei să-şi transforme fiii nelegitimi în legitimi. E posibil să fi zămislit ceva şi în Cer. Creaţia ei doar un mag ar putea-o evalua. Mai bine îţi povestesc totul de-a fir a păr cum a fost.

Când ai venit pentru prima oară la Anastasia în poieniţă şi ai dormit în bârlogul ei, noi am fost chemaţi de nepoţică în poiana ei.

— Pentru ce?

— Ea ne-a chemat. Eu am perceput asta şi am venit împreună cu tatăl meu la marginea lacului.

Anastasia stătea pe mal, ţinea în mâini o coroni-

ţă împletită din flori şi avea un aer cu totul solemn, era gătită ca o mireasă. Când ne-am apropiat de ea, tata a întrebat-o cu severitate:

—Anastasia, ce evenimente ţi-au permis să ne întrerupi meditaţia de seară?

—Buneii mei, în afară de voi, nu am pe cine să chem. Doar voi doi mă puteţi înţelege.

—Vorbeşte, i-a dat permisiunea tata.

—Mă pregătesc să mă cunun şi vă invit pe voi să fiţi martori.

—Să te cununi? - am întrebat eu, de două ori chiar. —Să te cununi? Dar mirele unde-i?

Nu ar fi trebuit să vorbesc în timp ce tatăl meu întreţinea un dialog. Iar el mă privi sever. Însă ea nu mi s-a adresat mie, ci i-a răspuns lui, ca fiind cel mai în vârstă:

—Când se săvârşeşte actul de cununie, tinerii sunt întrebaţi mai întâi cum va fi organizată viaţa împrejurul lor. Ce spaţiu vor zămisli.

Tata ştia toate astea şi, ca să nu încalce regulile, s-a învoit. Şi aici, nepoţica ne-a blocat, cum se spune pe limba voastră, ne-a vrăjit ca într-un vis frumos.

Anastasia a început să ne vorbească despre viitorii ei vecini. Ea e capabilă să creeze cu puterea gândului holograme, iar asta, Vladimir, tu o ştii bine.

—Da, ştiu.

—Dar de data aceea, ea a schimbat neobişnuit de rapid tablourile viitorului umanităţii pe suprafaţa lacului. Neobişnuit de strălucitoare şi atrăgătoare au fost tablourile ei.

Ba se vedeau oameni care se plimbau pe alei înflorite, păşind cu zâmbetul pe buze şi încrezători în sine,

ba de pe imaşuri alergau spre lac copii ce semănau cu îngerii. Apoi, dintr-odată, se făcu de parcă stelele minunate din înălţimi s-ar fi oglindit în apa lacului.

S-au perindat o mulţime de tablouri şi episoade nemaipomenite şi peisaje de o deosebită frumuseţe.

Iar ca la un semn, ca din ceaţă, deasupra lacului şi-a făcut apariţia un om. Toate celelalte s-au topit ca prin farmec. Omul stătea singur în centru lacului şi ne privea. La scurt timp, din dreapta lui s-a apropiat un tânăr, apoi o fecioară neasemuit de frumoasă. Apoi o a doua, o a treia... Spre ele s-au îndreptat, ţinându-se de mâini, doi băieţi gemeni. S-au strâns o mulţime de oameni. Toţi erau înalţi şi chipeşi. Ne priveau cu un surâs blând, de la care peste corpurile noastre s-a revărsat o căldură plăcută. Tocmai în acel moment i-am auzit vocea nepoţelei:

—Priviţi, buneii mei! Ei sunt strănepoţii care se gândesc la voi cu zâmbet fierbinte pe chipuri. Priveşte, bunicuţul meu, Moise! Micuţul care stă pe margine: îţi seamănă ţie, iar privirile i se luminează de sufletul tău.

Hologramele abia dispărură, noi rămăsesem sub puternicul efect al lor, când Anastasia a spus pe neaşteptate:

—Voi ce gândiţi? Cine poate să-mi ţină cununa?

Tata, fără să realizeze trucul la mijloc, respectând uzanţa ritualului, a rostit:

—Cine poate să ţi-o ţină, fecioară?

Ea i-a răspuns:

—Singură mă încoronez dinaintea voastră, a Cerului şi a destinului meu. Apoi şi-a aşezat singură coroana pe creştet.

—Dar unde este alesul tău, care trebuie să te încoroneze? - a întrebat tata.

— Tocmai merge la somn. Dar şi când se va trezi, tot în somn va rămâne. El nu ştie nimic despre ritualuri. Abia peste ani i se poate pune întrebarea.

— Anastasia, ai înfrânt regulile! - i-a tunat aspru tatăl meu. — Ştiinţa magilor antici! La acest ritual trebuie să ia parte doi oameni. Doar în doi se pot cununa. Ritualul cununiei nu s-a ţinut!

— Bunicule, crede-mă, s-a ţinut, eu m-am cununat în faţa Cerului. La ritual trebuie să participe doi, însă întotdeauna, despre dorinţa de a o face, mai întâi e întrebat unu, apoi celălalt.

Pe mine m-au întrebat, iar eu am dat răspunsul. Alesul are dreptul să se gândească cât vrea. Durata dintre răspunsuri poate fi oricare, nimeni nu a stabilit asta. Un minut sau zece ani. Iar dacă răspunsul va fi negativ, eu voi rămâne, totuna, cununată în faţa mea. Şi nu încalc porunca seculară.

Tata a dat să mai spună ceva, ba chiar a murmurat câteva cuvinte, însă un tunet impunător din ceruri i-a acoperit vocea. S-a răsucit şi a plecat fără să aleagă o cărare anume. Făcea aşa când era emoţionat. Eu abia de-am reuşit să ţin pasul cu el... Apoi l-am auzit vorbind precipitat, ca pentru sine:

— E îndărătnică, şmecheră şi deşteaptă! Nu ai cum s-o întorci. Iar cerul o favorizează întotdeauna. Şi modifică interacţiunea planetelor. Cum aşa? Trebuie să înţeleg că acum, femeile au posibilitatea să se cunune singure, şi pe baza acestei reguli, să nască şi copii? Va trebui să cuget asupra celor săvârşite de Anastasia, însă, mai întâi, ar fi trebuit să restabilesc regulile antice de viaţă. Nu în van dăinuie de atâtea secole. Dar ca s-o fac, ar fi trebuit mai întâi să contra-argumentez cu vehemenţă.

Însă nu am reuşit: ea e şmecheră, deşteaptă, iar eu... Aha, am găsit cum să restabilesc ritualul!

Tatăl meu a făcut brusc cale-ntoarsă şi s-a îndreptat spre lac. Fără să ieşim din tufişuri, ne-am apropiat de lac. Am zărit deasupra lacului o lumină stranie abia perceptibilă. Stelele se reflectau în apă şi cădeau ca atunci când sunt căderi de stele. Nepoţica şedea pe trunchiul unui brad căzut la pământ, cu coroniţa ei de flori pe creştet, privea în direcţia bârlogului în care dormeai tu şi cânta. Tata nu s-a încumetat afară din tufişuri, a ascultat cântecul ei şi la o vreme a spus:

—Ea s-a cununat! - şi a lovit cu toiagul în pământ. —Nimănui nu-i mai stă în puteri să anuleze această cununie! Nimeni nu are puterea Sa şi – adăugă el încet – să fi fost Cerul cel care a cununat-o pe nepoţică, ori singură s-o fi făcut, e acelaşi lucru!

—Ce cânta Anastasia? Ce cântec?

—Iată:

Singură m-am cununat
Şi acum sunt soţia ta.
Tu eşti unicul meu bărbat.
Iar visele noastre,
În realitate se vor încarna.
Pe Pământ, pe Planeta Albastră,
Fi-va fericit al nostru fiu,
Frumoasă fiica şi inteligentă,
Multe bucurii oamenilor vor aduce.
Cerul ne-a cununat.
Pe secole, a ta soţie voi fi.
Pe-o stea mare şi depărtată,
Ai noştri nepoţi vor trăi.

... va urma...

Apelul Autorului V. Megre către cititori

În comunitatea de pe Internet şi-au făcut apariţia o multitudine de saituri, în diverse limbi, tematica cărora este foarte asemănătoare cu cea a ideilor expuse de eroina seriei de cărţi, intitulată *Cedrii sunători ai Rusiei,* Anastasia.

Multe saituri se prezintă ca fiind oficiale, au adoptat numele meu - Vladimir Megre - şi în numele meu răspund la scrisorile cititorilor.

Astfel stând lucrurile, am găsit de cuviinţă să Vă aduc la cunoştinţă, stimate cititor, decizia mea de a înfiinţa saitul oficial, internaţional www.vmegre.com - ca unic punct oficial de colectare a corespondenţei cititorilor din toate ţările lumii.

Înregistrarea pe sait şi abonarea la buletinul informativ Vă oferă posibilitatea de a primi informaţii referitoare la datele şi locaţiile în care se vor desfăşura conferinţele cu cititorii şi multe altele.

Saitul va fi acel canal informativ, dintre noi şi Dumneavoastră, scump cititor, care Vă va ţine la curent cu mişcarea *Cedrii sunători ai Rusiei* din toată lumea.

Cu respect, Vladimir Megre

CUPRINS

Editura "Dianuşa" - Tg. Neamţ

Sediu legal:
Târgu Neamţ, B-dul Mihai Eminescu 20, tel/fax: +4(0) 233 790193;
Relaţii cu cititorii:
Târgu Neamţ, B-dul Mihai Eminescu 20, tel/fax: +4(0) 233 790193;
Saitul oficial al editurii:
www.editura-dianusa.ro;
Adrese e-mail:
redacţie: redactia@editura-dianusa.com;
biroul comercial: com_office@editura-dianusa.com;
Comenzi online:
www.editura-dianusa.ro;
Comenzi telefonice:
+4(0) 233 790193 – Târgu Neamţ.
Buletin periodic:
newsletter@editura-dianusa.com (doar pentru abonaţi);
Saitul oficial al Autorului Vladimir Megre (rus/eng.):
www.vmegre.com

Din seria *Cedrii sunători ai Rusiei* au fost publicate:

- cartea întâi – **Anastasia** – (ediţia a II-a, 2009);
- cartea a doua – **Cedrii sunători ai Rusiei;**
- cartea a treia – **Spaţiul de Iubire;**
- cartea a patra – **Creaţia;**
- cartea a cincea – **Cine suntem noi?;**
- cartea a şasea - **Cartea Neamului;**
- cartea a şaptea – **Energia vieţii;**
- cartea a opta – **Noua civilizaţie.**

Toate publicaţiile sunt disponibile şi pot fi achiziţionate online, telefonic sau prin reţeaua de librării cu care editura „Dianuşa" a încheiat acorduri de colaborare. (Pentru informaţii despre oraşul d-voastră, apelaţi la relaţii cu cititorii).

Vă amintim, stimaţi cititori, că tot pe aceste căi puteţi comanda şi filmele documentare ...*Pe urmele lui Megre (-I- şi -II-)* şi *Întâlnirea inimilor (-I- şi -II-)* (în curs de traducere).
Filmele sunt înregistrate pe DVD, dar, la cerere, se pot livra şi pe suport VHS (vechea casetă video).

Tg. Neamţ - 2012